

Pokud je tady někdo poprvý, tak vás vítám! Tohle je kniha kterou píšu už nějakou dobu, jmenuje se to Nebe pod městem. Je to trochu kokosárna, ale tak což. V textu je hodně připomínek, hlavně pro mě, ale i vysvětlivky pro čtenáře. Kdyby něčemu nebylo rozumět, tak se na mě obraťte! Dopisuju to průběžně, proto jsou některý části ještě jen osnova. Hezké počteníčko, A.

alternativní příběhy: konec dokumentu!

TRIGGER WARNING: násilí, drogy, sklony k sebepoškozování, pokus o sebevraždu

nebe pod městem

2020 remastered

voda ve městě je černá a ptáci létají podezřele nízko

nikomu se v noci nedaří spát dobře

v řece se mění směr proudu

něco je špatně.

/Prolog/

„Neiro, vrať se zpátky!!“

Srdce mi buší jako o život a roztřesenýma rukama ve tmě hledám svůj mobil. V kartonové krabici je jich spousta, všechny dívky je sem musí odevzdat, když jdou dovnitř.

„Neiro! Já tě zabiju!“

Buší do dveří tak silně, že se bojím, aby je neprorazila. Po čele mi stéká studený pot. V rukou najednou ucítím malý, těžký, staromódní mobil. Mám ho!

V chodbě za dveřmi se rozsvítí světlo. Tím křikem někoho vzbudila, musím si pospíšet.

„Nenávídím tě! Vrať se!“ křičí a mlátí do dveří. „Mrcho jedna!“

Rychle popadnu svůj kabát a běžím k hlavním dveřím, které vedou ven. Po cestě matně vidím něčí peněženku, ležící na botníku. Beru si ji.

Slyším Nelliny výkřiky a rány. Beru za kliku, otevírám dveře a naskočí mi husí kůže. Venku je zima. Nad dveřmi je jen ve světle měsíce vidět nápis *DÍVČÍ SIROTČINEC MILOSRDNÝCH SESTER*. Pro jistotu ještě zamykám zvenčí, pohazuju klíče do trávy a běžím.

Za brankou se zastavím. Kam teď? Zběsile tčkám očima kolem sebe. Doprava? To je směrem do centra Korubonu. Tam by mě někdo našel, poznal a přivedl... Ne. Doleva? Co je tam? Nevím, nevím, sakra, co tam je?

Vždyť je to jedno. Je to už všechno jedno! Všechno jsem pokazila...

Pouliční lampa nad mou hlavou blikne.

Vybíhám na okraj silnice, směrem vlevo. Běžím a běžím a běžím, dokud už vážně nemůžu. Jsem od sirotčince docela daleko, navíc je noc, teď mě hledat nebudou. Udýchaná si sedám na prašnou cestu a jen se snažím všechno vstřebat. Od úst mi stoupá pára, je mi zle.

Jsem na sebe tak naštvaná. Tak extrémně naštvaná. Zkazila jsem si jakoukoliv budoucnost, kterou jsem mohla mít. Ne, že by to bylo něco velkého, ale mohlo to být alespoň *něco*. A já jsem to všechno v záchvatu vzteku pokazila.

Proč vlastně vůbec teď myslím na sebe? Podělala jsem si život, ale podělala jsem ho i Nelle, a to mnohem víc. Sakramentsky moc. Měla bych se cítit špatně kvůli ní a ne kvůli sobě...

Zadívám se na nebe. Je zataženo, ale přes mraky trochu prosvítá měsíc. Silnice je prašná, neupravená, je ticho a nikdo v dohledu. Už tady sedím nějakou chvíli, jak to, že tudy neprojelo ani jedno auto?

Rozhodnu se jít dál. S každým krokem si uvědomuju, že jsem udělala blbost. Jsem tak pitomá. Teď, co se mnou stane? Někde umřu hladem. Sakra!

Najednou slyším v dálce zvuk motoru. Někdo jede směrem z Korubonu. Konečně, auto!

Otočím se a vidím přibližující se kamion. Jeho světla mě oslepují.

Než se vůbec stačím nadechnout, je vozidlo v těsné blízkosti. Čas se najednou skoro zastaví.

Dělám krok vpřed a říkám si, že přece jenom možná...

Cítím otupující bolest na obličeji, hrudi a hlavě. Ze rtů vypouštím výkřik, poté se ztrácím v temnotě.

/Kapitola 1/- Západ... čeho?

Stojím na chodníku a rozhlížím se kolem sebe. Kde to jsem? Kde to sakra jsem?

Nádech. Výdech. Uklidni se, holka.

Pravá půlka obličeje nepříjemně bolí a jsem si jistá, že se všichni na moje zalepené oko dívají. Zamračím se.

Všichni lidé, procházející okolo mě, jsou jiní než já. Jiní než lidé v Korubonu. Jsou vyšší, mají světlejší vlasy a pleť... Jinak se oblékají, jinak se tváří.

Kde jsem se to octla? Začnu se trochu bát. Všechny budovy okolo mě jsou tak vysoké, šedé, všechno je tu z betonu a železa. Nevidím ani kus zeleně.

Někdo do mě zezadu vrazí. „Nestůj tady v cestě!“ zavrčí a jde dál. Odfrknu si a vydám se pryč, netušíc kam.

Míjím budovy a lidi, až dorazím k něčemu, co připomíná nádraží. Je to velikánské, spousta svítících nápisů a pasažérů, hemžících se okolo. Dovnitř se nedá vstoupit jinak, než takovými divnými branami. Je jich asi deset vedle sebe, lidé se v nich vždycky zastaví, poté projdou. Nastupují do velkých vlaků, které odjíždějí a na jejich místo se hned hrnou nové.

Vydám se tím směrem. Jsem tímhle místem najednou úplně pohlcená. Tolik... nových věcí! Svítící nápis nade mnou říká „Západní nemocnice“. Západ čeho? Kde to jsem?

Fronta lidí směřujícím k těm branám se pohybuje rychle. Dívám se a vidím, že brány svítí zeleně, potom se otevřou a zase zhasnou a zavřou. Poté vejde člověk, zase se rozsvítí... a tak dál. Líbí se mi to. V Korubonu jezdí maximálně autobusy nebo vlak, ale ne tohle...

Člověk stojící přede mnou vstoupí do brány. Rozsvítí se zelené světýlko a on projde, brána se zase zaklapne. S úsměvem vejdu dovnitř.

Trvá to ale nějak moc dlouho. Kde je moje zelené světýlko? Začnu se trochu bát...

Brána se najednou rozblíká červeně a spustí alarm. Zrudnu a nevím, co mám dělat, otočím se za sebe, ale je tam moc lidí. Nemůžu utéct.

„Sakra, co děláš?“ řekne kluk, co stojí za mnou. „Vyndej si kartu, asi je slabá, ale dělej, ujede mi to!“

„J-jakou kartu?“ zeptám se. Alarm pořád hučí do uší a lidé za mnou začínají vypadat nervózně.

Na nástupiště přijede další vlak, kluk jen našťvaně protočí oči a v mžiku se natiskne ke mně do brány. Chci ho odstrčit, nechápu, co dělá, ale brána přestane kvílet a otevře se.

„Honem!“ pobídne mě ten kluk, načež oba utíkáme do vlaku. Zavírají se za námi dveře a vlak odjíždí pryč.

Jsem udýchaná a zmatená. Ten kluk asi taky, ale ne tak moc, jako já. Má rozcuchané zrzavé vlasy, strniště, maskáčovou bundu a kožené boty. Táhne z něj cigaretový smrad.

„Kde máš sakra kartu?“ obrátí se na mě, ne moc příjemně.

„Já, promiň, nevěděla jsem, že si musím koupit nějakou kartu.“ Řeknu zahanbeně.

„Koupit? Děláš si srandu, žejo?“

Podívám se na něj, nechápavě. „Co?“

Změří si mě pohledem od hlavy k patě. „Ty nejsi odsud.“ Řekne.

„Uh, nejsem, no···“

„Odkud jsi? A jak ses sem sakra dostala?“ nedůvěřivě přimhouří oči.

„Jsem z Korubonu.“ Zaváhám, proč bych mu to měla říkat? „No a ··· Prostě··· přivezli mě sem.“

„Korubon, no jo, to mi mělo dojít.“ Odfrkne si. „A kdo tě přivez? To není možný.“

„Ani nevím, kde jsem a kdo jsi ty, nemusím ti všechno říkat.“ Odseknu.

Vlak zastavuje na nějakém dalším nádraží. Přistupují a vystupují nějakí lidé. Znovu se rozjíždíme.

„Jseš ve Městě, Městě s velkým M.“ ušklíbne se. „A já jsem Jay.“

„Město, jasně··· Něco jsem o tom slyšela.“ Zamračím se. „Nic moc hezkýho.“

„No, my taky *nej*sme nic moc hezkýho. Proto mě zajímá, jak ses sem dostala? Dvůnitř ani ven nikoho nepustí, pokud nemáš průkaz rezidenta, což ty asi nemáš, protože tě nepustili ani do vlaku.“

„Přivezla mě sem sanitka.“ Odpovím. „Srazil mě kamion na cestě z Korubonu. Asi to byl ten··· jak jsi říkal··· rezident. Zavolal sanitku, víc už nevím.“

„Proto nemáš voko?“ uchechtne se Jay.

„Nech moje voko bejt.“ Zabručím.

Chvilí je ticho.

„A kam jedeš? Znáš tu někoho?“ zeptá se.

„Uh···“ Najednou mi dojde, že vážně nevím, kam jedu. „Ne, neznám, ale něco si najdu.“

„Tak to si věříš.“ Zasměje se Jay.

Vlak zastaví.

„Čus, já vystupuju. Hodně zdaru, holko bez voka!“ Mávne a odejde. Vidím, jak si na nástupišti zapaluje cigaretu. Potom vlak odjíždí.

Vystoupím na další zastávce a vyjdu ven. Jsem u jakési řeky. Vede přes ni dlouhý most, jediný, který je v dohledu. Někde v dálce už zapadá slunce a já se začínám bát. Kde strávím noc? Neznám to tady, co budu dělat?

Zakručí mi v břiše. Vytáhnu z kapsy tu cizí peněženku a s úlevou zjistím, že v ní něco je. Pár mincí, bůhvíjakou hodnotu mají tady, ale zkouším to v nejbližším obchodě. Kupuji si bochník chleba, vodu, čokoládu a deku. Po nákupu se vydávám ven, kde už je tma a fouká. Posadím se na lavičku u řeky, lidí je okolo míň a míň, až se nábřeží úplně vyprázdní. Sním půlku čokolády a kousek chleba, potom se zabalím do deky a lehnu si na lavičku. Moje pravé oko začne bolet, takže se musím otočit na levý bok.

Při usínání se dívám na vzdálená světla z druhého břehu řeky, odrážející se v temné vodě.

/Kapitola 2/- Jay a azyl

„Hej!“

Někdo se mnou třese.

Rozespale zívnu a podívám se nad sebe. Mraky. Chvilí se nemůžu zorientovat, ale potom si vzpomenu. Jsem ve Městě, spala jsem na lavičce na nábřeží.

„Hej!“ uslyším znova.

Obrátím hlavu a spatřím Jaye, toho chláпка, kterého jsem včera potkala. Kouří a dívá se na mě.

„Co je?“ odvětim. Zvednu se do sedu a v tu chvíli zjistím, že nemám deku, kterou jsem si včera koupila. Sakra, nemám ani peněženku! A mobil! Dokonce ani náušnice··· Sakra, někdo mě musel okrást ve spánku.

„Co se tváříš tak vyděšeně? Někdo tě vokrad?“ ušklíbne se Jay.

„Jo, nemám mobil ani peníze.“ Zamračím se. „Co ode mě chceš?“

Povzdechne si. „Nemůžeš spát na lavičce. Mělas štěstí, příště by tě mohl někdo třeba zabít.“

„A co mám jako dělat? Nemám kam jít.“ Zamračím se na něj. „A není to tvůj problém. Hleď si svého.“

„Uklidni se.“ Zakoulí očima. „Právě, chci ti nabídnout práci a azyl. Ale spěchám do své vlastní práce. Ber nebo nech.“

„Jakou práci a jaké azyl?“ zeptám se, trochu nedůvěřivě. Pravda je ale ta, že bych brala snad cokoliv.

„Práci v bistro, všechno možný, bejval to i penzion, takže tam jsou volný pokoje. Bydlím tam a občas taky pomůžu s obsluhou nebo tak.“ Vysvětlí. Nedopalek od cigarety hodí na zem, zašlápne ho a nechá ležet. Hned si vytáhne z kapsy krabičku, vyndá další cigaretu a zapálí si.

„No... Tak asi jo, jen, já ještě nejsem dospělá.“ Přiznám se. Je mi teprve 20, až tuhle zimu mi bude 21, což je věk, ve kterém budu konečně „dospělá“. Proto jsem ještě nemohla sama od sebe opustit sirotčinec v Korubonu. Ale stejně jsem teď tady, protože jsem to všechno zkazila...

„To neva, já jsem tam přišel v šestnácti.“ Mávne rukou Jay. „Hele, já fakt musím. Ale zajdi si tam, je to na ulici 47 na rohu, půjdeš támhle, támhle, pak doprava a jdeš a jdeš, až uvidíš bistro s červenou cedulí. Chtěj mluvit s Katarinou a řekni, že jsem tě poslal já. Mělo by to být v pohodě.“

„J-jo, tak fajn.“ Kývnu zmateně. Jakže byla ta cesta?

„Tak nazdar, holko bez voka!“ Ušklíbne se a odběhne po nábřeží plném lidí, až mi zmizí z dohledu.

Přemýšlím. Mám mu věřit? Ostatně, co můžu ztratit? Asi to zkusím.

Zvedám se z lavičky a vydávám se tím směrem, co Jay říkal. Od řeky, do ulic, hemžících se lidmi. Je ráno, v kavárnách sedí lidé s knihami a snídají. Pofukuje studený vítr a mě je docela zima, i když je teprve červen.

Ulice 47! Našla jsem ji! V duchu si zatleskám, protože moje prostorová orientace je mizerná. Na rohu vidím ceduli „Café & bistro“.

Nadechnu se. Vážně jdu žebrot o azyl a práci? Ach bože, proč já... Ale je to lepší, než být bezdomovec.

Ve skleněných dveřích se zkontroluju, jestli vypadám alespoň přijatelně. Zalepené pravé oko, rozčuchané krátké tmavé vlasy a pihy po celém obličeji. Povzdechnu si a vejdu dovnitř.

Je to docela malé, útulné bistro. Vevnitř je plno, místní sem asi chodí snídat. Krásně to tu voní čerstvým pečivem. Vzadu je bar, výloha se zákusky a malý pultík, za nímž stojí světlovlasá, mladá dívka v zástěře. Vydám se za ní.

„Pardon, ale máme plno.“ Řekne mi s lítostivým výrazem, ještě než se na něco zeptám.

„Ne, to ne. Já, um, potřebuju mluvit s Katarinou. Poslal mě... Jak se jmenuje...“ najednou si nemůžu vzpomenout na jeho jméno, jak jsem nervózní. Zrudnu.

„Jay? Zrzavej, vysoký, hodně kouří?“ zasměje se dívka.

„Jo, to je on, Jay.“ Přikývnu.

„Teto!“ zavolá dívka dozadu, asi do kuchyně. „Někdo s tebou chce mluvit!“

„Ať přijde sem, prosím!“ ozve se jako odpověď.

„Támhle tudy,“ usměje se blondýnka a ukáže za sebe.

„Díky.“ Odpovím a za pár kroků vejdu do kuchyně. Voní to tam kávou a vidím asi čtyři, pět lidí, kteří vaří, myjí nádobí a připravují různá jídla či nápoje. Pán napravo ode mne zrovna odnáší nádherně vypadající talíř plný palačinek. Uvědomím si při tom, že mám hrozný hlad.

„Ty se mnou chceš mluvit?“ otočí se jedna žena od práce, opráší si ruce od mouky a podá mi svou pravici. „Já jsem Katarina.“ Vypadá mile, má špinavě blond vlasy stažené do drdolu. Může jí být tak 35, maximálně 40 let.

„Neiro.“ Také jí podám ruku. „Poslal mě za vámi Jay.“

„Pročpak tě poslal?“ usměje se. „A promiň, jestli se moc vyptávám, ale co máš s okem? Vypadá to trochu… vážně, co se ti stalo?“

„Srazilo mě auto na cestě z Korubonu sem, bylo to auto residenta, takže mě v sanitce převezení do Městské nemocnice na Západě. Takže… Jaksi, no, nemám kde spát a tak.“ Podívám se do země. Je mi dost trapně. „No… A potkala jsem Jaye, a on říkal, že vy byste možná byla ochotná mě u vás nechat pracovat a bydlet, alespoň na chvíli, než si najdu bydlení. Ale chápu, pokud to nejde, jen jsem si říkala, že se zeptám…“

„Zabrzdi.“ Zastaví mě s úsměvem Katarina. „Jay má pravdu, určitě tě tady nechám, nahoře je pár volných pokojů, které nikdo nepoužívá. Vypomůžeš mi s roznášením jídla, je nás tady teď málo a musíme pracovat přesčas. A je mi moc líto, co se ti stalo… Chceš se asi vrátit zpátky do Korubonu, co?“

Zavrtím hlavou. „To ne.“

„Dobře, broučku.“ usměje se konejšivě. „Zavolám ti Allie, aby ti ukázala pokoje, můžeš si vybrat, potom se vysprchuješ, odpočineš si… Podívám se ti na to oko. Až budeš chtít, ukážu ti, jak to chodí v bistru…“

Nechápu to. Proč je na mě tak milá? Mohla mě poslat pryč. Jak to, že je tak… hodná?

„Moc vám děkuju, ani nevím, jak to říct, já…“ trochu se mi zalévají oči.

„Prosímtě, v pohodě, mám přebytek volných pokojů a potřebuju servírku!“ rozesměje se. „A klidně mi tykej.“

„Tak… ti moc děkuju.“ Usměju se. „Začnu pracovat hned dneska!“

„Jak chceš, klidně si odpočiň.“ Mávne rukou Katarina. „A neděkuj. My lidé ze Západu držíme při sobě.“

/Kapitola 3/- Novej začátek

Uplynulo pár týdnů a já jsem pořád tady. Živá, zdravá, vděčná. Katarina Watson je hotový anděl, myslím to vážně, kdo jiný by ubytoval úplně cizí holku a dal jí práci?

Jo, práci. V Katarinině bistru dělám servírku, občas uklízím a tak. Pomáhá tu i její neteř Allie, to je ta blondýnka, když zrovna není ve škole. Je jí asi dvanáct a je plná nekonečné energie. Pořád se na něco ptá, u ničeho dlouho nevydrží, ve sprše si zpívá tak nahlas, že to slyší snad i lidé na ulici. Nosí neuvěřitelně šílené barevné kombinace oblečení a všude nalepuje třpytky. Dozvěděla jsem se od ní, že její rodiče jsou vědci, bydlí na opačném konci města a ona je s Katarinou jezdí navštěvovat. Allie mi také dala nějaké své nenošené oblečení (to, co nemá třpytky), protože u sebe žádné své nemám, až na jedno tričko a džíny. Ano, nejsem *moc* vysoká, ale odmítám tohle téma rozebírat.

Jay Manukian je na druhou stranu docela idiot, když se to tak vezme. Vzal mě sem, to jo, ale je to podivín. Občas také pomůže v bistru, ale většinou pracuje sám a potom Katarině za nocleh a jídlo platí. Ze začátku mi říkal „*holko bez voka*“, nedokázal se to odnaučit, i když jsem do něj pořád hučela: „*NEIRO. JMENUJU SE NEIRO.*“. Teď už mi konečně říká jménem. Většinou.

Pořád kouří. Ale doslova pořád, za den vykouří okolo dvou krabiček, a pokud víc než půl hodiny žádnou cigaretu nemá, začne být k nevydržení.

Katarina mi přidělila malý, ale útulný pokojík naproti Allie, vedle Jaye. Je tu postel, skříň, velké okno, psací stůl s židlí a měkký koberec. Všichni tři spolu sdílíme koupelnu na patře, jsou tu ještě dva volné pokoje, ve kterých nikdo nespí. Katarina má ložnici dole, vedle bistra, kde je také obývací, technická místnost a kuchyně, kterou používáme jak pro bistro, tak pro nás.

Je sobota. A díky bohu, o sobotách ani nedělích bistro není otevřené. Většinou se poflakuju po Městě nebo spím, občas se s Allie dívám na televizi nebo tak něco. Dneska jsem zvolila spaní.

Někdo mi ale najednou zaklepe na dveře. Digitální hodiny na mém nočním stolku ukazují deset dopoledne. „Uh, dále!“ zamumlám rozespale.

Do dveří vstoupí Jay. Zrzavé vlasy má sepnuté v podivném culíku a má na sobě tu maskáčovou bundu, kterou nevím, jestli si vůbec někdy sundává.

„Co je?“ zabručím a sednu si. Rychle si shrnu vlasy přes pravé oko, nemám ráda, když na mě někdo kouká bez pásky, kterou přes něj nosím.

„No, já, potřeboval bych pomoc s prací. Dostaneš zaplacené a tak, jen prosím, fakt je to naléhavý.“ Řekne. Tváří se trochu nervózně.

„Já ani nevím, kde pracuješ.“ Povzdechnu si. „Nikdy jsi mi to neřekl.“

„Tak teď ti to řeknu. Ale musíš slíbit, že jdeš se mnou.“

„Slíbím, až uslyším, o co jde!“ zamračím se. „Do žádný levárny nejdu.“

„Není to tak *úplně* levárna...“ Jay se nervózně zasměje. „Prosím, já to fakt potřebuju, je to za dobrý peníze.“

„Tak co je tvoje práce?!“ naléhám na něj.

„Hele, tak jo.“ Povzdechne si. „Jsem informátor na volný noze, což znamená, že sbírám informace a fotky, o který mě lidi žádaj. Buď něco zjistit, někoho nachytat v nějaký situaci, odposlouchat nějaký drby... A tak.“

„No tak to nikam nejdu.“ Odfrknu si. „Tohle je svinstvo.“

„No tak! Přísahám, že tohle je naposled, co tě o něco takovýho prosím!“ Jay udělá něco, co mají asi být psi oči. „Klidně tě pak vezmu na pivo, víno, cokoliv! A dostaneš půlku platu! Přísahám, že se nic nestane.“

„Chlastat s tebou nebudu, je mi jen dvacet, ještě by mě zavřeli.“ Zamračím se. „Nejdu nikam.“

„Dvacet? Dospělá jseš tady od osmnácti.“ Uchechtne se Jay. „Ale jak jseš malá, vypadáš tak na šestnáct.“ Dodá.

„Fakt? Od osmnácti?“ užasnu a jeho blbou poznámku ignoruju. To jsem netušila, že tady jsem dospělá!

„Jo, od osmnácti můžeš všechno. Prosím, Neuro, fakt... Bude to na chvíli, jen mi pomůžeš, dostaneš peníze a konec.“

Zakoulím očima. „Fajn, tak vypadni, jdu se převlíct. A dlužíš mi nějaký ten alkohol, když jsem dospělá.“

„Děkuju ti, děkuju, díky!“ ušklíbne se Jay. „Čekám dole.“

/Kapitola 4/- Informátor

„Tak,“ říká Jay, když jdeme po ulici a on má v zubech cigaretu. Zase, nepřekvapuje mě to. „Teď ti vysvětlím, o co jde. Je to fakticky jednoduchý.“ Vyfoukne obláček kouře.

„Fuj, nefoukej mi to do obličeje.“ Zabručím. „A vysvětluj.“

„Jde o to, že jeden bohatý chlap z Východu mi zaplatil, abych jeho firemního konkurenta ze západu nachytil při nějaký hnusný situaci. No, a prozradil mi, že ten chlap údajně spí s přítelkyní svého syna.“

„To jako fakt?“ vybuchnu smíchy. „Fuj, hnus!!“

„Totální.“ Jay se taky uchechtne. „Stačí ho při tom vyfotit. Mám adresu, ale ten problém je, že je teď ubytovanej se svým synem a tou holkou ve vysokým hotelu. Budeš mě muset spouštět na kladce ze střechy, abych se dostal k oknu a vyfotil je.“

„Blázníš?!“ zarazím se. „To ani náhodou.“

„Proč? Když tak chcípnu já, ne ty.“ Ušklíbne se Jay a schválně mi foukne kouř do obličeje.

„Jsi nechutnej a nemám tě ráda.“ Sdělím mu se vší upřímností.

„Když to pro mě uděláš, nechám tě bejt a nebudu na tebe foukat kouř.“ Usměje se nevinně.

„Nechceš cígo?“ dodá.

„Zapomeň, výhule.“

Než se naděju, jsme u hotelu. Jay típne cigaretu a nedopalek hodí na zem, poté vejdemo dovnitř a jakoby nic procházíme noblesní budovou. Jsem nervózní, ale Jay vůbec. Bez problému dojdeme k výtahu a on zmáčkne poslední možné číslo- 12.

Dojedeme do posledního podlaží. Pod nohama máme červený koberec, stěny jsou ověšené obrazy a já se cítím ještě víc nesvá. Nemáme tady vůbec co dělat.

„Dělej!“ sykne Jay. Doběhnu k němu a vyjdeme spolu točité schodiště, které vede na střechnu. Dveře na konci schodiště jsou ale zamčené.

„Jsme v prdeli.“ Povzdechnu si.

„Ani náhodou.“ Jay vytáhne z kapsy drátek a chvíli s ním všelijak lomcuje a kroutí v zámku, než se dveře s vrznutím otevřou. Věnuje mi vítězoslavný pohled a jdeme na střechnu.

„Vážně jsme se právě vloupali na střechnu drahýho hotelu?“ zeptám se.

„Nevloupali, odemkli jsme si.“ Usměje se. „Nestresuj se.“

„To se ti řekne.“ Zamračím se na něj a dojdou až k okraji. Z té výšky se mi udělá zle, ustoupím o pár kroků a podívám se na Jaye. „Myslíš to vážně?“

„Nevážíš.“ Odpoví. Z plátěného batohu vytáhne hák, docela složitý systém kladek a lano s vázáním. Také, samozřejmě, jeho milovaný foťák. Myslím, že je to jeho druhá nejoblíbenější věc, po cigaretách.

„Tohle dáme sem, tohle tady zaháknu...“ mumlá si pro sebe a sestavuje tu věc na okraji budovy. Já zatím přemýšlím, kam se poděl můj pud sebezáchovy.

„Je to hotový. Ty teď jen chytíš tohle lano, kladka způsobí, že nebudu těžkej.“ Ušklíbne se a začne si oblékat vázání. „Potřebuju, abys mě spustila k támhleтому oknu. Doufejme, že nebudou mít zataženo, nebo že tam nebude ten syn.“

„Jestli ne, odcházím.“ Oznámím mu.

„No tak, slíbil jsem ti chlast.“

Zakoulím očima. Je pravda, že bych chtěla konečně něco zkusit, je mi dvacet a pořád jsem abstinent, až na pár loků hnusnýho likéru, když mi bylo tak třináct. Fuj.

Jay mi vrazí do ruky provaz a ve vázání si sedne na okraj budovy. „Spouštím se!“ oznámí. Chytím konec lana ještě pevněji a opatrně se dívám přes okraj. Ucítím váhu, ale ne tak silnou, abych ji nemohla udržet. „Můžeš níž!“ volá na mě Jay a já ho pomalu, pomaličku spouštím k tomu oknu.

„Mají zataženo, ale je tu škvírka!“ sykne na mě. Jednou rukou zatím vytahuje z kapsy foťák. „Ještě je moc nevidím, trochu níž!“

Kývnu a lehce provaz popustím. On ukáže zdvižené palce. Moc dobře na něj nevidím, ale chvíli tak nějak kouká do okna, potom vezme foťák a rychle stiskne spoušť. Fotoaparát bleskne a Jay rázem zbledne.

„Neiro!! Tahej! Rychle!! Sakra! Viděli mě, já si nevypnul blesk!“ křičí. Leknu se a začnu hned tahat nahoru, co nejrychleji to jde. Jay vyskočí, nechává všechno ležet a běží ke dveřím, ze kterých jsme přišli, já hned za ním. On se ale rázem otočí a utíká na druhou stranu. „Už po nás jdou, zdrhej!“

Jsem vyděšená. Krev mi pulsuje v uších a nezmůžu se na slovo. Do čeho jsem se to namočila?! Jay běží až k okraji budovy, tam bez váhání přeskočí na vedlejší budovu.

„Stůjte! Okamžitě se zastavte!!“ hulákají dva chlapi v černém, co za námi běží. Slyším výstřel.

Střílejí po nás?! Ne, to snad ne! Sakra!

„Neiro, skákej, dělej!“ křikne Jay.

Podívám se na propast mezi mnou a druhou střechou. Zatočí se mi hlava a naprázdno polknu. Slyším přibližující se kroky těch chlapů, tak se nadechnu... A skočím.

Jay mě chytá za ruku a pomáhá mi. Běžíme a běžíme dál, dokud nenajdeme dveře vedoucí dovnitř té budovy. Je slyšet další výstřel. Celí udýchaní vpadneme dovnitř, což způsobí docela poprask, tak zapadneme do výtahu a Jay mačká přízemí.

„Ty jsi fakt KRETÉN, Jayi!!“ vyjedu na něj. „Málem nás ZABILI!“

Jay mi ale nevěnuje pozornost, rychle vyťuká něco do mobilu a někomu volá.

„Cože? Jo, jo! Západní město, Grand hotel. Jo, teď. Ano!! Za hotelem? Dobře.“ pak to típne.

„Komu voláš?“ ptám se naštvaně. To už ale výtah zastavuje.

Vybíháme ven, jak rychle to jen jde. Před budovou stojí několik chlapíků v černém, začnou na nás křičet, ať stojíme. Vytahují pistole. Jay na ně vyplázne jazyk, potom zabíháme za roh do úzké uličky, ve které stojí černý bavorák. „Nastupuj!!“ houkne na mě, tak rychle vlezu na zadní sedadla, Jay na spolujezdce a auto se rozjede rychle pryč.

/Kapitola 5/- Endell Gildner, spolupachatel

Přerývaně dýchám a snažím se uklidnit. Když si konečně srovnám v hlavě, co se právě stalo, uvědomím si, že ani nevím, s kým a kam jedeme.

Ve zpětném zrcátku vidím řidiče. Trochu mi nažene strach, má světlou pleť, bílé vlasy, obočí i řasy. Albín? Asi. Zezadu toho moc nevidím, ale má nějaké tetování na krku.

„Kurva, já tam nechal batoh!“ zanedává najednou Jay a chytí se za hlavu.

„No bezva, takže tam máš i kartu s adresou, předpokládám.“ Řekne ironicky ten albín.

„Sakra, jo, mám.“ Jay naštvaně zaúpí. „Do prdele.“

„Udělám ti novou, když mi zaplatíš, ale dej vědět Katarině, ať ti napíše, až budou pryč.“ Odpoví albín.

„Dobřej nápad.“ Zabručí Jay, vytáhne mobil a začne psát.

Co je to za chlapa? Dělá, že tu nejsem. Je divnej.

„Můžu se zeptat, kdo jsi?“ řeknu opatrně.

„Gildner.“ Odpoví on, nezaujatě. Tak to mi hodně pomohlo.

„Endell Gildner, kámoš, pomáháme si.“ Vysvětlí mi Jay.

„Kámoš?“ ušklíbne se albín, tedy Endell. „Neřekl bych, spíš... občasný spolupachatel.“

Jay zakoulí očima.

Čekám, že se mě Endell taky zeptá na jméno, ale mlčí. Ještě chvíli jedeme Městem, až zastavíme na nábřeží před kostelem.

Oba dva vystoupí, tak vystoupím taky. Jay si rychle zapálí, Endell vytáhne z kufru auta dvě SPZ značky, jiné, než jeho původní, a šikovně je zahákne na vozidlo tak, že překrývají ty staré. Všimne si, že ho pozoruju. „Aby vás nenašli, děcka.“ Ušklíbne se. Potom pokyne rukou, Jay odhodí nedopalek a všichni tři vejдемe do kostela.

„Proč jdeme do kostela?“ nechápu. Je malý, spíš neudržovaný, vypadá nepoužívaně. Několik řad dřevěných lavic, skromný oltář, pár vitráží. Jedny kamenné schody, vedoucí asi do druhého patra. Je tu zima.

„Bydlím tady.“ Odpoví Endell. Sedne si na jednu z lavic, Jay udělá to samé, tak se taky posadím.

„Jsi věřící?“ ptám se ho. Naše hlasy se po kostele zvláštně rozléhají.

„Nihilista.“ Odpoví s úšklebkem. „Bydlím nahoře v bytě, kostel je spíš maskování. A mám fajn výhled.“

„Aha.“ Zamumlám.

Jay vytáhne foťák, zapne ho a nervózně kliká. „Jo!“ zajásá najednou. „Mám, mám, mám tu fotku!“

„Ukaž!“ nakloním se k němu. Vážně, nějaký starší muž se tam líbá s mladou slečnou. Fuj.

„Za kolik to prodáš?“ zeptá se Endell.

„Bůh ví, ale klient je z Východu, tak by to mohlo bejt dost.“ Usmívá se Jay spokojeně.

„Až na to, že vás málem zastřelili, je to dobrý.“ Poznamená Endell.

Všimnu si, co mi na něm přijde tak divné. Kromě albinismu, samozřejmě. Má na sobě totiž jen černé tílko a roztrhané džíny, i když já i Jay máme kabáty a šály. Vždyť je chladno!

„Není ti zima?“ zeptám se ho.

„Zima?“ uchechtne se. „Ne, jsem Upravenej, copak to není vidět?“

„Cože?“ nechápu a maličko se zasměju.

„Počkej,“ Endell nasadí vážný výraz. „Ty… nevíš…?“

Atmosféra najednou zhoustne. Nastane ticho. Endell se dívá na Jaye, Jay na Endella, Endell zpátky na mě. Pak zpátky na Jaye.

„Tys jí to *neřek*?!“ zavrčí Endell.

„Hele, neřek, vždyť to skoro nikdo neví, tak proč by ona měla?“ brání se Jay.

„Protože jsi ji zatáhl do svý práce a ke mně domů, vole!“

„Já jsem ale nevěděl, že budeme muset k tobě!“

„No ale zatáhl jsi jí do svý *práce*, sakra Jayi! Dřív nebo později by někoho potkala!“

„Já jsem ji potřeboval jen na dnešek, jinak bych ji nikam nebral!! Tys to nakousl!“

Cítím se dost nepříjemně, jak se tam oni dva hádají a já nevím o čem. O co sakra jde?

Odkašlu si a oba dva se na mě otočí.

„O co jde?“ zeptám se ostře.

„Tys to nakousl, mě se to netýká, jdu si dát cígo.“ Řekne Jay, popadne krabičku cigaret a zdekuje se. Slyšíme jeho kroky a pak bouchnutí dveří kostela.

Endell zakoulí očima. „Tohle mi scházelo.“ Podívá se na mě, jeho ledově modré oči mě skenují od hlavy k patě. Chvilí je zticha, potom se zeptá: „Jak se jmenuješ?“

„Neiro Shimohira.“ Řeknu tiše. Trochu mi nahání hrůzu.

„Jsi z Korubonu?“

„Jo, jak to víš?“ podivím se.

„Vypadáš tak a tvoje jméno zní Korubonsky.“ Ušklíbne se. „Jak ses sem dostala?“

Častá otázka. Asi je vážně těžké se sem dostat.

„Srazilo mě auto rezidenta na cestě z Korubonu do Města.“ Odpovím mu.

„To je docela promyšlený způsob. To oko bylo taky v plánu?“ řekne, lehce sarkasticky.

„Nebyl to žádný plán.“ Zamračím se. „Vysvětlíš mi už, o co tady jde?“

Zhluboka se nadechne a rukou si prohrábne bílé vlasy. „Jde o to, že Město není tím, čím se zdá být na povrchu.“

„Co tím myslíš?“

Stěny kostela mění naše hlasy v ozvěny, které po chvíli utichnou.

„Myslím tím, že Město má čtyři části. Povrch, to jsme my, teď, tady. Pak tři podzemní distrikty, z čehož ten třetí je nejloubejší, a je z toho všeho nejhorší. Od tady se všechno to zlo šíří ven.“

“Co se tam děje?“ zeptám se, napjatě.

„Jeden chlap si asi tak před dvaceti lety řekl, že z Města udělá lepší místo. Postavil distrikty, z čehož mu ale feťáci a zločinci dva vzali, zůstal mu jen ten třetí. Říká se mu Podsvětí.“

Do dveří vejde Jay, sedne si vedle mě a taky poslouchá.

„Byl to neurochirurg, vyhodili ho z práce. Se všema svýma znalostma a prostředkama vymyslel způsob, jak z člověka udělat něco víc. Snížit potřebu spánku, snížit práh bolesti, zrychlit hojení ran, zlepšit výdrž a smysly. Zkoušel to na bezdomovcích, pak na nějakých studentech z medicíny, kteří se k němu přidali, protože se jim ten nápad líbil. Vytvořili léky, drogy, látky, všechno možné.“

Visím na každém jeho slově. Je to, jako bych poslouchala nějaký sci-fi příběh.

„Ten chlap, co to vedl, brzo umřel. Předávkoval se. To ale ničemu nepomohlo, protože vládu převzal někdo ještě mnohem horší. Ten, kdo postavil hradby, kdo jmenoval rezidenty, instaloval po Městě kamery... Taky nadšenec do medicíny, přezdívali mu *Zlatověk*. (pozn.: *golden age*) Upravuje lidi se svým týmem doktorů, a co je k neuvěření, lidé za ním často chodí sami od sebe jako klienti, aby je upravil, protože tomu věří. Poté pro něj buď pracují, nebo utečou, ale brzo zjistí, že mají šílené zdravotní problémy a bez léků od Podsvětí moc dlouho nepřežijí. Sice mají snížený práh bolesti, větší sílu, rychlé hojení ran a tak dál, ale mají migrény, špatně se jim dýchá a bez léků umírají.“

Endell se odmlčí. A já tomu nemůžu uvěřit, nevěřím tomu. Jay si ze mě asi vystřelil.

„Něco jsi zamlčel.“ Řekne Jay Endellovi.

Endell se zamračí. „No, jo. Nejsem na to pyšný, ale ten, co to teď vede, je můj bratr, Antonio. Zlatověk.“

Podívá se na mě, asi, aby viděl reakci. Je ticho.

„Hele, dostali jste mě, chvíli jsem tomu věřila.“ Rozesměju se.

Oni se ale nesmějí.

„Neiro, to je ale pravda.“ Řekne Jay. „Fakt ti nelže.“

Založím si ruce na prsou. „Nevěřím vám to. Nikdo by nedokázal lidem upravovat sílu a hojení ran, to jsou blbosti.“

Endell vstane z lavice. „Víš ty co? Já ti to ukážu.“

A s tím vychází z kostela ven.

/Kapitola 6/- Pseudosebevražda

Venku je šílená zima a pěkně fouká. Hned začnu drkotat zubama a zachumlám se do šály, co nejvíc to jde. Vždyť je červenec, ne? V Korubonu v tuhle chvíli bývá ještě teplo... Zastranej Korubon.

Uvidím, že Endell leze po žebříku nahoru na střechu kostela. Zbláznil se? Střech mám dneska už dost, nikam nejdu.

„Neblázni, já nikam nelezu!“ houknu na něj. To už ale začne Jay lézt na žebřík taky. „No tak, Neiro, pak nám budeš věřit.“

Dám si ruce v bok a pozoruji je. Nikam se mi nechce.

„Polez, prcku!“ houkne na mě Endell seshora. Zamračím se na něj. Co mi vůbec chce dokazovat? Nějakým těm jeho historkám o podzemním gangu, co modifikuje lidi, fakt nevěřím. Město je divné.

Tak lezu nahoru a žebřík mě studí do dlaní. Proč lezeme na střechu? Ach bože. Jay Manukian už je sám o sobě dost divnej člověk, ale tenhle Endell Gildner, to je ještě vyšší level. Bydlí v kostele. Má úplně světle modré oči, bílé vlasy, obočí i řasy a jeho pleť je skoro průhledná. Je to albín, ok, to chápu, ale teď mi namluvil něco o tom, že má nadlidské schopnosti. A chce mi to ukázat na střeše.

„To ti to trvalo.“ Poznamená Jay, když tam konečně vylezu. Zase má cigaretu v zubech.

„Drž hubu.“ Zavrčím a obrátím se k Endellovi. „Tak co? Už se přiznáš, že sis vymýšlel?“

„To tak.“ Řekne on. „Proč bych to měl zapotřebí?“

„Abys mě ohromil? Nevím.“ Přiznám se.

Endell si odfrkne. „Tebe? No jasně.“ Věnuje mi pohrdavý pohled.

„Proč jsi mi to teda řekl?“ zeptám se naštvaně. Vytáhčí mě.

Pokrčí rameny. „Jay to chtěl.“

Než stihnu cokoliv říct, postaví se na úplný kraj střechy.

„Hej, neblázni!“ vykřiknu.

„Klid,“ řekne. „Nemůžu zemřít jinak, než stářím.“

A s těmi slovy skočí z okraje dolů.

Zastaví se mi dech. Dobíhám k okraji a začínám křičet. „Endelle!! Endelle!“

Samozřejmě, že tam leží. Má zavřené oči, víc toho nerozeznám. Jsem v šoku. To... Proč to udělal? Sakra, Město je tak hrozný místo, chci odsud pryč, pryč...

„Neiro, Neiro, klid.“ Slyším Jaye za sebou a cítím jeho ruku na rameni. „On to myslí vážně. Za třicet vteřin se zvedne.“

Polknu slzy. „Jseš pitomec! Vždyť tam dole leží, je mrtvej...“

Najednou se ale podívám dolů a tam vidím, že Endell už sedí. Zamává nám. Ukáže zdvižené palce.

Úleva zaplavuje celé moje tělo. On... On to přežil. Pád ze střechy. A nic mu není, vždyť vstává, co to...

„Vítej ve Městě, Neiro.“ Zachechtá se Jay a vyfoukne do vzduchu oblak hořkého kouře.

/Kapitola 7/- Pravda

Venku se rozpršelo a my tři jsme se vrátili do kostela. Sedíme na tvrdých lavicích, mě je zima a jsem pořád v šoku. Nedokážu tomu uvěřit.

„To jako fakt nemůžeš umřít jinak, než stářím?“ ptám se nevěřícně.

„Jako, asi bych mohl, ale mám tak rychlé hojení ran, že by to bylo těžké.“ Odpoví Endell monotónně a pokrčí rameny.

„To je... šílený.“ Zašeptám. „Proč tě Zlatověk upravil?“

„Věř nebo ne, nechal jsem se.“ Ušklíbne se Endell. „Byl jsem jeden z těch bláznů, co tomu věřili. Svému bráchovi. V tu dobu už do sebe to svinstvo taky vpustil a já jsem viděl, že nepotřebuje skoro vůbec spát, nic ho nebolí a tak.“

„Co vaši rodiče?“

„Táta a máma byli poslední lidé, které brácha pustil přes zdi. Žijou v Yatoru, občas si voláme, ale jsou pořád asi zděšení z nás dvou.“

„A ty a brácha... bavíte se ještě?“ zeptám se opatrně.

Endell zavrtí hlavou. „Zešílel. Nechává mě být, ale pokud bych se mu postavil, zabije mě.“

„Jak by tě mohl zabít?“ vstoupí do hovoru Jay. „Dyť to nejde, ne?“

„Ide, ale umí to jen on. Schovává to, aby se mu Upravení nezabíjeli. Spousta z nich zjistí, že udělali blbost a že se jejich Život obrátil vzhůru nohama, ale nemůžou s tím nic dělat, ani se zabít. A to Antonio právě chce.“

„To je ale hrozný!“ vybuchnu. „Čeho tím chce dosáhnout?! Musíme se mu postavit!“

„Ty, takovej prcek? Snědl by tě k svačině.“ Endell se ironicky zasměje. „Nevím přesně, co chce dělat, ale asi udělat z Města elitu Upravených, rozvíjet se.“

„Neříkej mi prcku.“ Řeknu našťvaně. „A musíme se mu postavit! Proč nikdo nic nedělá?!“

„Protože se ho všichni bojí.“ Odpoví mi Jay. Pak mu v kapse pípne mobil. „Katarina píše! Už tam byli, uvěřili jí, že nás nezná a odešli.“ Usměje se.

„No tak, proč nikdo nic nedělá?!“ nevšímám si Jaye a obrátím se na Endella.

„Protože nikdo nechce hledat cestu do Podsvětí přes první a druhý distrikt. Ty, prcku, by ses nedostala ani přes ten první.“ Endell se zlomyslně usměje.

„Drž už hubu!“ křiknu na něj.

„Hej, klid.“ Řekne Jay. „Endelle, uděláš mi tu novou kartu?“

„Jo, ať pak můžete konečně odjet.“ Ušklíbne se Endell a zvedne se. Dojde k oltáři, vytáhne zpoza něj krabici. Položí ji na lavici, vytáhne z ní lihovku a bílou kartičku s červeným proužkem.

„Co to je?“ zeptám se.

„Karty na vlaky, dřív jsem je prodával jako padělky uprchlíkům, než Antonio postavil zdi. Stačí ti k tomu jednoduše mikročip, zabudované v týhle plastové kartičce.“ Odpoví Endell, nezaujatě. „Tak, Jayi, chci za to... Nějakou prácičku, někdy si to vyberu.“ Něco napíše na tu kartu a hodí jí po Jayovi.

„Fajn, fajn. Uděláš prosímtě i jednu pro Neuro? Pořád jí nemá.“ Uchechtne se.

Endell pokrčí rameny. „Jméno, příjmení, bydliště, věk, datum vydání si nějaký vymyslím.“

„Neiro, Shimohira, ulice 47, je mi dvacet.“ Odseknu, pořád trochu našťvaná.

„Tady.“ Endell po mě hodí kartičku, kterou nechytím a ona dopadne na zem. „Taky chci prácičku.“

„Žádnou prácičku nedostaneš, nejsem děvka.“ Zavrčím. Ten chlap mě tak vytáčí.

„Hej, Neuro, víš co, půjdem, jo?“ Jay mě tak trochu postrčí k východu.

„Brzy nashle, prcku!“ volá za mnou Endell. A z jeho hlasu slyším, že se mě snaží našťvat. Idiot.

„Jsi IDIOT!!“ křiknu za ním, rychle, než za námi bouchnou dveře a my vycházíme do deště.

/Kapitola 8/- První víno

„Hej, ty fakt neumíš držet emoce, co?“ rýpne si Jay. Sedíme v jeho pokoji, je sobota večer. Dal mi půlku platu za tu fotku, není to málo. Asi si za to koupím nový oblečení, abych nenosila to od Allie. Taký koupil dvě lahve červeného vína, že mi prý bude chutnat. Pije ho přímo z lahve.

„Umím. Jen ten zasranej kokot mě fakt štvál.“ Zabuřím.

Jay se rozesměje. „Město. Plný sraček. Endell je arogantní podfukář, ale zachránil mi krk už nejmíň tisíckrát.“

„Je slizkej.“ Namítnu. „A jeho bratr, nějaký Zlatokop nebo co, zabíjí lidi.“

„Endell s ním fakt nemá co dělat. Antonio je zmrda, ale Endell jde proti němu, co to jde.“

„Jen tak, aby si neušpinil ruce, co.“ Odfuknu si. Jay mi podá lahev s vínem, tak se opatrně napiju. Je to hořký, ne moc dobrý. Ale je mi dvacet, sakra. A tak do sebe kopnu pár loků, potom flašku položím a zašklebím se.

Jay se mi chvíli směje, potom pokračuje: „Endell a jeho holka primárně dealují léky z distriktů Upravenejm, co žijou ve Městě. Chtějí za to obrovský peníze, ale Upravení jim to zaplatí, protože na tom závisí jejich život.“ Znovu si přihně z lahve.

„On má holku?!“ podívám se.

„Jo, je to jedna z nejbohatších Ženskejch ve Městě. Žije ve vile u řeky.“ Vysvětlí mi on.

„Ha, a kolik jí je, padesát?“ uchechtnu se a napiju se. Fuj, nechutná mi to, ale piju rychle, abych to do sebe dostala.

„Je jí prej dvacet.“ Řekne Jay. „Nikdo neví, kde ty peníze vzala.“

„Nevěřím.“ Rozesměju se. Znova se napiju a vína už je v lahvi docela málo. Trochu se mi mlží myšlenky.

„Já jsem ji taky nikdy neviděl, ale kolují o ní dost dobrý drby. Prej má jeden zub ze zlata a prsa větší než hlavu.“ Jay dopije první lahev a otevře druhou.

Nevím, co na to říct, tak se jen rozesměju. „Na věčné zdraví a nový život v zasraném Městě!“ zvolám, vytrhnu Jayovi lahev a pořádně se napiju.

Zkoumavě se na mě dívá. „Ty, Neiro, jseš fakt divná. Už zniš trochu opile.“ Řekne.

Mě je to v tu chvíli dost jedno. „Já? Ne. Rozhodně ne!“

„No jasně.“ Jay se ušklíbne. „Tak na, pij!“

A tak piju.

Ležíme na koberci a koukáme se do stropu. Okolo lampy lítá moucha. Bzzz. Je otravná.

„Nechybí ti rodina? A kámoši? Z Korubonu?“ zeptá se mě Jay. Leží vedle mě. Blízko vedle mě.

„Nemám, nemám.“ Škytnu. Nespouštím oči z mouchy. Je mi trochu blbě.

„Jak to?“

„Jsem sirotek.“ Rozesměju se. „Vyrosla jsem v holčičím sirotčinci, hehehe.“

„A jaký to tam bylo?“ ptá se Jay. Otočí hlavu na mě, ale já se pořád koukám nahoru.

V hlavě se mi vynoří myšlenky na Nellu, ale alkohol je rozpouští. „Nevím, nějaký, takový.“
Odpovídám. „Nic extra zajímavýho. Byly tam samý holky. No, to proto, že to byl holčičí sirotčinec.
Vedly to tam jeptišky, sestry.“ vysvětlím.

„Aha.“

A je ticho, jen ta moucha bzučí.

Klíží se mi víčka.

„Asi si taky nechám udělat zlatej zub.“ Sděluju Jayovi z posledních sil, poté na jeho koberci usínám.

Tik, tak, tik, tak. Raz, dva, tři a čtyři.

Sedím na schodech a sleduju dívky v baletních úborech, jak do rytmu zvedají špičky a vyskakují do vzduchu. Jsou krásné, perfektní, bezchybné. Jako labutě.

Povzdechnu si a podepřu si hlavu. Taky bych si přála umět tančit jako ony, ale nikdy mi to nešlo. Naopak Nella, to je nejlepší baletka ze všech holek. Sestry ji hrozně chválí, jak je pružná a přitom silná. A jak jí to sluší, když tancuje...

“Neiro!” zavolá na mě a zamává. Má přes rameno hrozenou cvičební tašku a baletní drdol už má trochu nakřivo. Usměju se a zamávám zpátky.

“Jak to šlo?” zeptám se. Ona za mnou doběhne a spolu vykročíme směrem do jídelny, zatímco ona mi vypráví o její taneční lekci.

/Kapitola 9/- Mistr Arogantní Prdel

Za ty peníze, co mi Jay dal za tu fotku, jsem se rozhodla jít nakoupit oblečení. Allie, samozvaná expertka na módu, samozřejmě musela jít se mnou. Takže jsme vlastně celý den strávily v obchodním domě, kde já jsem se snažila jen ve zdraví přežít a Allie létala okolo jako třpytkový maniak. Když pochopila můj styl (černá barva a trocha rocku), vybrala mi ale pár pěkných věcí. Dokonce jsme si koupily stejné svetry- ten můj je modro-bílý a ten Alliin je růžovo-černý. Pak jsem ji

za zbylé peníze pozvala na zmrzlinu a upřímně, nikdy bych nečekala, že si nákupy s dvanáctiletou slečnou tolik užiju.

Jay si za ty svoje peníze koupil nový mobil a dal mi svůj starý, což je super, protože můj předpotopní mi ukradli tehdy na nábřeží. Není to sice nic moc, ale dají se na něm pouštět písničky a hrát hry a mám z toho radost. Taky mě těší to oblečení, teď chodím oblečená jako dítě satana a moc si to užívám. A mám i nové boty! Mají sedmicentimetrovou platformu, což znamená, že s nimi měřím úchvatných 162 centimetrů! Jay si ty svoje debilní komentáře ale stejně neodpustí.

Je konec července. Přišla jsem do Města na začátku června a za měsíc a kus jsem se tu docela hezky zabydlela. Jasně, Jayova práce je sviňárna a bůh ví, co se děje v třetím distriktu. Ale to, co mám, je mnohem lepší, než všechny ty roky v Korubonu. Mám Katarinu a Jaye a Allie. A jsem docela šťastná.

Sedím na své posteli a piju kafe. Katarina dělá to nejlepší na světě! Pomalu ale jistě se stávám závislou. Na parapetu mám kaktus, nové oblečení je rozházené všude po pokoji, a tak nějak mi to vyhovuje.

Najednou mi začne zvonit mobil. Trochu mě to vyleká, protože to se ještě nikdy nestalo, jediné kontakty, které mám, jsou Allie, Jay, Katarina a jeden z kuchařů z bistra. Kdo mi ale *teď* volá?

Hledám mobil všude okolo, nikde není k vidění. Potom odhrnu jednu kupu černého oblečení a najdu ho pod ní. Rychle ho zvednu, na displeji svítí skryté číslo. Trochu nervózně si ho přiložím k uchu.

„Haló?“

„Nazdar.“ Ozve se ze sluchátka. Ten hlas znám, trochu chraplavý a celkem hluboký. Endell.

„Kde jsi vzal moje číslo?“ zeptám se podezíravě. Endell není moje oblíbená osoba.

„Není to fuk? Hele, potřebuju tebe a Jaye na nějakou tu práci, on mi ale nebere mobil.“

„Jay je ve sprše.“ Vysvětlím. „Jakou práci? Nikam nejdu.“ Dodám.

Endell se trochu zasměje. „Dlužíte mi to, za ty karty. Možná vám i něco málo zaplatím. Možná.“

„Nechci, zavolej Jayovi.“ Říkám, ale vím, že se z toho asi nevykroutím.

„Jay sám o sobě je mi nanic, potřebuju k tomu někoho malého, ideálně dítě, ale nejsem otrokář a navíc, ty se na tenhle úkol výškou přesně hodíš!“ úplně vidím, jak se ten parchant usmívá.

„Jdi do prdele!“ vyjedu na něj. „Nikam nejdu, nashle.“ A zavěším.

Jay říká, že se neumím krotit, když jsem naštvaná. No jo, ale když tenhle Endell je fakt osina v prdeli. Tak arogantního člověka jsem ještě nepotkala, potom se mi málem zabil před očima... Ach bože. Pracovat pro něj opravdu nehodlám.

Plácnu sebou na postel a na mobilu si pustím písničky. Chvilí taky hraju hada, toho, co se plazí okolo a jí jablka, dokud nenarazí do vlastního ocasu. Je to docela blbost, ale nikdy jsem takovou věc nehrála. Je tady všechno tak jiné než v Korubonu...

Někdo mi najednou buší na dveře. Než stihnu zareagovat, dotyčný je dokořán otevře a zahuláká: „Jdeme pracovat, prcku!“

Mistr Arogantní Prdel Endell Zastranej Gildner Idiot osobně. Bože můj, dala bych mu pěstí, ale s jeho silami by mě asi prohodil zdí. Má na sobě černou koženou bundu a těžké kanady, za ním stojí Jay a tváří se, jako že to není jeho vina.

„Nikam nejdu, řekla jsem ti to!“ řeknu mu naštvaně.

„A já ti teď říkám, že jdeš.“ Ušklíbne se on. „Odměnou ti bude to, že tě nenahlásím Podsvětí jako nelegálního přistěhovalce.“

Vykulím oči. „To si děláš prdel? Ty mě vydíráš?“

„Čistě teoreticky, jo.“ Odpoví.

„To bys neudělal!!“ zavrčím.

„Udělal by to.“ Řekne Jay. „On je toho schopnej.“

„Idiote!“ zakoulím očima a popadnu anorak, který se mi válí na posteli. „Tohle je NAPOSLED, co s tebou kamkoliv jdu! Příště ti rozmlátím ten tvůj bílej ksicht.“ Nadávám naštvaně. Nastupujeme do Endellova černého bavoráku, jak jinak.

„Ty mě?“ směje se Endell. „Prosím tebe.“

„Jo, já tobě!! Už mi fakt piješ krev, ty čůráku!!“

„Přestaňte na sebe furt ječet, kam vlastně jedem?“ přeruší nás Jay.

„Dobřej nápad.“ Endell se nadechne, nastartuje auto a rozjede se. Pustí hudbu, nějaký debilní punk-rock. Punk-rock sám o sobě není špatnej, ale když ho pouští Endell, tak je děsnej.

„Jedem na Východ do jedný starý továrny, je tam vchod do prvního distriktu. Potřebuju od vás pomoc s krádeží nějakých... léků, no.“ Vysvětlí. A já si uvědomím, že jsem ve Východním městě ještě nebyla. Proč taky? Most je hrozně dlouhý a Jay říkal, že tam žijí samí snobové a nemají Západní lidi moc rádi. O čem že to Endell ještě mluvil? Továrna, první distrikt... Počkat, co?

„První distrikt?!“ Zopakuju nechápavě.

„Jo, koftám snad?“ odvětlí Endell.

„A léky, jo? Nějaký drogy a hádám, že pro tebe.“ Řeknu jízlivě. „Já nikam nejdu. Žádný první distrikt.“

„Je to v cajku, Neiro, občas se tam taky octnu.“ Jay se mě pokusí uklidnit. „Ale jen na okrajích.“ Dodá potom.

„No,“ usměje se Endell ironicky. „A my jedeme do středu. Ty budeš mít hlavní roli, největší šanci úmrtí a za odměnu tě nenahlásím bráchovi, že jseš tady ilegálně, N.“ do zpětného zrcátka na mě hodí vítězný pohled. *(Endell oslovuje Jaye “J”, protože se to vyslovuje v angličtině stejně, jako jeho jméno. “Džej”. Neiro oslovuje “N”, “En”, ale to samozřejmě její jméno není.)*

„Nejsem N, ale Neiro, ty kokote.“ Odfrknu si. Jsem poražená, ano, uznávám. Založím si ruce na prsou a opřu se do sedadla.

„Můžu tady... kouřit? Z okýnka?“ zeptá se Jay Endella opatrně.

„Ne.“ Odpoví on.

A tak jsme všichni zticha, jen na pozadí hraje ten pitomej Endellův punk-rock.

Endell zastaví auto před nějakou docela zchátralou, velkou budovou. Město okolo je opravdu honosnější, bohatší a... Trochu jiné, než Západ, ale tahle budova není zrovna dobrým příkladem.

Vystoupíme a mě začne okamžitě být zima, mám na sobě jen lehkou bundu. Jay si, překvapivě, hned zapálí. Endell se chvíli hrabe v kufru auta, potom vyndá černou tašku a auto zamkne. Podívá se na mě, změří si mě od hlavy k patě a ušklíbne se. „Je ti kosa?“

„Nestarej se.“ Zavrčím.

Hbitě si z krku odváže modrou šálu a hodí ji po mně. Váhám, jestli to mám od něj přijmout, ale zima nakonec zvítězí a já si ji obmotám kolem krku. „Proč nosíš šálu, když necítíš zimu?“ zabručím místo poděkování.

„Abych nevypadal jako idiot.“ Odpoví a vydáme se dovnitř do areálu.

Je to opravdu opuštěná továrna, na místech poničená, špinavá, celá posprejovaná. Je to docela děsivý. Nechci toho být součástí, prosím, chci jen v klidu dožít. Endell ať zaleze do svého kostela a vynechá mě z toho.

Procházíme chodbami, potom projdeme ještě jedním sálem a octneme se u železných dveří. Jsou malé, zajištěné těžkým řetězem a celé posprejované, že není vidět jejich původní barva. „Ať žije město pod Městem.“ Říká nejvýraznější nápis. „Ave Gabriel Santorin!“ je napsáno černým sprejem, a hned pod tím stojí: „Ať ten zmrd hoří v pekle.“ Netuším, kdo to je, ale je mi to docela jedno. Endell se hned sehne k zámku na řetězech.

„No jo, město pod Městem, naše informátorské drogové království.“ Uchechtne se Jay a foukne mi do obličeje kouř z cigarety. Jeho oblíbená činnost.

„Přestaň, blbe.“ Odfrknu si.

„Chceš taky cigáro?“ nabídne mi se smíchem.

„Kolikrát ti mám říkat, že nekouřím?“

„No a co? Můžeš začít.“ Zaculí se on. „Promiň, pro takový dítě to asi není.“ Dodá.

„Dej to sem.“ Zavrčím a vytrhnu mu z ruky krabičku. Vyndám si jednu cigaretu. Prej dítě. Pche.

„Proč ji kazíš, J?“ Zeptá se Endell, ale nepřestává zkoumat ten zámek na řetězu.

Jay pokrčí rameny. „Sama se kazí, já jí říkám, že to není pro děti!“ ušklíbne se. Vrazí mi do ruky zapalovač, tak si opatrně zapálím, jak jsem to viděla už tisíckrát u něj. Natáhnu kouř a rozkašlu se. Jay i Endell se mi začnou smát, jak jinak. Tak natáhnu ještě jednou, a dál a dál a dál skleпávám popel a tahám, dokud nepřestanu kašlat. A cigáro je v tahu.

„První šla rychle!“ Jay mě poplácá po rameni.

„Je to hnusný, cítím to až v nose.“ Zahuhlám. „Motá se mi keбule.“

„Děcka, mám to!“ ozve se z ničeho nic Endell. Podíváme se směrem k němu. Zámek povolil, řetězy s řinčením dopadají na beton a dveře se samy, pomalu, se skřípěním otevírají.

/Kapitola 10/- První podzemní distrikt

Za dveřmi je tmavé, točité schodiště. Endell vytahuje baterku, opatrně sestupujeme níž a níž a já se upřímně začínám bát. Cítím Endellovu kolínskou, cigarety, zatuchlý pach z celé továrny a... něco... něco, co se line zezdola. Z toho místa, kam asi jdeme.

Ocitáme se v chodbě. Je matně osvětlená starou žárovkou, visící ze stropu, je tu špína a prach. V dohledu není nic moc, jen pár dveří po stranách. Co je tohle sakra za místo?

„Už jsme skoro tam.“ Informuje nás Endell. Projde chodbou, zastaví se u asi pátých dveří, vytáhne klíč a místnost odemkne. Vejdeme dovnitř, on za námi zase zavře a rozsvítí baterku. Nic tu není, jenom nefunkční žárovka a polička na knihy s jedním sešitem. Je tu vlhko, chladno a zatuchlo.

„Teď vám vysvětlím, o co tu jde.“ Řekne Endell. „Tohle není oficiální vstup do prvního podzemního. Teď jsme v takzvaném Mrtvém rameni, což je část, kterou tehdy vybudoval Santorin.“

„Kdo to je?“ zeptám se.

„To byl ten první vládce Podsvětí.“ Vysvětlí mi Jay. „Gabriel Santorin.“

„Aha.“ Kývnu. Jeho jméno už jsem viděla na těch dveřích.

„Odsud se dá projít do prvního, ale to jsou dveře na několik kódů a ty já prostě nevím. Ty, N,“ obrátí se Endell na mě. „Budeš muset prolézt větrací šachtou, něco udělat s ostrahou a pustit nás dovnitř.“

„Děláš si prdel?“ vyhrknu. „Ani náhodou!“

„Nedělám.“ Řekne on, docela v klidu.

„Proč nemůžeme jít tím vstupem, co zná Jay?“ zasténám.

„To je informátorský, odtamtud by mě sem nepustili, tohle je horkej střed a tvrdý drogy, často pašovaný zezdola. Říká se, že odtamtud se přechází do druhého distriktu.“ Vysvětlí Jay.

„To už se můžu rovnou zabít.“ Odseknu.

Endell vytáhne z tašky pistoli a hodí mi ji. Trochu vyděšeně se na ni podívám. „Na, tohle by na ty smažky mělo stačit. Tralala, otevřeš dveře a je to. Já a Jay popadneme pytle a běžíme, než nás podřežou jejich kumpáni.“

„Nikoho zabíjet nehodlám!“ řeknu rozhodně. To po mě vážně chce?!

„Taky nemusíš, stačí to na ně namířit, když budou srát tak je střel do kotníku nebo něco.“

„Hele, já s tím ani neumím...“ snažím se z toho vykroutit.

„Prostě stiskneš spoušť a je to, prcku. A teď vlez do šachty.“ Poručí Endell.

Zamračím se a vezmu si od něj pistoli. „Abych nestřelila tebe.“ Syknu na něj.

„Zotavil bych se za pár vteřin, kočička.“ Ušklíbne se.

„Nejsem kočička, idiote.“

„No tak, jste hrozný.“ Řekne Jay otráveně. „Pojď, já ti pomůžu.“ Dodá, zvedne mě do vzduchu, já sundám plechový dekl z otvoru šachty a pomalu se soukám dovnitř. Je tu tma, smrad, prach, úzko. Chvilí si myslím, že se mi dovnitř nevejde zadek. A cítím se trapně, protože mám hlavu a trup vevnitř, ale kluci koukají jen na moje nohy a pozadí, jak visí ze stěny.

Někdo z nich mě plácne. A já nevím, kdo to je, ale stejně zrudnu a křiknu: „ÚCHYLOVÉ!!!“ Konečně mě to motivuje k tomu, abych zatnula svaly a nasoukala se dovnitř celá. Nadechnu se a po loktech se sunu dál temnou šachtou.

/Kapitola 11/- Zoufalé věci

Bojím se. Srdce mi buší až v krku, pistole v ruce mě děsí snad víc, než ta šachta. Zatáčka, další, další, až uvidím matné světlo na konci. No nazdar.

Potichu se dostanu až k dalšímu plechovému deklu. Skrz něj se opatrně dívám ven a vidím, že jsem v nějaké místnosti, potemnělé a asi prázdné. Je tu cestovní kufr, plno krabic a sáčků a lahvíček, což usuzuji, že jsou ty věci, co Endell chce.

Slyším kroky. Zasunu se trochu zpátky, ale pořád pozoruju tu místnost. Dveře se otevřou a vejdou dva... muži? Jestli se to tak dá nazvat. Jeden z nich má snědou pleť a černé vlasy, ale úplně bílé oči. Má na sobě divnou kombinézu, stejně, jako ten druhý, který má zvláště vytvarované uši a spoustu zlatých šperků. Co je to za lidi? Feťáci?

„Bude na nás pyšnej.“ Řekne jeden z nich. Kopne do toho kufru a zachechtá se.

„Jo, dostanem dávku.“ odpoví ten druhý. „Jak se to ale vůbec dostává ven?“

„Sejde na tom?“ říká první. „Máme za to odměnu.“

„Pravda.“ Usoudí druhý. „Ale pořád by mě to zajímalo. Tohle by se za Santorina nikdy nestalo. Ten měl všechno pod kontrolou.“

Zamrazí mě po celém těle. Sakra, nejsou tihle dva Upravení?

„Blázníš? Santorin to nezvládal, ještě, že to Zlatověk převzal! Teď máme zdi, máme armádu, máme všechno!“

„To možná, ale nedá se tu nikomu věřit, všichni utíkají a pak jdou proti nám.“

„Stejně je všechny pobijeme.“ Chechtá se ten se zlatými šperky. „Zlatověk si z nich udělá sekanou. Vezmi ten kufr...“

Do prdele. Sakra, sakra, sakra. Co mám dělat? Sakra! Chci se plazit dozadu, zpátky, ale při opírání mi podklouzne ruka a já vrazím do plechového deklu, který se uvolní a s prasknutím dopadne na zem.

Zatajím dech. Tohle je můj konec.

Oba dva muži ke mně vzhlednou. Snažím se se plazit dozadu, ale nejde mi to, jeden z nich už ke mně jde a hrubě mě chytá za zápěstí.

V mžiku vteřiny zvednu pistoli, kterou mám v druhé ruce, a vystřelím mu do obličeje. Krev. Přerývaně dýchám, třesu se. Zabila jsem člověka?

Ne.

Užasle se dívám, jak mu tkáň na tváři rapidně narůstá zpátky. Jsem tak strnulá, že toho ten druhý využije, vytáhne mě ze šachty, vyrve mi pistoli a hodí mě na zem.

Bolestně vykřiknu a chci se postavit, ale on mě přitiskne k zemi předloktím. Má obrovskou sílu. Zděšeně se mu dívám do bílých očí.

„Co jseš zač, holka?“ zeptá se s úšklebkem. „Ztracená prostitutka? Dealerka? Hm? Ztratila ses? Tohle je ale horkej střed, milá zlatá. Pokud nejsi dítě zlatý éry, mám povolení zabíjet.“ Usměje se a v zubech se mu zalesknou diamanty.

Nevím, co dělat. Z očí se mi vyřinou slzy. Takhle zemřu? Ne, ne, prosím... Nechci zemřít. Nechci.

„Prosím, pusť...“ špitnu.

„Hm?“ přitlačí silněji. Druhý muž se zatím zotaví a taky si k nám klekne. Plivne mi do tváře. „Děvko hnusná, to docela bolelo!“

Najednou dostanu nápad. Blbej nápad, ale zoufalí lidé dělají zoufalé věci.

„Konečně!“ předstíraně se usměju a podívám se směrem ke dveřím. „Antonio Gildner!“ nevím, co to melu, ale ty dva se najednou zděšeně otočí.

Rychle tomu Upravenému vyrážím pistoli z ruky. Šach mat. Mířím na něj, zatímco si rychle stoupám a dělám opatrné kroky dozadu.

„Ani hnout.“ Syknu. „Jinak budete mít oba díru v ksichtě.“

„Ty proradná mrcho!“ zanadává ten se špičatýma ušima. Udělá krok vpřed, což mě vyděsí a vystřelím. On vykřikne, jako raněné zvíře. Kulka se mu zaryla do stehna a místo okolo ní zase dorůstá.

Ten druhý se na mě chce vrhnout, ale také střelím a zasáhnu ho do ramene, poté ještě jednou do nohy. Pořád na ně mířím, ale obcháším je a jdu opatrně ke dveřím. Srdce mi buší v krku.

Tak. Za těmihle dveřmi stojí Jay a Endell. Teď se jen musím na chvíličku, chvílinku otočit, abych je odemkla. Ti dva jsou na zemi, to bude jen vteřina...

Rychlostí blesku odemykám dveře. Klíč je těžký a rezavý, ti chlapi mají opravdu asi ohromnou sílu. Musím zabrat oběma rukama, abych odemkla. Slyším klapnutí západky a už otevírám...

Jeden z těch chlapů mě chytá pod krkem, zrovna když vcházejí Jay a Endell. Nemůžu dýchat. Dusím se.

„Pusť ji.“ Řekne Endell klidně. „Jinak vás oba zabiju.“

„Ha, to tak, děti zlatý éry jsou nesmrtelný.“ Odsekne Upravený.

„To není tak úplně pravda, víš? Ale jak myslíš...“

Prásk. Prásk.

Jay bleskurychle vystřelil z pistolky, kterou měl celou dobu schovanou pod kabátem. Oběma dvěma se trefil do čela, tkáň jim narůstá, ale už pomaleji.

„Dělej, Neiro, padáme!“

Bolí mě celé tělo a pořád se třesu. Kluci mi házejí nějaké pytle s prášky, rychle je všechny popadnu a běžíme. Chodbou, schodištěm, Endell rychle zamyká ty posprejované dveře a utíkáme dál, přes starou továrnu až k autu, kde naházíme ty pytle do kufru a rychle odjíždíme.

„Pro tebe už NIKDY nebudu pracovat!!“ vyjedu na Endella hned, co popadnu dech. Po čele mi stéká pot a bolí mě hrdlo, za které mě ten Upravený tak silně popadl.

„Se uvidí.“ Odpoví on, klidně a chladně, jako vždycky.

„Žádný takový! Já už do tohohle svinstva ani nepáchnu!“ zakřičím.

„To říká každě na začátku.“ Endell se otočí na Jaye. „Chceš do baru na drink?“

Jay kývne. „Neiro, jdeš taky?“

„Ne s tímhle DEBILEM!!“ zamračím se.

A tak mě Endell vysazuje u bistra a odjíždí s Jayem pryč.

Jsem na ně oba tak naštvaná. A právoplatně, pořád ještě se třesu po tom co se stalo a Jay s Endellem si odjeli někam chlastat. Sakra. Normálně nebývám člověk, co hodně panikaří, ale teď nedokážu zklidnit dech. Najednou se mi před očima mění celé Město. Není to tak, jak to vypadá. Město není to, co si všichni myslí že je. Endell to říkal, ten den, co skočil ze střechy kostela. Až teď mi to plně dochází.

Tenhle pocit nesnáším. Zrychlený tep, žaludek jako na vodě a neustálé neklidné třekání očima. Ten pocit, když víte, že je něco moc špatně. Naposled jsem to cítila když...

Ne, nebudu na to myslet. To je už za mnou. Teď se budu dívat jen dopředu a s trochou štěstí už nebudu muset pro Endella nikdy pracovat. S podzemním Městem nemám nic společného, jsem v bezpečí.

S těmi myšlenkami v hlavě vcházím do bistra a zbytek dne mlčky pomáhám Katarině, i když nemůžu vyhnat z mysli ten tíživý pocit nebezpečí.

Když si jdu v půl dvanácté lehnout, unavená a zmořená prací, po Jayovi pořád není ani stopa. Ať si dělá, co chce, ostatně mě je to jedno. Endell je nebezpečnej podivín.

Smývám si řasenku. V zrcadle vidím svůj odraz, holka s kulatým obličejíkem, pihatým nosem, tmavýma vlasama a jedním okem zalepeným. Vzdechnu. Kéž bych o něj tehdy nepřišla, kéž bych radši...

Sama sebe v duchu okřiknu. Zhasnu v koupelně, odejdu do své ložnice a zachumlám se pod peřinu. Kouknu na svůj kaktus na okně a pak zavírám oči. A přichází sny, ale tuhle noc jsou divnější, než jindy.

Najednou se s trhnutím probouzím, protože slyším ránu. Chvilí jsem zmatená a vyděšená, ale pak zjistím, že je to jen opilý Jay, co práskl dveřma.

/Kapitola 12/- Nejsem

Venku se zas ochladilo a věci jsou snad ještě divnější, než kdy dřív. Docela rychle si na to ale zvykám, protože tohle je Město a já jsem, chtě nechtě, jeho součástí, i když nepodstatnou.

S Jayem i Endellem jsem se usmířila. Oba jsou to idioti, ale Endell mi slíbil, že už mě do těchhle věcí tahat nebude a pozval mě na večeři, což jsem si nechala líbit, protože ten týpek má fakt dost peněz. Bylo to hodně trapný, ale najedla jsem se jako nikdy. Možná se mi to jen zdálo, ale Jay trochu žárlil. Večer potom koupil víno a olivy, zakempoval u mě na koberci v pokoji a celý večer jsme popíjeli, on k tomu hrál na kytaru. Nevím, proč to dělal, ale bylo to hrozně hezký. Hrál starý rockový hity, jako malá jsem je slýchávala.

„Ty, Neiro, mě teď došlo, že nevím nic o tvým bejvalým životě v Korubonu.“ Řekl z ničeho nic.

„To je dobře.“ Odpověděla jsem s plnou pusou oliv.

„Ale no tak,“ žadonil Jay. „Nebuď tajemná.“

Zakoulela jsem očima. „Vyrosla jsem v sirotčinci, to už jsem ti říkala. Stačí?“

Nestačilo, ale na chvíli ho to umlčelo a než se stihl dál ptát, řekla jsem mu, že se vsadím, že nedopije zbytek lahve na jeden zátah. A tak se Jay trochu motal a už se neptal.

Dneska je pátek. Hnusnej, sychravej, studenej, srpnovej pátek. Katarina mi půjčila svůj kabát, kterej je mi velkej, ale alespoň mi není zima. Jay, Allie, Katarina i zbytek pracuje v bistru, kde si zmoklí a promrzlí zákazníci objednávají kávu a koláče. A já jsem byla vyslána jít koupit rajčata, protože Francis, což je nově zaměstnaný číšník, je idiot a zapomněl je napsat. Ach jo.

Jdu prázdnou ulicí a ve sluchátkách poslouchám nějakou kapelu, co mi do mobilu nahrál Jay. Je to na mě moc řvavý, ale docela fajn, ještě, kdyby tomu bylo rozumět...

Najednou se stane něco, čemu nerozumím. Z ničeho nic upadnu, jako by mi přestaly fungovat nohy. Dopadnu přímo do louže, na kolena a lokty, a nahlas zanedávám. Chci se zvednout a jít dál, jenže moje tělo mě neposlouchá.

Co? Musela jsem nějak blbě dopadnout... Ale nic mě nebolí. Proč nemůžu hýbat... ničím...?

Slyším tiché kroky za sebou, z pravé strany. Možná mi někdo pomůže? Otočila bych hlavu, ale nejde to. Všechny mé svaly jsou ztuhlé, můžu snad jen dýchat a mrkat.

„P-pomoc!“ vyrazím ze sebe vyděšený výkřik. I to je těžké. Co se to děje?!

„Uklidni se.“ Sykne na mě ten člověk, jehož kroky jsem slyšela. Obejde mě a tu kaluž, ve které ležím, a stoupne si tak, abych ho viděla.

„Jsem jako ty.“ Řekne a zvláště se usměje, pravou ruku trochu natahuje dopředu, ale ne tak, aby mi pomohl vstát nebo si se mnou potřásl. Je to kluk asi okolo mého věku. Celý v černém, s šátkem přes pusou a čepicí vraženou do očí, takže moc nevidím, jak vypadá. Jeho oči jsou taky černé, jeho vlasy vykukující zpod pokrývky hlavy (která je taky černá), jsou, překvapivě, černé. Jen jeho pleť má barvu tmavé čokolády. V druhé ruce drží plátěnou tašku, která je až moc plná a její obsah, který vypadá jako sprejové barvy, se asi brzo vysype ven.

„C-co?“ nechápu. Pořád se nemůžu hnout a začíná mě to děsit.

„Jsem Okřídleněj. Pustím tě, ale neutíkej.“ Kluk hýbne rukou, udělá kruhový pohyb dlaní a já, i když to nechápu, se najednou můžu pohnout. Vyskočím do stoje a ustoupím o krok dozadu. Přerývaně dýchám.

„Cože jsi? Cos mi to udělal, do prdele?“ vyjedu na něj, vyděšená a zmatená.

„Jsem Okřídleněj, jako ty.“ Zopakuje.

Nechápu, o čem to mluví. „Jestli se mě tímhle snažíš sbalit, nefunguje to.“ Odseknou.

Odfrkne si a pohodí hlavou. „Já tebe? Ne, díky. Hele, já doufal, že budeš spolupracovat, tak nehraj debila. Jsi Shimohira, ne?“

Přeběhne mi mráz po zádech. „A ty jsi stalker?! Nech mě bejt, sakra!“ křiknu a rozebíhám se pryč. Neuběhnu ale ani dva metry a moje tělo znova vypovídá službu, tentokrát se samo od sebe otáčí zpátky směrem k němu. Snažím se ho dostat zpátky pod kontrolu, ale marně.

„Tak hele, už to není vtipný.“ Říká. Zdá se mi, že mu svítí oči. „Kdybys nebyla Okřídlená, tohle bych nemohl dělat.“ A jako demonstraci jeho síly nebo bůhvíčeho udělá pravou rukou malý pohyb, a v tu ránu se moje tělo hýbe samo od sebe. Nedává to smysl. Chvíli se mi zdá, že jsem snad ve snu, ale on mě potom pohybem dlaně odmrští na zem a mě dojde, že ve snu nic nebolí. A tohle bolí fakt dost.

„Přestaň už!!“ okřiknu ho, a v mém hlase je slyšet strach. Polykám slzy.

„Tak už si nehraj na to, že nic nevíš.“ Zamračí se. „Jsi Shimohira, můj táta zná tvoje rodiče, řekl mi o tobě a před pár týdny mi řekl, že jsi ve Městě. Tak dlouho jsem tě hledal.“

„Nesmysl!“ křiknu. Po tváři mi steče horká slaná voda. „Tohle není vtipný, rodiče nemám a nikdy jsem je neměla, jsem sirotek!“

„Co?“ zarazí se tentokrát i on. Mírný pohyb rukou a já se zase můžu hýbat. Tentokrát už na nic nečekám, sbírám se ze země a utíkám. On už se ani nesnaží mě chytit. Běžím, co mi nohy stačí, a v duchu si říkám, že dneska už v bistru rajčata prostě nebudou.

/Kapitola 13/- Spolu

„J, já si nedělám srandu!! Ten chlápek fakt—“

„Neiro! Uklidni se!“

Jay mě chytí za ramena a zatřese mnou. Až v tu chvíli si uvědomím, že mi srdce bije šílenou rychlostí a že mi po tvářích stéká studený pot. Zhluboka se nadechnu, vydechnu a podívám se do Jayových zelených očí.

„Fajn. Tak teď mě poslouvej. Ten chlap *ovládal moje tělo*, chápeš? Divně u toho hýbal rukou. A mlel něco o tom, že je... anděl? Já nevím. A věděl, jak se jmenuju!“

„Jak věděl tvé jméno?“ zamračí se J. „Hele, pojď na střechu, potřebuju si dát cígo.“

A tak jdeme.

„Dej mi taky,“ poprosím, když si Jay vyndává z poloprázdné krabičky jednu cigaretu. Na chvíli se zastaví a pak se pobaveně usměje. „Jako fakt?“

„Jo.“ Přikývnu. „Potřebuju se uvolnit.“

„Máš ji mít.“ Vrazí mi ji Jay mezi rty a zapálí. Trochu se mi zamotá hlava, ale nechám to být.

„Ten chlap znal moje jméno. A... a říkal, že zná moje rodiče. Což je blbost, protože jsem sirotek. A ovládal moje pohyby!“

„Nějakej starej blázen.“ Usoudí Jay a potáhne si z cigarety.

„Byl mladej.“ Namítnu. „A vážně *manipuloval* s mýma pohybama!“

„To je nějaká blbost. Asi jsi blbě upadla...“

„Ne, to není blbost! Víím, co říkám!“ řeknu rozhořčeně. „Co... co když to byl někdo z Podsvětí?“

„A proč by Podsvětí chtělo zrovna tebe, hm.“ Odpoví Jay nezaujatě. „Moc to řešíš, někdo si z tebe jen vystřelil.“

Já si ale stojím za svým. „Mám o tom zavolat Endellovi?“ napadne mě. A hned mi dojde, že už jsem toho idiota pěkně dlouho neviděla.

„To bych nedělal, má teď dost svejch problémů, ještě na tebe bude zlej.“

„On má problémy? Od kdy?“ podívím se s ironickým úšklebkem.

„Něco s jeho holkou prej, předevírem jsem od něj potřeboval pomoc a on že nemá náladu, že se hádaj.“ Jay pokrčí rameny.

„Oh, to je mi moc líto.“ ucedím.

„Nechej to být. Ve Městě jsou věci, který si prostě nevysvětlíš. Ale není to tu nebezpečný, ne pro nás.“ Jay se pousměje.

Chvilí sedíme v tichu, potom si J nenápadně poposedne blíž ke mně. Vezme mě kolem ramen. Zrudnu, ale nechám ho, on si mě trochu přivine k sobě a zapálí si ještě jednu cigaretu. A já se jen dívám ze střechy na Město, ale už se nebojím, ne tak moc. Mám blízko někoho, jako je Jay, tak se bát nemusím.

„Hej, haló!“ ozve se za pár minut hlas Allie zezdola. „Večeře!“

„Aleluja, umírám hlady.“ uchechtne se Jay, vstane a jde dolů, já hned za ním. Sestoupíme po úzkém schodišti do prvního patra a potom do přízemí, kde máme obývací. Voní to tam čerstvým chlebem, který nám Katarina servíruje s bylinkovým máslem. Co bychom bez ní dělali.

„Jayi, Neiro, zapoměla jsem vám to říct, ale já a Allie odjíždíme dneska do Východního. Budeme tam na víkend, musíte pohlídat bistro.“

„Hm, dobře.“ zamumlám s plnou pusou. „Proč tam jedete?“

„Za mamkou a tátou!“ vysvětlí Allie s úsměvem.

„A jo.“ plácnu se do čela. „Vždyť já vím.“

„Postaráte se?“ Katarina se s nadějí v očích podívá na mě, potom na Jaye. „Nechci, aby mi vybuchlo bistro.“

„Bez obav.“ ušklíbne se Jay. „Nic se mu nestane.“

„To doufám.“

Neujde mi ale, že na mě Jay nenápadně mrkne. Něco má v plánu, a já se toho upřímně bojím.

Mezikapitola- Nella

Tohle je krása. Vážně. Krá-sa. Jako ze snu. Ne z úplně dobrého snu, ale z hezkého, špatného snu. Má život ještě nějaký smysl? Ani nevím, ale když se na tohle dívám, tak mi na mizivý okamžik přijde, že možná ano. Že možná zmařená budoucnost není tak docela pravdou. Krá-sa.

„Myslíš si, že jsem krásná?“ ptám se. Otázka není směřována na nikoho konkrétního. Ani nevím, kdo je zrovna teď v místnosti. Dívám se do zrcadla, na sebe, a všechno ostatní se rozplývá v pozadí.

„Nádherná. Jako labuť.“ odpovídá mi hlas. Víím, komu patří, nemusím se dívat.

„Tvou zásluhou.“ říkám. Je to zvláštní, když si ostříháte dlouhé vlasy na krátko. Přijde vám, že něco chybí, že něco není správně. Ale já vím, že to takhle být má.

„Nejen, nejen.“ odpovídá. Tentokrát se otáčím. Stojí tam- trochu bůh, trochu ďábel, zlaté lokny se mu svíjí do prstýnků až na ramena. V laboratorním plášti vypadá skoro surrealisticky.

„Krá-sa. Vážně krása.“

/Kapitola 14/- Problém

„Jayi neblázni!“ ztratím konečně trpělivost a vykřiknu. „To nemůžeš udělat.“

Jay mi foukne do obličeje kouř a zamračí se. „Hele, udělám to, ať chceš nebo ne. Už *jednou* jsem to udělal a povedlo se mi to.“

„No a? Uspořádat obří party v bistru je prostě blbost. Vsadím se, že se tu něco zničí nebo tak a... kolik ti je, že máš takhle kravský nápady? Patnáct?“

„To leda tak tobě, holčičko.“ dloubne mě do žeber.

„Nech mě.“ odseknu. „Jsi idiot.“

On ale jen pokrčí rameny. „Takže party je bez tebe, jak vidím.“

„To vidíš dobře.“ zavrčím. Zvednu se, otočím se o sto osmdesát stupňů a odcházím.

Ach bože. Mám Jaye ráda, ale tohle je fakt moc. Katarina na dva dny odjede a poprosí nás, abychom se postarali o bistro, a Jay si tady uspořádá párty? Toho fakt nehodlám být součástí. Ale *kde* mám teda být?

Naštvaně si nasazuju čepici přes uši a vydávám se rychlým krokem do ulic Města. Všechno mě najednou hrozně štve a dala bych si cigaretu, ale Žádnou nemám. Krucifix. A tak jen hloupě chodím ulicemi a mračím se. Po pár minutách dojdou k nábřeží, opřu se o zábradlí a chvíli jen tak pozoruju vodu. Je tmavá, skoro černá. Odráží se v ní celé Město...

“Nazdar, N.” uslyším vedle sebe.

Nemusím se ani otáčet. “Čus.” odvětim, ne moc příjemně.

Endell se ušklíbne a opře se o zábradlí vedle mě. Jeho světlé vlasy vítr rozfoukává do všech stran a já cítím jeho kolínskou.

“Proč nejsi na Jayově party?” zeptá se.

“Nehodlám se koukat, jak ničí bistro.” zabručím. “Jak o tom vůbec víš?”

Vytáhne si z kapsy mobil a ukáže mi textovou zprávu na obrazovce:

*PARTY V BISTRU 47, TED HNED. PRINESTE TRAVU NEKDO NEBO VLASTNE JAKYKOLIV
JINY SRANDY. XXX JAY*

Vzdychnu. “Bože, tohle asi rozeslal všem ve Městě, co?”

Endell jen přikývne a pokrčí rameny. “To víš, je to mladej kluk, užívá si života.”

Chvilku je mezi námi trapné ticho.

“Chceš se mnou jít na večeři?” zeptá se on.

“Co-ože?” vykoktám.

Endell zakoulí očima. “Jdu na večeři. Tak se ptám, jestli chceš jít taky. Ber nebo nech.”

Zčervenám a pak si za to v duchu nadávám. Nasadím ledabylý výraz a řeknu: “A jo, proč ne. Stejně nemám co dělat.”

Pousměje se, ale neřekne nic, jen vykročí od řeky směrem do ulic. Následuju ho, trochu obtížně stíhám jeho rychlé, dlouhé kroky.

Přicházíme do nedaleké restaurace blízko u řeky, Endell nám vybírá stůl pro dva a sedáme si naproti sobě. Bereme si každý do ruky jeden jídelní lístek.

“Dáš si víno?” ptá se mě. “A co k jídlu?”

“Dám si jen vodu,” odpovím. Chvilí ještě přemýšlím, a pak si objednáám těstoviny s lososem. Endell poprosí číšníka o salát a dvě deci červeného, potom mezi námi dvěma nastane další ticho.

Přemýšlím, co říct. Honem, navázat konverzaci, tohle je hrozně trapná situace...

“Stala se mi hrozně podivná věc,” vyhrknu na Endella.

Zatváří se maličko udiveně. “Povídej,” pobídne mě.

“Šla jsem dneska po ulici pro rajčata, upadla jsem a najednou jsem se nemohla hýbat. Jakoby mě někdo držel- prostě mi nešlo pohnout tělem. A byl tam chlápek, který mi říkal, že je jako já. Že je anděl.”

Endell jakoby zpozorněl. “Cože? Jak vypadal?”

“No,” pokouším se si vzpomenout. “Byl mladej, asi tak dvacet pět, tmavé pleti, celý v černém. Měl velkou tašku se sprejovými barvama. Víc nevím.”

“A co dál ti říkal?” Endellovy oči jsou upřené na mě.

“Pořád říkal, že se nemám bát, že jsem jako on nebo co. Když jsem se najednou mohla hýbat, tak jsem začala utíkat, ale pak se to stalo znova. Shodil mě na zem, a říkal, že ví, že jsem to já. Že jsem Neiro Shimohira a že zná moje rodiče.” hlesnu. “Tak jsem ho poslala do prdele, že jsem sirotek. Potom jsem utekla.”

Endell na mě zírá.

Číšník před nás přináší talíře s jídlem, ale on ze mě nespouští oči.

“No,” pronese po pár vteřinách hrobového ticha. Pozvedne si ke rtům skleničku s vínem a vzdychne: “Tak to máme problém.”

/Kapitola 15/- ???

Endell mi řekl, že je lepší o tom nemluvit v té restauraci. Že bychom měli být někde, kde nás nikdo neslyší. A tak jsme dojedli více méně v tichu, on zaplatil a pak jsme vyšli ven, do tmy. Teď spolu sedíme na nábřeží a tupě zíráme před sebe, do vody, která je snad černější, než nebe. Chtěla bych cigaretu, ale žádnou nemám.

“N,” osloví mě Endell. “Je možný, že ten týpek říkal slovo “okřídlená” spíš než slovo “anděl”?” zeptá se.

“Jo, jo, myslím, že to říkal.” přikývnu.

On vzdychne a podívá se do nebe. “Hele, nedává mi to moc smysl. Okřídlení, to byl jakýsi bájný druh Upravených za vlády Santorina, ale to bylo před čtyřiceti lety. A nikdo ani neví, jestli fakt existovali, a hlavně by měli být mrtví. Ale to, jak jsi popisovala to, že tě držel aniž by se tě dotýkal, to sedí.”

Přeběhne mi mráz po zádech. Zamračím se. "Ale jemu bylo fakt maximálně třicet, víc ne."

"Já vím," Endell přikývne. "Dám ti Minervinu adresu, zajdi si tam příští týden. Odebere ti krev a podívá se po vzácných látkách, které by dokázaly nebo vyvrátily tuhle věc. Do té doby se s tím netrap." Pousměje se a podá mi vizitku.

MINERVA CÉRES. ZBRANĚ, LÉKY, SLUŽBY. VÝCHODNÍ MĚSTO, 267, CÉRES VILLA.

"To je tvoje holka?" zeptám se.

Endell přikývne. "Jo, přesně tak." Potom se zvedne do stoje a pousměje se. "Tak co, kam míříš?"

Pokrčím rameny. "Asi zpátky do bistra. Při troše štěstí tam bude jen pár lidí a já půjdu spát."

Ušklíbne se. "No, to nevím. Chceš doprovodit?"

"Je to kousek, ale děkuju."

"Tak jo, měj se, andítku!"

A s tím odchází. Chvilí se za ním koukám a mačkám v ruce vizitku, potom si ji uložím do kapsy kabátu a vydám se svým směrem.

UŽ na několik metrů od Bistra je slyšet dunění hudby. Krucinál, pomyslím si. Zrychlím krok. Srdce se mi propadne do kalhot, když přijdu blíž a uvidím, že před Bistrem postává několik hloučků mladých lidí. Kouří, pijí. Přes hudbu není slyšet, o čem se baví. V Bistru je narváno. Okolo se povalují kelímky a sklo. Naprázdno polknu.

"Neviděli jste Jaye?" zeptám se hned prvního hloučku lidí, který stojí kus ode dveří.

"Cože? Neslyším tě!" houkne na mě jeden z postávajících. Taky mu sotva rozumím, tak přidám na hlase.

"Neviděli jste JAYE?"

"A to je kdo?" zeptá se dívka, která stojí vedle.

Krucinál, krucinál. Já Jayovi tak vynadám, až ho najdu...

"Hej, vypadáš vystresle, na, tumáš," ušklíbne se další postávající chlápek a podá mi lahev, co drží v ruce. Zamžourám na ni a zjistím, že jde o nějakou ovocnou vodku. A tak v duchu pokrčím rameny, zadržím dech a piju...

"Hej, holka, co máš s vokem?" zeptá se dívka. Pak škytne, a dodá: "Já jsem Aliss."

"Já Neiro," ušklíbnu se, jak mě ta vodka pálí v krku. "A to je dlouhý příběh..."

Po chvíli s partičkou venku se s nimi loučím a jdu dovnitř. Z reproduktorů řve nějaká elektronika, všude jsou lidi, za barem je úplně vyrabováno. Zakopávám o týpka, co se válí pod stolem. Klopýtám okolo. Někdo mi nabízí panáka, tak si ho беру. Cítím, jak mě pálí v krku a pak hřeje na hrudi. Trochu se mi chce hledat Jaye, trochu se mi chce tančit na to elektro, co mi duní v uších. Trochu se mi chce si dát ještě nějaký pití...

Po několika... minutách? Hodinách? Konečně doklopýtám ke Katarině do ložnice. Už nějak ani nevím, co jsem hledala, ale jsem hrozně... unavená... a všechno se nějak moc točí. Chytám se rámu dveří, než stihnu upadnout. Nahlas škytnu. V Katarinině posteli leží nějaké dvě slečny ve spodním prádle. Neomaleně zírám na jejich ženské vnady...

Než v opilosti rozpoznám, kdo leží mezi nimi, tak se dotyčný ozve.

"Neiro?"

Udělám krok vpřed, škobrtnu a podívám se na Jaye, který ve spodním prádle leží mezi dvěma ženami. Zčervenám a vykoktám: "Jayi! Já- Já jsem tě... Našla!"

Jay se usměje, oběma slečnám pokyne rukou, ať odejdou. Dívky zavírají dveře a najednou jsme v místnosti jen dva. Odněkud hraje tlumená hudba, zvenku je slyšet jen trocha dunění. Všechno okolo se točí jako velikej barevnej kolotoč na pouti. Nevím, proč se usmívám.

"Jsi v pohodě, Neiro?" ptá se Jay. Pobídne mě, abych šla za ním do postele. Uchichtnu se a vyskočím k němu na matraci, kde se nemotorně posadím. V krku cítím vodku.

"Jó, jsem v cajku. Dobrej mejdan," pochválím ho. Plete se mi jazyk.

Jay mě pohladí po tváři. Já si najednou všímám, že má hrozně hezký, zelený oči. On se ke mě přiblíží a políbí mě. A já jsem moc opilá na to, abych o tom nějak přemýšlela. Jen se ho držím a líbám ho nemotorně taky, cítím vodku a cigarety a nějaký třešně. Kde se vzaly třešně? Nevím.

Jde to nějak hrozně rychle. Najednou nemám tričko ani kalhoty, Jay je nade mnou a svléká mi kalhotky. Je mi rázem nějak slabo. Moc slabo... A trošku špatně. Chvilí nevnímám okolí, jen to, jak se se mnou všechno ukrutně točí...

A najednou zvracím na podlahu.

/Kapitola 16/- Bolest hlavy

Probouzím se na studené podlaze v dolní koupelně. Hlavu mám jak střep a žaludek na vodě, je mi zle. Vedle mě leží prázdná lahev ginu (ten jsem ale nepila já, nebo myslím, že ne.) a několik ručníků, na kterých jsem asi spala. Jsem nahá. V mysli mám zamlženo, přemýšlet mě bolí. Jen se s námahou dovedu do sprchy, kde na sebe nechávám stékat teplou vodu, aby ze mě včerejšek smyla.

Po několika dlouhých minutách vyvrávorám ven a zachytím svůj odraz v zrcadle. Jsem odporná. Povzdechnu si a přehodím přes sebe župan.

V Katarinině ložnici je hrozný nepořádek a smrdí to tam kouřem. Na zemi leží poházené moje oblečení, Jayovo oblečení a ještě nějaké kousky prádla, které nepoznávám. Pomalu vycházím z ložnice, procházím chodbou a najednou vidím, jak to vypadá v Bistru. Přijde mi to, jak kdyby se tudy prohnala tropická bouře a posléze gang alkoholických ničitelů nábytku. I to by asi vypadalo líp...

"No do prdele," hlesnu a opřu se o futra dveří. Je to totální katastrofa.

"Brý ráno," ozve se Jay, který vychází z kuchyně. Taky nevypadá nejlíp, ale ne tak hrozně jako já. Má v zubech cigáro a drží dva hrnky kávy. Prokličkuje mezi střeby, lahvemi a jinými odpadky a jeden z hrnků mi podá.

"Dík," hlesnu. Nedokážu se mu podívat do očí. Je mi zle.

"V pohodě. Jak ti je?"

Lehce zavrtím hlavou. "Takhle blbě mi asi nikdy nebylo."

Chvilku je ticho, potom si srknu kávy a řeknu: "Co s tímhle hodláš dělat?"

"Volal jsem Endellovi. Pomůže nám to uklidit a dokoupit, co jsme vypili, neboj." Jay se usměje.

"Endell? Proč by on pomáhal?" zeptám se nevěřičně.

"Slíbil jsem mu, že pro něj zas něco uděláme."

"Udělá-ME?" zavrčím. "Tohle nebyl můj večírek."

"Ale taky sis ho užívala, princezno. Měla jsi hlídat Bistro stejně tak, jako já." Odsekne Jay.

Protočím panenky a v Županu s kávou v ruce odcházím nahoru do patra. Na Jaye nemám náladu. Na nic nemám náladu... V Jayově pokoji si беру cigarety a odcházím na střeš. Fouká studený vítr a nebe je šedočerné, zamračené. Zapaluju si a mračím se na celé Město, a přitom se snažím nějak nemyslet na včerejšek, na Jaye. Není to tak, že toho lituju... Ale, sakra, byl to můj první intimní zážitek a já byla úplně ztřískaná. Ani nevím, co se vlastně mezi mnou a J stalo. A on se mi líbí, to jo, ale prostě, takhle jsem to rozhodně nikdy nechtěla. Ach jo.

Slyším zvuk motoru a vykuknu ze střechy. Přijel černý bavorák- Endell. Vystupuje z auta a začne z kufru vyndavat tašky, které cinkají, hádám že vypitý alkohol ze včera, který mu Jay nakázal koupit. Endell uvidí cigaretový kouř, tak vzhledne vzhůru a uvidí mě, rozcuchanou na střeše v příliš velkém Županu. Ušklíbne se. "Jakej byl mejdan?" houkne na mě.

"Eeeeeeh," zabručím. Endell chce něco říct, ale z dolních dveří k němu vyběhne Jay, nasupeně se na mě podívá a zabručí: "Ty vole, to jsou moje cigára!"

Beze slova po něm krabičku ze střechy hodím. Spadne o kus vedle něj a on na mě ukáže zdvižený prostředníček. Endell to celé pobaveně sleduje, potom kluci popadnou tašky a odcházejí dovnitř.

Někdy okolo páté večer je Bistro zase normální. Před dveřmi se nám kupí několik pytlů odpadků, střepů, náhodného spodního prádla a věcí, které asi ani nechci identifikovat. Ale alkohol je zpátky za barem, postele jsou ustlané, nikde nejsou zvratky. Zvládli jsme to.

"Tak, někdy si to od vás vyberu," prohlásí Endell. Otevřu pusu na protest, ale Jay mě zpraží pohledem a Endellovi přikývne. "Jo, jasně. Hele- já musím jít fotit, dík za pomoc. Čau!" rozloučí se a vypadne. Já jsem z toho všeho nějaká unavená a rozlámaná, takže si jen sednu na židli a podepřu si hlavu. Čekám, že Endell se taky spakuje a odejde, ale on si místo toho sedá ke mě.

“Copak?” zeptá se.

“Bolí mě hlava,” zabručím.

On se pousměje. “Hele, možná se mi to jen zdá, ale ty a J, co s váma je? Něco se stalo?”

Cítím, jak mi rudnou tváře. “Uh- totiž- ne, nestalo, vůbec nic.” vyblekotám. Rázem si v duchu nadávám, jak jsem blbá.

Endell pokýve hlavou, ale je vidět, že mi to nežere. “Jo, jasně, to znám... Spali jste spolu?” zeptá se.

“Jak to víš?!” vyhrknu zahanbeně.

“Není těžký to poznat, víš. Máš na krku cucfleka.” rozesměje se.

Nejradši bych se v tu chvíli propadla do země, ale místo toho jen hloupě koukám do svého klína.

“Ehm- jo, jasně. No, um, trochu jsem se asi nechala unést. Byla jsem trošku- víš- mimo...”

“Mě to obhajovat nemusíš, N.” přeruší mě Endell. “Jediný, o co v tomhle jde, jsi ty a Jay. Mě to jen zajímalo, nechtěl jsem tě rozrušit.” omluví se mi a poplácá mě po zádech.

“Uh- jo, v pohodě.” pousměju se na něj. Chvilí na mě kouká těma svýma ledovýma očima, potom dodá: “Jo, a zajdi si zítra za Minervou. Řekl jsem jí o tobě.”

/Kapitola 17/- Minerva Mars Céres

Je pondělní ráno a v Bistru je zase plno, jako vždycky. Ve vzduchu voní káva a já se pro jednou usmívám, protože mám dneska volno. Vzala jsem si ho na celý den, abych mohla zajít za Endellovou přítelkyní na krevní testy... Bůh ví, co to bude za holku, když chodí s Endellem. A tak si dodávám kuráž čerstvým koláčem a kávou.

“Neiro, pomůžeš mi večer s matikou?” ozve se Allie zpoza baru, u kterého sedím. Zrovna připravuje palačinky. Blondaté vlasy má spletené do copů a na sobě má ten růžový svetr, který jsme koupily tenkrát v obchodním domě.

“Eh,” zamumlám. “Mě to nikdy moc nešlo, zkus Jaye.”

“Neiro, prosím.” udělá na mě psí oči. “Proč vlastně nepracuješ, hm?” ušklíbne se.

“Mám dneska něco moc důležitýho na práci, víš.” mrknu na ní. “Schůzku.”

“Rande?” uculí se Allie.

“No to tak, vid’,” popíchnu ji. Zhltnu poslední sousto koláče a seskočím ze židle. “Allie, řekni Katarině, že jí večer pomůžu s nádobím, a že moc děkuju za volno. Pa!” rozloučím se.

“Večer mi pomůžeš S MATIKOU!” houkne na mě Allie se smíchem přes celé bistro.

Venku je zima, ale pro jednu svítí slunce. Celkově je dneska docela hezký den. Vytáhnu si z kapsy tu vizitku, kterou mi Endell dal.

MINERVA CÉRES. ZBRANĚ, LÉKY, SLUŽBY. VÝCHODNÍ MĚSTO, 267, CÉRES VILLA.

Zbraně, léky, služby? To zní vážně podivně. Nicméně pokrčím nad tím rameny a vydávám se do metra, kterým přejíždím na druhou stranu řeky. Vystoupím na nábřeží a rozhlednu se. Řeka je neuvěřitelně široká a zdá se mi, že má jinou barvu, než měla před pár dny. Vypadá najednou úplně čistá, skoro bělavá. Zmateně zírám do vody a lovím v kapse krabičku cigaret, kterou jsem odcizila Jayovi. Zapaluju si a chvíli jen tak pozoruju město, které z téhle strany řeky vypadá skoro cizí. Zandávám si do uší sluchátka a pouštím si hudbu, kterou mi Jay stáhl do mobilu. Potom se vydávám hledat Minervu.

O pár desítek minut později stojím na chodníku a nevěřícně si prohlížím obrovskou vilu, která přede mnou stojí. Číslo popisné 267 sedí. A Jay mi říkal, že ta holka je bohatá... ale takhle bohatá? Je to obrovský, nádherný dům. Vidím zahradu a asi i kousek bazénu, celé je to obehnané vysokým plotem. Nervózně stisknu zvonek a pak čekám.

“Dále!” ozve se dívčí hlas a brána zabzučí, takže vezmu za kliku a opatrně pokračuju po cestičce. Nějak si přijdu, že sem nepatřím... Ve vchodových dveřích se rychle zkontroluju, jestli vypadám alespoň přijatelně. Upřímně, ani moc ne, ale to už asi nespravím. Beru za kliku a odemčené dveře mě pouští do nádherné haly.

“Haló?” zavolám nesměle do prostoru. Zvuk se po tichém, velkém domě rozléhá, skoro ozývá zpátky.

“Jo, jsem tu.” Uslyším zpoza rohu ten hlas. Vzápětí vyjde dívka-žena, spíš- v saténovém županu- vlnité, dlouhé, tmavě vínové vlasy s ofinou. Má nádhernou postavu, nalíčené oči a nalakované nehty. A já se oproti ní hned cítím mizerně.

“Neiro, že?” pousměje se a podá mi ruku. Potřesu si s ní a nesměle přikývnu. “Já jsem Minerva Céres. Pojď za mnou do laborky.”

Následuju ji jako ve snu celým jejím velkým domem. Je nádherný, uklizený, není mu co vytknout. A nikdo tu není, i když je tu tolik místa a pokojů. Zvědavost mi nedá.

“Kolik vás tady žije?” zeptám se po chvíli.

“Tři.” odpoví Minerva k mému údivu. Tři? Sem by se vešlo minimálně dvanáct lidí...

“Tudy.” ukáže mi a zavede mě do menšího pokoje s velkým oknem do zahrady. I ta vypadá nádherně, i když ne úplně upraveně. “Posaď se.”

Trochu váhavě si sednu na křeslo, které je v místnosti jediné. Minerva otevře skříň se spoustou lahviček, zkumavek a injekcí. Trochu mi to nažene strach. Na pracovním stole v rohu stojí mikroskop a pár dalších věcí, které nedokážu úplně identifikovat.

“Um,” polknu nervózně. “Co se mnou vlastně budeš... dělat?”

Minerva se pousměje. "Ale zlato, neboj. Jsem vystudovaná doktorka, jen jsem to nikdy nešla dělat. Endell říkal, že ti mám jen vzít krev a kouknout se po látkách, co používá Podsvětí. Že prý ti přišlo, že ti někdo ovládal pohyby?"

"Jo, to se stalo... Ale čím víc nad tím přemýšlím, tak tím víc jako blbost to zní." zastydím se.

Minerva mávne rukou. "Prosímtě, ve Městě se dějou divný věci, ani bych se tomu nedivila. Ukaž ruku, musím to vydezinfikovat." stříkne mi na předloktí dezinfekci a připraví si jehlu.

"No, a, eh... ty jsi Endellova přítelkyně?" zeptám se, aby řeč nestála. A abych odvedla svou pozornost od té stříkačky.

Ona se rozesměje a já vidím, že má opravdu jeden zub ze zlata. Natolik mě to fascinuje, že ani nevypísknu, když ucítím pichlavou bolest v předloktí.

"Ale, asi jo." odpoví Minerva, zatímco mi nabírá krev. Cítím její sladce vonící parfém. "Já a Endy jsme se rozešli a pak zas dali dohromady tolikrát, že jsem přestala počítat. Pracujem spolu." vysvětlí.

"Endy?!" uchechtnu se. "Nikdy jsem neslyšela, že by mu někdo říkal Endy."

"To smím jen já," mrkne ona a vytáhne mi jehlu z ruky. "Tak, teďka si to drž. Výsledky budou za pár dní, asi."

"Moc děkuju." usměju se. Ani to nebolelo.

"Není vůbec zač. Dáš si sekt s jahodama? Mám tady něco ze včera..."

Sedíme s Minervou v jejím ú-ža-sném obýváku, popíjíme prosecco a přikusujeme jahody. Na velkých reproduktorech hraje pop a nad námi svítí křišťálový lustr. Měla jsem naposled snídani, takže mi bublinky rychle stoupají do hlavy, ale vůbec mi to vlastně nevadí. Cítím se dobře.

"Co ty vlastně děláš ve Městě?" ptá se Minerva zvědavě. "Nejsi odsud, co?"

"Nejsem, no." zabručím a napiju se. "Jsem z Korubonu. Srazilo mě auto, přišla jsem o oko, a ten řidič byl nějaký rezident nebo co. Probudila jsem se tady."

"To je mi líto, zlato," Minerva mě pohladí a já se začervenám. "Chybí ti rodina?"

Zavrtím hlavou. "Jsem sirotek. A co ty, bydlíš tu s rodičema?"

Ona se zašlebí. "Pff, vůbec. Mamku jsem nikdy moc neznala a taťka je po smrti. Tohle všechno," mávne rukou do prostoru. "To bylo jeho, zdědili jsme to s bráchou. Táta byl něco jako starosta, ředitel Města. Zabilo ho Podsvětí před pár lety."

"To je mi... líto, Minervo." hlesnu.

"Eh," dopije skleničku a nalije si další. "Jsou to zvrácení šmejdi. Myslí si, že jsou revolucionáři, ale jsou to jen smažky postavený na hlavu. Já a pár dalších lidí, včetně Endella, krademe jim léky a rozprodáváme je Upravenejm, co žijou na povrchu."

“Tak z toho vyděláváš,” pochopím. Vzpomenu si, jak mě jednou Endell donutil s ním jít do Prvního distriktu krást léky. Pořádně si loknu vína.

“Jojo, je to fajn byznys. Oni by bez toho nepřežili, Endy taky ne. Jsou sice silný a nemusej spát, ale bez těch léků jsou úplně nahraný.” Minerva se zasměje. “A co děláš ty?” Koukne se na mě.

“Servírka,” zabručím, trochu zahanbeně. “Dělám v jednom bistru v Západním městě. S Podsvětím se snažím moc nemíchat.”

“To dobře děláš, zlato.” ušklíbne se ona. A já si nemůžu pomoci, zírám na ni s obdivem v očích. Je strašně krásná, milá, chytrá, bohatá... Všechno, co já si můžu jen přát.

“Neiro, můžu ti nalakovat nehty?”

Vracím se domů až za tmy a maličko pod vlivem. Na rukou mám dlouhé, černé, třpytivé, gelové nehty, které mi Minerva vytvořila. Nemůžu na ni přestat myslet. Skvěle jsem si s ní popovídala. Úplně jsem zapomněla, proč jsem tam vlastně šla...

V podvečerních hodinách vcházím do Bistra, kde lidé večeří a popíjí. Vejdu do kuchyně, abych pomohla s nádobím, ale Katarina mě hned se smíchem pošle nahoru za Allie, že mě očekává na matiku. Vejdu tedy do Allieho pokoje, který je jako vždy neuklizený a šíleně barevný. Na posteli sedí ona a Jay, který se hrbí nad učebnicí matematiky.

“Neiro!” usměje se Allie. “Konečně!”

“Nojo,” zazubím se. “Už jsem tu, ale stejně ti k ničemu nebudu.”

“Tak co, jaká byla Endellova holka?” zeptá se Jay s úšklebkem.

Já sebou plácnu na postel vedle něj a znovu pomyslím na Minervu.

“Úchvatná.” vzdechnu.

/Kapitola 18/- Sprejer

Je pátek, pozdní zářijový večer. Celý pracovní týden proběhl bez problémů, jen jsem fakt, fakt utahaná. Jay mě chtěl vytáhnout do baru, ale já jsem odmítla, chci jenom spát. A hlavně po Jayově párty minulého týdne fakt nemám ještě náladu na pití.

Sedím zrovna s Allie a Katarinou na sedačce dole v obýváku a na televizi běží nějaká romantická komedie. Allie to hlasitě komentuje, Katarina popíjí víno a já spokojeně usínám. Najednou mi ale zvoní mobil.

“Jay si zase nevzal klíče?” uchichtne se Allie.

“Asi,” zabručím já a natáhnu se pro mobil. Na displeji ale svítí neznámé číslo, a já vím jen o jednom člověku, co volá takhle skrytě...

Poodejdu z obývacího pokoje, abych holky nerušila. “Haló?”

“Ahoj, N.” Osloví mě Endell. “Potřebuju se s tebou sejít.”

“Teď?!” zamžourám na hodiny v chodbě, které ukazují za chvíli půlnoc. “Já jsem v pyžamu, nikam nejdu.”

“Neptám se.” řekne nekompromisně. “Je to důležitý, koupím ti kafe. Za půl hodiny na stanici Západní nemocnice.”

“E-Endelle-”

Zavěsil.

S cigaretou v zubech a s našťavaným výrazem vycházím z Bistra, Katarině a Allie říkám, že jdu pro Jaye do baru. Místo toho ale vcházím do stanice metra a jedu až na okraj Západu, kde stojí nemocnice, ve které jsem se poprvé probudila. *Ty jo, od té doby se toho hodně změnilo*, říkám si.

Vycházím schody z metra ven a na studeném vzduchu mi začnou zuby drkotat o sebe. Ve světle pouliční lampy o kousek dál stojí vysoká osoba se světlými vlasy - Endell Gildner. Mávne na mě.

“Máš šest minut zpoždění,” sdělí mi a podá mi papírový kelímek s horkou kávou. Ohřeju si o něj ruce a napiju se.

“Ty máš otravný ksicht.” odvětim. “Co potřebuješ?”

Endell si povzdechne. “Ani díky za kafe nebude?”

“Díky,” zabručím. “Ale furt nevím, proč tu jsem.”

“Volala mi Minerva. Dokončila rozbor tvé krve.”

“A?” loknu si horké kávy.

“Nesmíš vyšilovat. Ale... Máš tam látku, který tam lidi normálně nemají. Musíme najít toho kluka, co ti tehdy ovládal pohyby.”

Málem se zadusím svou kávou. Vytřeštím na Endella oči. “C-co prosím?” vyblekotám.

“Tvoji rodiče museli být z Podsvětí, minimálně jeden z nich. V tobě se ta látka neprobudila, protože jsi to nikdy nevěděla, ale asi máš nějaký... schopnosti, nebo tak něco. Jako já, jako ten kluk, kterého jsi potkala. Proto ho musíme najít.”

Nevěřivě zamrkám. “A i kdybychom ho našli, tak co pak s ním?”

“Pokud bude na naší straně, můžem třeba... nevím, možná přemoci Podsvětí?”

Hořce se zasměju. "Endelle, sám jsi říkal, že by mě Zlatověk snědl k svačině." připomenu mu.

On si povzdechne. "No jo, ale to jsem nevěděl, co jsi zač, prcku."

Zakoulím očima a jeho narážku ignoruju. "Jay o tom ví?"

"Neví. Kde vůbec je?" zeptá se.

"Chlastá v baru." zabručím.

"Tak jo," Endell pokrčí rameny a dá se do kroku, já hned za ním. "Jdem hledat sprejera."

O pár minut později jsme já i Endell přikrčení v křoví a díváme se na kus zdi, která lemuje celé Město. "Tady je jedno z mála míst, kde není tolik kamer. Chodí sem všichni sprejeři z Města." vysvětlil mi Endell. Je to náhodou dobrý nápad- pokud teda to, co měl ten kluk v tašce byly opravdu plechovky s barvou. Snad si to pamatuju dobře.

Zeď je opravdu v tomhle místě celá počmáraná. Ne všechno je čitelné, ale jsou tu slogany jako: "AVE GABRIEL SANTORIN!" nebo "PUSŤTE NÁS ZA ZDI" a různé sprosté hlášky. Žádný sprejer ale není v dohledu.

"Nikdo tu není, Sherlocku." pošťouchnu Endella.

"Proto tu čekáme, Watsone." odvětí on pohotově. Já se ušklíbnu, vyndám si z kapsy cigaretu a zapálím si.

"Ty kouříš?" zeptá se Endell překvapeně.

Zamračím se. "Ani moc ne. Jen občas." zalžu.

"Mě je to fuk, ale teďka to típni, jinak budem hned vidět kvůli kouři." řekne.

Otráveně zabručím a típnu cigaretu do země. Pak nastane pár-minutové trapné ticho.

"Někdo sem jde!" sykne Endell a to mě vytrhne z myšlenek. Oba dva se přikrčíme a sledujeme temnou siluetu, která pomalu přichází ke zdi. Má u sebe velkého psa a přes rameno tašku, víc toho nepoznám. Rozhlíží se okolo sebe.

"Je to ten kluk?" ptá se Endell šeptem.

"Nevím," odvětim tiše. "Hovno vidím."

On si povzdechne, potom se ke mě otočí. "Můžem ho opatrně oslovit. Pokud to není on, možná ho bude znát."

Chci něco namítnout, že to není dobrý nápad nebo tak, ale Endell už se zvedá z keře. Tak si posíším, taky se vyvlíknou z větví a snažím se, abych nedělala moc hluk.

Pomalů se blížíme ke zdem. On nás ještě nevidí, ale jeho pes z nás nespouští zrak, což mi nahání trochu hrůzu. Děláme tiché kroky, Endell jde o kousek přede mnou.

“Hej, ty tam!” zavolá na muže Endell.

Postava se s trhnutím otočí. Je to on- tmavá pleť, černé oči, rouška přes obličej. Pozdvihne ruku a škubne s ní, v tu chvíli já i Endell padáme na záda.

Cítím to samé, co tehdy. Nemůžu se hnout, moje tělo mě neposlouchá. Přerývaně dýchám a snažím se uklidnit, ale mám naraženou kostrč a z lokte mi teče krev. Chci utíkat, ale jsem jako přimrznutá. Endell kus ode mě taky leží naznak.

“Ty,” sykne na mě chlap v černé roušce. On i jeho pes, vlčák, stojí nad námi a dívají se na nás. “Tys mě prozradila, svině!” řekne rozzlobeně a vši silou mě kopne do žeber.

Bolestí vykřiknu a z očí se mi vyhrnou slzy. “N-Neprozradila,” vyrazím ze sebe. “Nechala jsem si t-testovat krev! Jsem taky... Jako ty... Mám tu stejnou látku!” vzlyknu.

“Proč je tady potom tenhle Upravenej?” zavrčí sprejer. Udělá krok směrem k Endellovi a kopne ho do tváře.

Endell jen zavrčí. “Jsem na vaší straně, blbče.”

“To tak!” vyštěkne černocho. Znovu popojde ke mě a sehne se blíž, a já najednou vidím, že mu pod černýma očima prosvěcuje modrá barva.

“Věř mi, on není s-” vysoukám ze sebe, než mi sprejer vrazí pěstí do obličeje. Zasténám bolestí a v tu chvíli už se můžeme hýbat, já i Endell. Schoulím se do klubíčka na zemi a Endell se ke mě hned vrhne. “Neiro, jsi v pohodě? Neiro!” třese se mnou.

“Upravenejm nevěřím ani HOVNO!” houkne na nás ještě sprejer, než i se psem zmizí do tmy. Já bolestí ztrácím vědomí.

Já, Nella a ostatní děvčata ze sirotčince jsme namačkané v obývacím pokoji a díváme se na vánoční pohádky. Je to pro nás docela smutný svátek- všude jsou maminky a tatínkové s dětmi, babičky a dědečkové s vnoučaty, všichni jsou spokojení se svou rodinou a my, holky z Dívčího sirotčince Milosrdných sester, dostaneme akorát tak každá přívěsek s křížem a pytlík bonbónů.

“Chtěla bych mít rodiče,” špitnu Nelle do ucha. V televizi běží film o malém klukovi, který se na Vánoce rodičům ztratil, ale pak je zas našel a všechno bylo dobré.

“Proč?” zeptá se Nella, ale nespouští zrak z obrazovky. “Rodiče jsou jen hloupí lidi, co ti říkají, kdy máš jít spát.”

“Chtěla bych aby mi máma četla a aby si se mnou táta házel s míčem.” vysvětlím a podepřu si hlavu.

Nella se ušklíbne. “Vždyť nám čtou sestry a házím si s tebou já, troubo. Na co rodiče?”

Zamračím se. “Ty snad chceš být sirotek?”

“No jasně!” zazubí se ona. “Já budu jednou nejznámější baletka na světě, budu bohatá a slavná, nepotřebuju vůbec žádný mámy nebo táty!” prohlásí.

A já ji za to hrozně obdivuju, že je tak silná a odvážná. Už se těším, až bude Nella známá baletka a já se na ni budu koukat v televizi. A pak budu říkat: “To je moje kamarádka, Nella! Bydlela jsem s ní na pokoji v sirotčinci! Koukejte na ní!”

Pomalů se probouzím. První, co cítím, je bolest hlavy. Druhé, bolest lokte. Třetí, bolest kostrče. Do prdele.

Posadím se a zamžourám okolo sebe. Překvapeně zjišťuju, že netuším, kde jsem. Postel je velká, měkká a sněhově bílá. V pokoji je několik monster (květin), spousta lahviček a prášků, gramofon, desky, pracovní stůl s počítačem a podlouhlé okno. Strop je zešíkmený. Slyším dva hlasy, Jaye a... Endella. Pak mi to dojde- jsem v Endellově bytě, nahoře v kostele. Včera jsem omdlela, on mě sem asi donesl...

“Neiro!” Jay uvidí, že jsem vzhůru, a vrhne se mi okolo krku. Táhnou z něj cigarety a bůhvíco. Trochu překvapeně ho obejmou zpátky.

“Um, taky tě ráda vidím.” zamručím rozespale.

“Proč jsi mi nezavolal včera?” otočí se Jay na Endella, trochu našťavaně. “Mohl jsi ji přinést do Bistra-”

“Byl jsi vožralej, J. A můj byt je blíž.” usadí ho Endell. “Dostala do držky od toho sprejera.”

“Jakýho sprejera? Já to pořádně nechápu. Takže Neiro je Upravená?” nechápe Jay.

“Ne, není Upravená. Nebo aspoň ne jako já. Je pravděpodobně Okřídlená.” snaží se mu Endell vysvětlit.

“Kriste pane! To snad není možné.” Jay se chytí za hlavu. Asi je to na něj moc informací najednou. “Jdu si zapálit.” oznámí nám, načež popadne zapalovač a vypadne z bytu.

Endell se uchichtne, potom si sedne na postel vedle mě. “N, jak ti je?”

“Eh,” zabručím. “Všechno bolí.”

“To přežiješ.” popíchne mě on. “Promiň mi to, byl to blbej nápad tam jen tak přijít.”

Mávnu rukou. “Není to tvoje vina. Jen moc nevím, co teď s tím.”

“Nech to chvíli být,” řekne Endell a prohrábne si světlé vlasy. “Pokud na něco přijdu, dám vědět. Ty si hlavně odpočiň, je to asi divná situace.”

“To jo.” plácnu sebou znovu na postel a zadívám se do stropu.

“J se zlobil, žeš tu spala.” uchechtne se Endell.

“Fakt?” pobaveně se usměju. “Žárlil?” zeptám se z legrace.

“Možná trochu.” odpoví Endell, seriózně, a já zrudnu. “Měla by ses mu asi víc věnovat v jeho posteli.”

“Vyser si voko, albíne!”

/Kapitola 19/- Já a on

Endell měl asi pravdu, když říkal, že Jay žártil. Celou cestu do Bistra mě držel okolo ramen. Allie i Katarina se hrozně vyptávaly, co se mi stalo, ale nějak jsem to ukecala na obyčejnou rvačku v baru. Jay mě potom uložil do postele a přinesl mi svačinu. Říkala jsem mu, že nemusí, ale on trval na tom, ať alespoň dneska zůstanu v posteli. A tak tu ležím, pouštím si na mobilu písničky a přemítám o životě.

Moji rodiče byli Upravení? Nějak si to nedokážu představit. Já, že mám nějaké schopnosti? To už si vůbec nedokážu představit!

Uslyším klepání na dveře a na posteli se posadím. “Dál!” houknu.

Jay dovnitř s táckem, na kterém stojí dva hrnečky s kávou a talířek s kouskem koláče. Na vlasech má prapodivný culík a z kapsy mu kouká krabička cigaret. Usměju se a pobídnu ho, aby si sedl vedle mě.

“Jayi, moc děkuju, ale já jsem fakt v pohodě, nemusíš se o mě takhle starat.” zasměju se a popadnu hrneček horkého kafe.

On se zatváří důležitě. “Neiro, *musím* se o tebe přece starat. Máš na tváři modřinu jak lívanec, a navíc, zatímco já jsem byl v baru tak ty ses nechala zmlátit nějakým sprejerem a zjistila jsi, že jsi Upravená či co...”

“Okřídlená, údajně.” opravím ho.

“Fajn, fajn. Chci tím říct, že to je fakt šílený. Ale jsi pořád Neiro, *moje* Neiro, ne?”

Zčervenám. “Uh, j-jo.” zamumlám.

On se pousměje a vezme mě kolem ramen. “Pokud by se mělo dít cokoli dalšího- COKOLIV- s Endellem, s Podsvětím, se sprejerem, budu tam s tebou. Slibuju. Neboj se.”

Chci mu říct, že nemusí, ale zároveň se mi líbí, jak je ochranářskej. Je to krásný. A je vidět, že mu na mě asi hodně záleží. Nikdy jsem nikoho takovýho neměla. A jsem z toho trošku rozpačitá, moc nevím, jak odpovědět, tak ze sebe vyrazím: “Nemáš cígo?”

Jay se podívá, ale přikývne. “Jo, mám, ale vevnitř se kouřit nemá.”

Ušklíbnu se, jedno si od něj vezmu a na posteli si zapálím. On se na mě pobaveně kouká a pak udělá to samé. Ta cigareta chutná nějak líp, než obvykle...

A když se s Jayem začnu líbat, tak mi ani nevadí, že z něj cítím kouř.

Dalších pár dní proběhlo bez větších podivností. Září pomalu končí a studené Městské počasí je ještě chladnější, což mi nedělá radost, ale nějak jsem se s tím smířila. Stejně většinu času trávím v Bistru nebo maximálně s Jayem v baru u nábřeží.

S Jayem máme zvláštní vztah. Neřekla bych, že spolu vyloženě chodíme, ale občas se políbíme, když nás nikdo nevidí. O té noci, co jsme spolu měli něco víc, jsme vůbec nemluvili. Asi je to tak lepší. Jen jsem z toho vážně zmatená, ale nemám čas na to o tom polemizovat. Snažím se vést normální život, nemyslet na sprejera a na Podsvětí a tak...

Dneska ale vidím, že se mi to nevydaří. Zatímco roznáším hostům objednávky, do dveří vejde dívka, která upoutá veškerou pozornost. Má na sobě chlupatý kožich a velké sluneční brýle, její vlnité vínové vlasy jsou rozfoukané do stran a na nohou má vysoké lodičky. Minerva Céres, okouzlující, jako vždy. Sedne si k volnému stolu pro dva a mávne na mě.

“Neiro,” usměje se a zlatý zub se zaleskne. “Tak tady pracuješ. Co tu máte dobrého?”

“Nejlepší palačinky na světě, potom nějaký koláče, toasty...” vyjmenovávám.

“To ne, to ne.” zastaví mě Minerva. “Něco dietnějšího. Salát?”

“Máme salát s lososem.” přikývnu. “Něco k pití?”

“Latte, poprosím. Můžeš si ke mě pak na chvíli sednout?” zeptá se.

“Jo, určitě. Za minutku to přinesu.” usměju se a odběhnu do kuchyně.

“Jayi, je tu Endellova holka.” zatahám Jaye za tričko. On se zatváří udiveně. “Ta bohatá? Proč je v našem Bistru?” nechápe.

“Prej se mnou chce mluvit.” povzdechnu si. “Jo, a chce salát s lososem. Kafe udělám.”

“Tak si s ní promluv, ne?” ušklíbne se on. “Na salátu hned zamakám. Pak mi řekneš, co chtěla.”

Do kuchyně vrazí i Allie a hnedka se vyptává.

“Neiro, kdo je ta hrozně hezká holka, co s tebou mluvila?” vykulí oči. “Má ÚŽASNÝ ŠATY!”

“To je Minerva.” ušklíbnu se.

“Tvoje kamarádka? Ty jo, mohla bys nás seznámit? Musím se jí na ty šaty zeptat!” vyhrkne nadšeně.

“Ty pravděpodobně stojí víc, než máš v prasátku, Allie.” pošťouchne ji Jay a Allie naštvaně odejde.

“Tak,” položím před Minervu na stůl salát a kávu. “Jeden salát s lososem a jedno latte machiato.” řeknu a sednu si naproti ní. Ona se usměje, poděkuje a srkne si kávy. Její červená rtěnka zanechává na hrnečku barevnou stopu.

“Neiro,” osloví mě. “Slyšela jsem, že vás ten sprejer docela dorazil, co?”

Povzdechnu si a podepřu si hlavu. "Trochu, no. Dostala jsem pěstí a Endell kopanec." zabručím.

"Endell by si to i zasloužil," odfrkne si Minerva. "Ale u tebe je mi to líto, zlato."

"Zasloužil...?" nechápu, ale ona mě přeruší.

"Můj brácha, Apollo, je dobřej v počítačích. Toho kluka dohledal, jmenuje se Valentin. Možná ho zkusím kontaktovat ještě jednou, nějak rozumněji." ušklíbne se.

"Nevím, jestli to k něčemu bude. Myslí si, že jsem ho prozradila Zlatověkovi." vysvětlím.

Minerva si povzdechne. "Za to může Endy, že tě tam přitáhl. Byl to úplně blbej nápad. Měl se se mnou předtím poradit."

Pozvednu obočí. "Jste s Endellem v pohodě, Minervo?"

Ona si srkne kávy a upře na mě své hnědé oči. "Víš, chlapi jsou občas fakt osina v zadku. On si myslí, že jsem ho podvedla a pořád mi to dává sežrat. Hádáme se non-stop." vysvětlí a dramaticky si oddechne.

Chci se jí ještě vyptávat, ale už na mě volá Katarina z kuchyně, kde vezím, ať jdu pro ty hranolky. A tak se s Minervou rychle loučím, přeju jí hodně štěstí a běžím pryč. Když se po chvíli vrátím od smažení hranolek, Minerva už tam není, salát je sněžený a místo něj leží na stole bankovka. Bankovka, která má tak třikrát větší hodnotu, než měl salát i káva dohromady...

/Kapitola 20/- Peklo

Je brzké, sobotní ráno a já si nahlas zpívám ve sprše. Venku prší, ale snažím se si tím nenechat zkazit náladu. Horká voda zapařuje celou koupelnu a mě se to tak líbí, užívám si to, když najednou mi někdo vrazí dovnitř do místnosti.

"Neiro!! Zvoní ti telefon!" hučí Jay a podává mi mou maličkou nokii.

"Nauč se klepat," zamračím se, celá červená a rychle se schovám za závěsem. Přezevmu si od něj bzučící mobil a přiložím si ho k uchu. "Haló?" zamumlám a pobídnu Jaye, aby vypadl. Volnou rukou šmátrám po ručníku.

"Čus," ozve se ze sluchátka. "Tady Endell."

Trochu mě to překvapí. "No nazdar," ušklíbnu se. "Copak?"

"Máte s Jayem dneska čas?" zeptá se.

Povzdechnu si. "Když řeknu, že ne, změní to něco?"

Endell se uchichtne. "Ne, máš pravdu." Chvíli se odmlčí, potom pokračuje. "Prosím, dostavte se oba za půl hodiny k Minervě. Nemůžu ti říct víc, ale všechno se dozvíš, je to důležité. Na viděnou."

"Počke--" Chci se na něco zeptat, ale v telefonu už je slyšet jen pokládací tón.

Zase zavěsil.

O půl hodiny a pár minut později já i Jay nervózně přešlapujeme před Minervinou vilou. Dáváme si cigaretu na kuráž, říká Jay. Ani jeden netušíme, o co jde, ale já tuším, že to má něco společného se sprejerem. Trošku se bojím, ale Jay do mě hučí, že to bude v pohodě a že můžeme kdykoliv odejít. A mě nezbyvá, než doufat.

Potom co odhodíme nedopalky konečně zvoníme na bránu, která nás pouští dovnitř. Jay obdivuje to honosné místo, oba se zouváme a poté vcházíme do obývacího, který je v pochmurném počasí osvětlený tím úžasným křišťálovým lustrem.

Na pohovkách sedí několik lidí, známé i neznámé tváře. Srdce mi poskočí až do krku, když uvidím sprejera a jeho psa. Vedle něj sedí starší muž na vozíku, má stejně tmavou pleť, jako sprejer. Na dalším pohovce je Endell, vedle něj mladší obtlouklý kluk s brýlemi, který něco zuřivě kliká do počítače. A v neposlední řadě je tu Minerva, okouzující a svůdná.

“Máš skoro čtvrt hodiny zpoždění,” vyčte mi, ale nezlobí se. Obejme mě a potřese si rukou s Jayem. “Já jsem Minerva, posaďte se támhle.” ukáže na volnou pohovku. Potom kývne na Endella a špitne: “Můžeme začít.”

Oči všech v místnosti se upřou na Minervu. Já se snažím nezírat na sprejera, je to ale docela složité, když mi ještě před pár dny byla na tváři vidět ta obrovská modřina... *Soutřed'se, Neiro!*

“Tak. Všechny vás tady vítám, je to asi hodně podivná situace, ale nebojte, všechno se vysvětlí.” začne Minerva. Stojí uprostřed obývacího a při řeči dělá gesta rukama. “Já jsem Minerva Céres. Dneska jsme se tu sešli my všichni, protože máme jedno společné- nepřítele, kterým je Podsvětí.”

“Správně.” zabručí sprejer.

“Někteří už se znáte, někteří ne a někteří se... jen letmo potkali a došlo k nedorozuměním.” Minerva věnuje pohled sprejerovi a mě, a já se zamračím. “Každopádně,” pokračuje. “Všichni, co jsme tu, jsme spojenci. Nikdo z nás není s Podsvětím, můžeme si věřit. A pokud spojíme naše síly, tak věřím, že můžeme tohle Město zachránit, nebo mu alespoň pomoci.”

V pokoji vládne hrobové ticho.

“Ještě, než vás poprosím, abyste se představili, tak přivedu ještě jeden důležitý kousek naší skládačky. Ale musím říct, že je to člověk...” zamyslí se. “...jaksi zvláštní, hodně citlivý a vystrašený. Tak prosím, berte na něj ohled.” Minerva se pousměje a odejde za roh.

Hodím letmý, tázavý pohled po Endellovi, ale ten jen pokrčí rameny. Jay se tváří stejně překvapeně, jako já a vlastně i zbytek osazenstva.

“Tak,” uslyšíme Minervu, která najednou mluví tiššeji. Vchází do obývacího s nějakým mladíkem, který je vyhublý a shrbený. Hnědé vlasy mu zakrývají oči, on sám se dívá do země a ruce má sepnuté na prsou. Vypadá vyděšeně.

“Tohle je Krell.” špitne Minerva. “Ještě před pár dny bydlel v Podsvětí. Je to Okřídlený, oba jeho rodiče byli Santorinovy experimenty a Krell se narodil Zlatověkově do náručí.”

“Další okřídlený?!” vyhrkne sprejer překvapeně a Krell sebou trhne zděšením. Minerva sprejera spraží pohledem a on omluvně zvedne ruce. Minerva pokračuje.

“Krellovi se podařilo utéct, teprve nedávno. Úžasnou náhodou jsem ho potkala, když jsem nabírala léky z distriktu. Podsvětí ho nechce zabít, protože má něco, co je pro ně hrozně důležité, ale my nevíme, co to je.” povzdechne si. “Nicméně, hodně ho to poznamenalo. Ale už je v bezpečí, víd’?” pohladí mladíka po rameni, a on jen lehce přikývne. Nedívá se na nás.

“Já, jak už jsem říkala, jsem Minerva Céres.” zopakuje Minerva a přejede nás všechny pohledem. “Podsvětí mi zabilo tátu. Jsem hlavní dealerka farmaceutik z distriktů, a tohle je můj mladší bratr.” pokyne rukou směrem k obtlouklému klukovi s počítačem.

“Apollo,” zamumlá kluk, ale nespouští zrak z obrazovky. “Věnuju se počítačům, a tak.”

“Prosím, Richarde,” usměje se Minerva na postaršího muže. “Můžete se taky představit?”

Vozíčkař vzhledne a odkašle si. “Těší mě vás všechny poznat. Jsem Richard Erimez, původní Okřídlený.” vysvětlí, a hlas se mu trochu třese. “Možná poslední původní Okřídlený. Myslel jsem si, že mimo Město jsou naživu i ostatní, ale asi ne. Asi je zabili.” odmlčí se.

Ze všech těchto informací je mi nějak zle.

“Ty,” usměje se muž na mě. “Ty jsi Neiro, že?”

Já jen tiše přikývnu.

“Znal jsem tvého tátu. Jmenoval se Yukio, byli jsme spolu na medicíně. Ani jeden jsme nevěděli, do čeho jdeme. A pak z nás Santorin udělal tohle...” poposune si brýle na nose. “Utekli jsme. Mě střelili do míchy a doteď si myslí, že jsem mrtev. Yukio údajně utekl z Města, do Korubonu, kde se snažil žít normální život. Psal mi, že se mu narodila dcera.” věnuje mi konejšivý úsměv. “A pak už mi nikdy neodepsal.”

V krku mám knedlík. Je to na mě nějak moc věcí najednou. Vůbec nevím, co mám na to odpovědět. Přijde mi, že je vzduch v místnosti hrozně těžký. Chytnu Jaye za ruku.

“Já jsem Val.” chytne se slova sprejer. “Val Erimez, druhogenerační okřídlený. A omlouvám se za ten incident u zdí,” hodí omluvný pohled po mě a Endellovi. “Já jsem se jen fakt bál, že po mě Zlatověk jde. Byl by to hrozný průser, protože netuší, že já ani táta žijeme. Tak jsem se bránil.” vysvětlí.

“Fajn,” přikývne Minerva. “Endy?” kývne na Endella, který si tiše povzdechne.

“Endell.” představí se. “Gildner.”

Při vyslovení toho jména sebou Krell znovu trhne, ale Minerva ho uklidní.

“Jsem Upravený, s Minervou dealuju léky z distriktů. Můj bratr zešílel. Víc asi nic zajímavého.” pokrčí rameny a předá slovo Jayovi.

“Uh,” zabručí Jay. “Jay Manukian, těší mě. Jsem informátor. Víc asi... nic?” obrátí se na mě. Já, rozklepaná, se zhluboka nadechnu a spustím.

“Jsem Neiro. Shimohira Neiro.” představím se se zrakem zabodnutým do podlahy. “Jsem... Okřídlená.” špitnu.

“Druhá generace,” dodá Minerva a já přikývnu.

“Nedávno jsem to zjistila. Rodiče si nepamatuju,” omluvně se podívám směrem k Richardovi. “Vyrostla jsem v Korubonu, v sirotčinci. Tady ve Městě jsem náhodou. Dělá servírku v Bistru na Západě.” zamumlám.

Minerva chce něco říct, ale místo toho promluví Krell, což nás všechny překvapí.

“Já se jmenuju Krell.” šeptne tiše. “Krell Witzén. Jsem Okřídlenej. A už nikdy, nikdy nechci do Podsvětí.”

“Witzén?” špitne Richard. “Toho jsem znal...”

“Už se tam nevrátíš.” pohladí Krella Minerva. Potom se znovu obrátí na nás všechny. “Tak, díky všem. Jde teď o to, že bychom mohli spojit naše síly dohromady. S Endellovou silou a se schopnostmi Richarda, Valentina, Krella a Neiro bychom určitě něco dokázali.” řekne s úsměvem.

“Já ale nemám žádný schopnosti.” namítnu.

“Protože jsi ani nevěděla, že je máš.” mrkne na mě sprejer. “Naučím tě to. Není to těžký.”

“Jak?” přimhouřím oči nedůvěřivě.

Valentin si stoupne a protáhne se. “Mrkej,” pobídne mě. Potom udělá pohyb rukou a Endell se najednou vymrští do stoje a překvapeně vypískne, což mě trochu rozesměje.

“Myslím na Endella. Představuju si jeho tělo, musím se do něj jakoby vcítit. Potom myslím na co, co chci, aby jeho svaly dělaly. A raz a dva a tři a...”

Valentin začne tancovat něco, co připomíná hip hop. A k mému úžasu Endell dělá najednou úplně to samé. Valentinovi pod černýma očima prosvícuje modrá barva, vypadá to docela magicky. Chvilí oba tancují, čemuž se všichni pochechtávají, potom ho Val pustí a Endell dosedne zpátky na sedačku.

“Do háje, bylo to nutný?” uleví si albín a sprejer se jen zašklebí.

Valentinův táta protočí panenky nad kouskem svého syna, ale potom se na mě taky obrátí. “Jde o to, Neiro, že musíš s tím druhým člověkem *synchronizovat*. Tak tomu říkáme- *tělesná synchronizace*. Musíš cítit krev, co mu teče tělem a vzduch, který dýchá. Tyhle schopnosti ti umožní bránit se Upraveným, ovládat je, ale i cítit jejich přítomnost na dálku.” vysvětlí mi.

“Uh, dobře.” přikývnu zmateně.

“Je to jako tanec,” pokračuje Val. “Jako kdyby ses s někým učila choreografii. Pohybujete se úplně stejně, až vlastně splnete v jedno tělo, ovládané jednou hlavou.”

Tanec. Jako tancovala Nella... Ne.

“Já netancuju.” zabručím.

“Každopádně, musíš se tuhleto synchronizaci naučit.” ozve se Minerva, která pořád ochránářsky drží Krella. “Potom budeme silnější.”

“A co s tím pak chceš dělat?” zeptá se Jay podezíravě. “Použít Neiro jako zbraň?!”

“V klidu,” špitnu mu do ucha. “Nech ji.”

Minerva si prohrábne vlasy. “Podsvětí je časovaná bomba. Neiro nám ji pomůže deaktivovat nebo alespoň výbuch oddálit.” vysvětlí.

“O co Antoniovi vlastně jde?” zeptám se já. Chvilí je ticho, potom promluví Endell.

“On si myslí, že ho seslal Bůh, aby postavil něco, jako Nebe na zemi.” řekne. “Místo, kde jsou všichni dokonalí, silní, zdraví a spokojení. A odmítá slyšet, že to, co dělá, je špatně. I když mu tam lidi umírají a chřadnou, on nepřestane, dokud z Města neudělá Nebe. Nebo tak to chápu já.” vysvětlí nám všem.

“Jestli oni Nebe, tak my Peklo.” řekne Minerva rozhodně.

“Kriste,” hlesnu. “A proti Podsvětí máme my mít šanci?”

“Nesmíš se podceňovat.” povzbuzuje Richard. “Umíš toho víc, než si myslíš.”

Zavrtím hlavou. Jsem vyčerpaná. “Neumím nic kromě vaření kávy a smažení hranolek. Nejsem nějaká *hrdinka*, co zachrání Město.”

“Nemluv takhle.” napomene mě Endell. “Jen se to musíš naučit.”

Povzdechnu si. Rozhlédnu se ještě jednou po pokoji- Krell, Minerva, Richard, Valentin, Endell, Apollo a Jay. Přijdu si, jako že sem nepatřím...

“Jsem unavená.” zamumlám. “Můžeme to prosím nechat na jindy?”

“Ale vždyť-” začne Valentin protestovat, ale Minerva ho umlčí.

“Nech ji jít. Klidně jdi domů, Neiro.” přátelsky se na mě usměje, a já jí v duchu děkuju. “Musí to být hodně informací najednou.”

Kývnu a vezmu Jaye za rukáv. Loučíme se, bereme si boty a kabáty a rychle padáme z vily. Venku je sychravé počasí a já chci jen zalézt do postele.

“Dej mi cígo, prosím.” řeknu Jayovi a on mi zapálí. Jdeme pomalu k metru, snažím se vstřebat všechno, co jsem se právě dozvěděla.

“Ty jo, Neiro...” promluví on po chvíli. “Netušil jsem, že jsi-”

“Já taky ne.” hlesnu. “A možná bych to radši pořád nevěděla.”

“Nemusíš jim pomáhat. Nemůžou tě nunit.”

Zamračím se a vyfouknu obláček kouře. “No nemůžou, ale když jsem jedna ze čtyř lidí, co můžou zachránit Město, tak asi musím, ne?”

Jay pokrčí rameny. “Je to celý nějaký divný. Hlavně ten Krell.”

“Pokud ho celej život Antonio týral, tak se ani nedivím, že je takovej.” hořce se zasměju.

Chvíli stojíme u řeky a bezhlesně se díváme na vodu, která je podivně zbarvená do červena. Létají nad ní ptáci, blízko u hladiny.

“Proč lítají tak nízko?” zeptám se Jaye.

“Co ty víš,” Jay si potáhne z cigarety. “Asi cítí nebezpečí.”

/Kapitola 21/- Já netancuju a nefetuju

Je čtvrtek, relativně obyčejný den v porovnání ke všemu, co se v minulých týdnech stalo. Snažím se být soustředěná na práci, ale hlavou mi furt lítá tisíc myšlenek o Podsvětí, o mých rodičích, o Minervě a Endellovi... Nikoho z nich jsem skoro neviděla od soboty, jen Endell se tu jednou otočil, aby si vypůjčil Jaye na nějakou práci. Já jsem nešla, nesnažili se mě přemlouvat. Jinak se nic moc nestalo.

“Neiro, pomůžeš mi dneska z úkolama?” zeptá se Allie a to mě vytrhne z přemýšlení. Já zrovna loupu brambory a ona připravuje nápoje.

“Hm,” zamyslím se. “Vždyť víš, že mi to moc nejde.” zabručím.

Allie mě zatahá za zástěru. “Prosím, notak, nechci propadnout.” zaškemrá.

“Propadnout?!” vykulím oči, ale ona mě utiší.

“Pšť, teta to neví. Zlobila by se. Prosíííím!” Žadoní Allie, a já si povzdechnu.

“Fajn, pomůžu ti s úkolama, ale doškrábeš za mě brambory.” ušklíbnu se, a ona s radostí souhlasí. Já už chci popadnout krabičku cigaret a zdekovat se na střechu, ale do kuchyně vrazí Jay.

“Neiro, je tu Valentin!” houkne na mě. “Chce palačinky a vodu pro psa.”

Pozvednu obočí. “Sprejer Valentin?” zeptám se, a Jay kývne. Popadne ty cigára, co leží na polici a místo mě vypadne on. Já jen protočím panenky a jdu připravovat objednávku.

“Palačinky,” položím před Valentina talíř sladce vonících palačinek. “A voda pro psa. Co tě sem přivádí?” zeptám se, trochu podezíravě.

On se zakření. “Dík. Co mě přivádí? No, hlad, ne?”

“Jsem se lekla, že mě jdeš znovu zmlátit.” utrousím kousavě.

“Ale notak, Nei-rou.” on si povzdechne se zvláštním důrazem na moje jméno. “Bylo to nedorozumění. Vždyť to víš.”

“Já vím. Jen si z tebe střílím.” pousměju se. Sehnu se k velkému vličákovi, který žíznivě chlemtá vodu z misky, kterou jsem mu přinesla. Pohladím si ho a on blaženě zavrní.

“Rusticus,” představí ho Valentin. “Mám ho od svých dvanácti let, je to už trochu důchodce.”

Chvilí nikdo nic neříkáme, sprejer do sebe cpe palačinky a potom se znovu ozve.

“Zítřka bych tebe a Jaye vzal na DDR.” oznámí mi.

“He?” nechápu. “Co to je, dý dý ár?”

“Dance Dance Revolution, taneční automat,” mrkne na mě svýma černýma očima. “Skáčeš na šipky, který ti to ukazuje, do rytmu hudby. Mají ho v jednom baru ve Východním, mám tam nejlepší skóre ve Městě. Můžu tě na tom skvěle naučit synchronizaci.” vysvětlí.

“Já netancuju, říkala jsem ti to.” založím si ruce na prsou.

“A já říkal, že začneš.” řekne Val nekompromisně. “Pokud ne sama, tak ti k tomu dopomůžu.” tajemně se usměje, udělá jemný pohyb rukou a najednou cítím, že svoje svaly neovládám já. Najednou uprostřed Bistra dělám piruetu a vzápětí mě Val se smíchem pouští.

“Jdi do háje!” utrousím a zrudnu. Pár zákazníků okolo se pochechtává. “Nedělej mi to. Nechci tancovat, nemám to ráda.”

“Naučím tě to mít rád.” zamumlá on s plnou pusou palačinek.

Odfrknu si. “To těžko. Hele, Jaye klidně vezmi, ale já fakt tancovat nebudu.”

“Musíš se uvolnit, jsi nějaká vystresovaná, Nei-rou.” ušklíbne se a já po něm hodím jedovatý pohled.
(Pozn.: on to vyslovuje anglicky, ona to vyslovuje japonsky.)

“Vyslovuje se to Nei-ro.” zabručím. “A jo, jsem ve stresu, celej týden pracuju a večer pomáhám s úkolama dvanáctiletý propadlici.”

“Vždyť jo. Kam šel Jay, vlastně? Říkal, že mám přijít za ním, až dojím.” zeptá se Valentin a odloží příbory na prázdný talíř.

“Uh, na střechu. Vezmu tě tam.”

Valentin zaplatí, pobídne Rusticuse a já ho nasměřuju nahoru po schodech. Ještě rychle zkontroluju Allie, že loupe brambory, potom se přidávám ke klukům na střeše.

“Nazdar!” pozdraví Jay s cigaretou v zubech a já si sedám vedle něj. Bere mě okolo ramen.

“Fuj,” utrousí se smíchem Valentin, který zrovna žmoulá v ruce nějakou podivnou věc, asi podomácku vyrobenou drtičku.

“Jak, fuj?” šťouchnu do něj. “Sám jseš fuj.” dodám a vezmu si od Jaye cigaretu.

“Heterosexuálové.” teatrálně si povzdechne Valentin a olízne papírek, do kterého si balí nadrcenou marihuanu. “Je to unavující.” podrbe Rusticuse za uchem.

“Ty jsi teplej?” podívá se Jay a já na něj syкну, aby se choval.

“Tos nepoznal, frajere?” rozesměje se sprejer a zapálí si jointa. Potom mi ho podá. “Na, uvolni se, Nei-rou.”

Zakoulím očima nad tím, jak vyslovuje moje jméno, a vezmu si od něj nepěkně ubalenou trávu. Potáhnu si a rozkašlu se. “Kriste pane, fuj.”

Jay si ode mě přebere žezlo a párkrát si potáhne, potom to podá zpátky Valentinovi.

“Takže zítra v osm na Východním nábřeží?” zopakuje Val.

Chci říct, že ne, ale Jay odpovídá za nás oba. “Jasně!”

Zamračím se. “Fajn, ale já jdu jen do baru. Nebudu tancovat.”

“A to se uvidí,” stojí si pořád za svým Valentin. Znovu mi podává jointa a tentokrát si párkrát potáhnu, snažím se nekašlat, i když to škrábe. Pak se najednou cítím trochu legračně.

“Máš dobrej matroš,” pochválí ho Jay. “Kde to bereš?”

“První podzemní, jeden klučina to tam někde pěstuje.” vysvětlí. “Mám od něj i jiný věci,” usměje se pyšně a z kapsy vyloví malý pytlíček s barevnými pilulkama.

“Ty jo!” řekne Jay užasle, ale já se pochybovačně zamračím.

“Ty fetuješ?” obrátím se na Valentina.

“Ale to ne,” zavrtí hlavou. “Spíš se rád bavím. A experimentuju. Tohle je jen koule.” vysvětlí.

“Koule?” nechápu já a on i Jay se rozesmějí.

“Koule, éčko, extáze.” vysvětlí mi Jay a dá mi pusku na tvář. “Lidi si to dávaj na tanec, na párty, na sex.”

“Klidně vám zítra nabídnu.” podotkne Valentin a pak se zakašle.

“Eh, asi spíš ne.” zabručím. “Ale tohle, to mi nevadí.” dodám se smíchem a převežmu si od něj jointa. Potom ho podám Jayovi, ten si potáhne a tráva koluje zpátky k Valovi. Všechno se mi najednou zdá úsměvný. Nakloním se k Jayovi a dám mu pusku, on mě potom začne líbat a Valentin se odvrátí.

“Tohle je HETEROSEXUÁLNÍ NÁTAK!” zapiští na nás fistulí a my se oba rozesmějeme. “Cítím se UTLAČENÝ!!!” piští, a jeho vlčák Rusticus do toho najednou zavyje, což mě úplně zkolí a já se smíchy válím po střeše. Pak dostávám náhlou škytavku, která mě pronásleduje až do pozdních večerních hodin.

/Kapitola 22/- Já tancuju, ale nefetuju

Páteční večer, konečně mi skončila směna. Nejradši bych skočila rovnou do postele a nevylezla až do zítřejšího poledne, ale místo toho se na sebe mračím do zrcadla a snažím se si nanést řasenku na svoje slepé oko. Je to složitější, než by si člověk myslel.

Do mého pokoje z ničeho nic vráží Allie, obávaný postrach Bistra. Chce něco začít vykládat, ale potom mě uvidí v minisukni a koženém sáčku, jak se snažím se nalíčit. Oči se jí zajiskří.

“Neirooooo, tobě to sluší!” vypískne. “Kam jdeš? Na rande?”

Rozesměju se. “Jen to ne. Jdeme s Jayem a ještě s jedním kámošem do klubu.” vysvětlím.

“Vezmete mě s sebou? Prosím!” zašmekrá Allie.

Odfrknu si. “Zapomeň.”

“Ale no tak! Teta by si ničeho nevšimla...”

Podívám se na ni káravým pohledem. “Allie, je ti dvanáct. Vždyť by tě ani nepustili dovnitř.”

Ona naštvaně našpulí pusu. “Vždyť jsem stejně vysoká jako ty.” zabručí.

Zakoulím očima. “To teda nejsi, a i kdybys byla, nikam tě neberu.”

“Fajn,” prohlásí Allie a pohodí blondátou hřívou. “Ale zítra se se mnou koukneš na film.”

Já zatím pokračuju v líčení. Snažím se přijít na to, která rtěnka má nejtmaší odstín. “Jestli to bude zase romantická komedie, tak ti u toho usnu.” Informuju.

“Tak si pustíme horor!” navrhone Allie.

Zasměju se. “Vždyť se pak počůráš strachy.”

“To teda ani náhodou, uvidíš!” protestuje ona. “Zítra si pustíme horor a kdo se bude bát tak prohrál.” oznámí vítězoslavně a odejde z pokoje. Já se jen pousměju a pokračuju v přípravách.

Je pár minut před osmou a Jay i já stojíme na Východním břehu řeky. Město odsud vypadá úplně jinak, dokonce i řeka má jinou barvu. Dneska se mi zdá do modra, skoro tyrkysova, ačkoliv před pár dny jsem si byla jistá, že je červená. Nechávám to být. Je mi ale docela kosa, protože mám jen minisukni a silonky...

“Kde je Val?” zabručím a vezmu si od Jaye cigaretu.

“Nekuř tolik,” napomene mě on, což je vtipný slyšet, protože sám má v zubech cigáro. “Nevím, má ještě pár minut. Mám mu zavolat?”

Kývnu, protože je mi fakt zima.

Jay vytáhne svůj mobil (kterému před pár dní roztřískal displej při nějakém focení) a vytočí Valentina. Chvilí to vyzvání, potom se ozve sprejerův hlas.

“Kámo, sorry, já vám zrovna chtěl volat, budu mít zpoždění. Musím ještě tátovi pomoci doma.” omluví se.

“V pohodě,” řekne Jay. “Máme přijít taky pomoci? Neuro je zima.” dodá, a já se na něj zamračím.

“Jasně, udělám vám čaj, stavte se. Ulice 3, číslo 14, od mostu do prava a kousek od řeky. Zazvoňte na E. Richard.” vysvětlí nám, a tak se dáme do kroku.

Když po chvíli dorazíme do bytu, vidíme Valentina, který jako správná hospodyňka pomáhá v kuchyni. Musím se rozesmát. Jeho ruce jsou pokryté kérkami plnými lebek a křížů, ale on má na sobě bílou zástěru, aby se neušpinil.

“Sluší ti to, zástěrko” mrknu na něj.

“Tobě taky, minisukně.” oplatí mi to hned a já ho dloubnu do žeber.

“Máme nějak pomoci?” zeptá se Jay, ale Val zavrtí hlavou.

“Dejte mi tak čtvrt hoďky. V obýváku je čaj, můžete si dát... A Jayi,” nakloní se Val se šibalským úsměvem k Jayovi. “V mém pokoji támhle je pod postelí krabička, je v ní matroš. Můžeš se mrknout.” šeptne.

Jay se rozzáří a zmizí do Valentinova pokoje prohrabávat jeho zásoby drog. Já si jen povzdechnu a vydám se namísto toho do obýváku.

V místnosti je gauč a malá televize, která potichu vysílá nějaký dokument o přírodě. Naproti ní sedí ve vozíku Richard, který asi trochu pospává.

“Dobrý den,” pozdravím potichu a sednu si na pohovku.

“Neiro,” zamrká on překvapeně. “Promiň, spal jsem?”

“Možná trochu,” pousměju se a naliju si čaj. “Nechtěla jsem Vás budit.” omluvím se.

On se mile usměje. “Ale to je úplně v pohodě. Co tě sem přivádí?” zeptá se.

“Val nás bere někam do klubu, chce mě naučit tancovat.” povzdechnu si. “Já ale netancuju.”

Richard se zasměje. “On tancem žije, má toho plnou hlavu,” řekne, potom si povzdechne. “Já jsem ho k tomu kdysi přivedl, když jsem ještě mohl tancovat.”

“Je mi to líto, co Vám Podsvětí udělalo.” zabořím zrak do země a napiju se čaje. Je přeslazený.

Richard popojede vozíkem kousek ke mě. “Poslyš, tys vyrostla v Korubonu, že?”

Já přikývnu.

“Jak ses dostala sem, Neuro?” zeptá se zvědavě. “Co já vím, je to nemožné.”

“Byl to tak trochu omyl,” zabručím. “Srazil mě kamion, probudila jsem se tady.”

“Aha, aha.” zamyslí se Richard a potom se na mě podívá. “A to oko...?”

Přikývnu. “Jo, to je z toho.”

On pokýve hlavou a pokračuje. “A Zlatověk o tobě neví, že ne?”

“Neví.” přitakám. “Nebo minimálně určitě neví, že jsem Okřídlená.”

“Dobře, dobře. Neví tedy o žádném z nás kromě mladého Witzena, který utekl.” pousměje se.

“Vy jste znal jeho rodiče?” zeptám se.

“Znal jsem je snad všechny, prvogenerační Okřídlené.” smutně si vzdychne. “Bylo nás tam dvacet dva, byli jsme nadějní studenti medicíny a Santorin nás pozval na nějaký výzkum, pak jsme se probudili někde v podzemí a najednou nám začaly svítit oči modře.”

“To je šílený,” zamumlám.

“Většina z nás utekla, když jsme zjistili, co umíme. Já a tvůj táta taky.” vysvětlí. “Ale Witzen to nestihl, ani jeho přítelkyně, která s ním byla. Zůstali dole a už jsme o nich nikdy neslyšeli.”

Nevím moc, co na to říct.

“Tvůj táta a pár dalších utekli z Města, to ještě nebyly zdi. Já jsem se schoval u své dívky na kraji Východního a nějakou chvíli se nic nedělo, ale potom vládu převzal Zlatověk a vydal se na hon, zabít všechny Okřídlené, protože věděl, že mu mohou uškodit. Já jsem stihl Valentina schovat, ale moji ženu zastřelili a já jsem od pasu dolů chromý. Od nikoho jiného jsem od té doby neslyšel, všichni mají být mrtví...”

Do pokoje vstoupí Jay a Valentin, který už nemá zástěru, ale černou mikinu s řetězy.

“Už zase tahle smutná pohádka?” ušklíbne se Val a pohladí svého tátu po rameni. “Uvařil jsem ti tam polívku, máš ji na sporáku. Dáš večer najíst Rusticovi?” zeptá se a vlčák, spící v rohu obývacího, našpicuje uši.

“Dobře, dobře, děkuju.” usměje se Richard. “Jasně. Hezky se bavte a dej na sebe pozor, Valentýnku. Nesmí o nás vědět.” připomene mu.

Jay se uchechtne nad tím oslovením a Val na něj ukáže prostředníček.

“Dobře, tati. Přijdu pozdě v noci, tak zatím dobrou noc!” rozloučí se Val a pobídne nás, abychom šli.

“Nashle, dědo!” houkne Jay a sprejer ho praští.

“Nashledanou, pane Erimezi!” rozloučím se i já a padáme.

Ke klubu dorážíme těsně před devátou a je tam plno lidí. Vidím neonová světla a zevnitř slyším dunění hudby, ale Valentin prohlašuje, že si před vstupem musíme dát “špeka”, což se ukáže, že je další špatně ubalený joint. A tak všichni tři kouříme v hloučku postávajících lidí venku.

“První na ten automat vlezu sám a ukážu ti, jak se to dělá. Pak to zkusíš se mnou.” vysvětlí mi Valentin a podá mi trávu.

“Pche,” ušklíbnu se a potáhnu si. “Říkala jsem ti, že netancuju.”

“Co má ta holka proti tanci?” obrátí se Val na Jaye, ale ten nějak moc nevnímá. Jen pokrčí rameny.

Valentin se rozesměje. “Dobrý sušenky, co?”

“Jaký sušenky?” nechápu.

“Sušenky s trávou,” ušklíbne se Val. “Jay jednu snědl a docela ho to odrovnalo.” vysvětlí a kývne.

“Jayi!” zamračím se, ale on se jen nevinně usměje a pokrčí rameny. Já zakoulím očima a ještě si pořádně potáhnu z brka. “Fuj.”

“Musíme si užívat, dokud žijem.” pronese Valentin. “Proto drogy, proto tanec, chápeš to, Nei-rou?”

Zavrtím hlavou. “Je to NEI-RO! A ani drogy, ani tanec, maximálně si dám koktejl nebo dva.” řeknu rozhodně.

Valentin se na mě zkoumavě podívá a potáhne si. “Co ti tanec kdy provedl?”

Založím si ruce na prsou a vši silou se snažím vyhnat Nellin obličej z mysli. “Nikdy mi to nešlo.”

“A co jsi tancovala?”

“Balet,” odfrknu si. *Jako Nella, jako labuť...*

“No, a hip-hop je něco úplně jiného. Půjde ti to, vím to,” mrkne na mě Val a potom chytí mě i Jaye za rukáv a táhne nás dovnitř.

Ten klub je OBROVSKÝ. Všude jsou lidi, neonová světla a plakáty, z reproduktorů všude okolo hraje elektro. Vidím dívky ve vyzávavém oblečení, jak tancují u tyče, na druhé straně místnosti někdo střílí šipky do neonového terče. Všechno mi to přijde jak z jiného světa.

“Třikrát vodku s džusem,” zazubí se Valentin na barmana, který ho okamžitě pozná,

“Erik, náš nejlepší tanečník! Jdeš zase pokořit rekord, co?” zeptá se se zubatým úsměvem a začne míchat naše nápoje.

“Erik?” špitnu směrem k Valentinovi.

“Krycí jméno, protože Valentin Erimez se nikdy nenarodil.” ušklíbne se on a zaplatí barmanovi. Já, on i Jay popadneme svoje nápoje a začneme usrkávat.

“Tady je to fakt dobrý,” zamumlá Jay zhuleně, což mě rozesměje.

“Žejo,” ušklíbne se Val. “Támhle za tím jsou automaty,” ukáže směrem k šipkám. “Tam je i DDR. Dopijem a přesunem se tam.”

“Bude to určitě obsazený,” utrousím a kopnu do sebe drink. “Je tu hrozně lidí.”

“Já mám svoje místo na první přičce, děvče. Já tam mám přednost.” usměje se samolibě Valentin. “A další pití je na tebe.” oznámí mi. Já jen s povzdechem vytáhnu peněženku a objednáám dalších pár drinků.

O pár minut a pár loků později stojím před automatem, který si říká Dance Dance Revolution, a nevěřícně na něj zírám. Vypadá to docela legračně, má to dvě taneční platformy se šipkami, dva reproduktory, obrazovku a spoustu svítících detailů.

“Pojď to zkusit se mnou,” pobídne mě Val.

“Eh,” zabručím. “Jsem trochu připitá.”

“Tím líp!” povzbuzuje mě. “Jayi, řekni jí něco.” obrátí se na Jaye, který sedí na židli o kus dál a blbě se usmívá. Je úplně mimo. Ukáže zdvižený palec, ale dál se tváří jako měsíček na hnoji.

Já si povzdechnu. “Fajn, je mi to fuk.” zabručím a vyskočím na platformu vedle Valentina.

Displej zabliká a dá nám na výběr spoustu písniček. Valentin klikne na nějakou z lehčí úrovně a displej začne odpočítávat od deseti.

“Budu ti pomáhat synchronizací,” šeptne. Vidím, že se okolo nás shromažďují lidé, asi, aby viděli, jak tancujeme. “Nasaď si tyhle.” podá mi sluneční brýle. On sám si jedny nasadí.

“Proč?” nechápu, ale udělám to.

“Při synchronizaci nám svítí oči modře,” Pousměje se.

3, 2, 1, START!

(<https://www.youtube.com/watch?v=kksXU42IEBY>, kdyby někoho zajímalo, jak to asi vypadá)

Začíná hrát rychlá, rytmická hudba a já cítím, že moje tělo neovládám já. Nohy mi dělají kroky, které bych nikdy nezvládla, ruce kmitají do rytmu a já jen užasle sleduju, že Valentin a já jsme úplně sladění. Lidi okolo tleskají do rytmu hudby. Na displeji se ukazují hvězdičky- kroky jsou správně. Jsem tím úplně pohlcená...

Já *tancuju*?!

Hudba najednou končí a já přebírám kontrolu nad svým tělem. Jsem zpocená a vyřízená, sundávám si sluneční brýle a znaveně si sedám na platformu. Lidi okolo nás nadšeně pískají, potom mě Val vezme kolem ramen a poodejdeme kousek od davu, ke stolku, kde máme pití a Jaye. Setru si pot z čela.

“Tak co?” zazubí se.

“Bylo to··· hustý.” zasměju se. “Ale to jsem netancovala já.”

“Ne, já jsem s tebou synchronizoval.” přitaká on. “Ale naučíš se to taky. Když budeme takhle spolu tancovat, tak pro tebe bude mnohem jednodušší se napojit na moje pohyby a synchronizovat se mnou. S kýmkoliv dalším taky.” vysvětlí.

Zavrtím hlavou a pořádně si loknu pití. “Já tohle nikdy nezvládnu.”

“Tvoje tělo to zvládlo,” oponuje mi Valentin. “Když ho ovládal jinej mozek. Tancovala jsi jako profík. Je to jen tady, v kebuli.” zaťuká mi na hlavu a já ho jemně praštím.

“Jdi do háje.” odbyju ho. “Nejsem tanečnice. Jdu si pro další pití.” prohlásím, popadnu peněženku a směřuju k baru.

Zatímco čekám na další vodku s džusem, někdo mi zaťuká na rameno. Otočím se s očekáváním Jaye nebo Valentina, ale stojí tam Minerva.

Minerva Céres, v červených latexových šatech a vysokých lodičkách. Vypadá úchvatně.

“Minervo!” usměju se a obejmu jí. “Co ty tady?”

“Viděla jsem tě tančit, bylo to super!” pochválí mě ona. “Chtěla jsem tě jít pozdravit, ale bylo tam moc lidí.”

“To jsem nebyla já, to Valentin ovládal moje tělo.” zabručím. Vezmu si od barmana svůj nápoj a zaplatím, Minerva objednává ještě čtyři panáky bílého rumu.

“Valentin, sprejer?” zeptá se. “Učíš se od něj?”

“Eh, ani ne, jen se chtěl předvést, jak to umí.” protočím panenky. “Jay je úplně zhulenej, takže já pro dnešek možná končím.” dodám.

“Nekončíš, zlato,” nesouhlasí Minerva. Barman jí podá čtyři panáky a ona dva položí přede mě. “Jsi tu se mnou.”

Podezíravě se na ni podívám. “Ty tu nejsi s Endellem?”

Ona se ušklíbne a kopne do sebe jednoho z těch dvou rumů. “S ním sotva. Jsem tady, protože jsme se rozešli.”

Ajéje, pomyslím si.

“To je mi hrozně líto,” vyhrknu. “To jsem nevěděla, promiň.”

“Nevadí,” mávne Minerva rukou. “Prostě nám to nešlo dohromady. Endy je pečovatel a přehnaněj ochranář, já jsem nezadržitelná a ráda si užívám.” Zasměje se. Pozvedne druhého panáka a já si s ní ťuknu. “Na nás, ženy!” pronese se smíchem a potom obě pijeme.

Na mobilu mi cinkne zpráva, takže ho vylovím z kapsy, abych se podívala.

“Jé, to je cihla!” zasměje se Minerva a já na ni vypláznu jazyk. Rozkliknu zprávu.

NEVIM, KDE JSI, ALE JA BERU JAYE DOMU, JE MU BLBE. CUS, VAL.

“Kriste,” povzdechnu si a zandám mobil do kapsy. “Jayovi se udělalo blbě a on i Val odešli.”

“No výborně!” zatleská Minerva. “Dámská jízda! Barmane, prosím, ještě čtyřikrát rum!”

Potom se večer pomalu rozplývá do barevných šmouh, vůně Minervina parfému a doteků jejích hebkých rukou.

Mezikapitola- Nella

Kdyby mi někdo před rokem řekl, že se budu touhle dobou toulat po Městě s mužem, kterého na zem seslal Bůh, tak bych se mu asi vysmála do očí. Ale je to tak, Život je plnej překvapení a já už se asi ničemu nedivím. Má to takhle být. Je to cesta, po které se mám vydat.

Ten muž mi zachránil Život. Doslova a do písmene mě znovu postavil na nohy- a to je jeden z tisíce důvodů, proč k němu vzhlížím. Nemusím souhlasit s každou jeho myšlenkou, ale vím, že on je jiný než ostatní. Lepší.

“Město je nádherný.” povzdechnu si šťastně a do noční oblohy vyfouknu cigaretový kouř. “Opravdu se sem nemůžu jít podívat i ve dne?”

On zakroucí hlavou a zlaté lokny se mu komíhají do stran. “Ne, ještě ne. Ještě pár týdnů bychom měli zůstat dole, než zdokonalíme zdi. Potom změníme taktiku, vyjdeme na světlo.” vysvětlí mi.

“Ale jsou tu lidi i teď,” namítnu a poukážu ke skupinkám lidí na nábřeží.

“V noci nás nevnímají.” pousměje se on. “Všichni jsou opilí nebo doma spí.”

Pousměju se. Zase má pravdu.

“Město je nádherný, ale zkažený.” pokračuje on a znovu se vydává do kroku, já hned za ním. Pohyb si užívám. “Proto mě sem Bůh seslal, abych to tu... očistil... dal tomu nový Život.”

“Jako mně?” zeptám se s drobným úsměvem.

“Jako tobě...”

/Kapitola 23/- Bylo nebylo

Je pozdě, jdu domů. Posouvám jednu nohu před druhou a přenáším na ni pozvolna váhu. Je to docela složitý proces. Motá se mi hlava. Mám chuť na cigaretu.

Přemýšlím o Minervě. Je hezká, má krásnej hlas. Zaplatila mi všechno, co jsem v klubu vypila. Nabízela mi, že mi pošle taxíka, ale já jsem nechtěla, aby za mě platila ještě víc. Přece vím, kudy domů. Tudy, žejo?

Sedím najednou na zemi. Nevím ani proč, asi jsem zakopla, ale nějak si to neuvědomuju.

Zapaluju si cigaretu. Potahuju kouř a vypouštím ho nosem. Škytám. Usmívám se. Jsem hrozně opilá a fakt se mi to líbí. Myslím na Minervu a její sladkej parfém...

Nella.

Kdože? Jéžiš, ne, já jsem asi fakt pila moc. Vždyť ta tady není, teďka mám Minervu jako kamarádku.

“Neiro?!” vykřikne známý hlas.

Nejsem střízlivá, ale tohle mě probírá do největší možné míry.

“NEIRO!”

Do hlavy se mi hrne krev a najednou se mi chce zvracet. Z očí mi vytryskávají slzy a já vrávoravě vstávám, klopýtám opačným směrem.

Tohle není možný, říkám si v duchu, nemohla mě najít, jak mě našla? Jak se sem dostala...

Zakopávám a padám na asfalt. V puse cítím krev a slzy, naříkám, jako zvíře v pasti. Tohle je můj konec. Do prdele!

Otáčím se na záda a vidím Nellu, její zlomyslný úšklebek. Má krátké vlasy a propadlé tváře, ale je to ona. Nella Eizenberg.

“Nello, co to děláš?!” sykne nějaká postava stojící za ní, ale ona se neotáčí. Místo toho si stoupá nade mě. Neodvážuju se vstát. Třesu se strachem, vzlykám.

“J-Já se hrozně omlouvám,” vypadne ze mě. “Prosím, nech mě--”

Než dořeknu větu, Nella mě kopne do tváře. Vystřelí mi do hlavy obrovská bolest, ze rtu mi prýští krev, pak najednou mi to dochází-- *Nella má obě nohy. Nella má obě dvě nohy, Nella stojí na nohou!*

Dívá se na mě potupně, jako vítěz na poraženého. Chce něco říct, ale někdo ji chytá za rameno. Muž v laboratorním plášti, kudrnaté vlasy... “Co to má být?!” řekne jí našťvaně. “Nesmíme se ještě ukazovat...”

“Tohle je ta holka, co mi zničila nohy.” Nella si odplivne na mou tvář, která pálí a tepe bolestí.

Muž v plášti se na mě dívá, a mě najednou dochází, kdo to je.

“Chápu,” říká, “Ale musíš ještě počkat. Pak bude jen tvoje. Nikam ti neuteče.”

Nella se podívá na něj, pak na mě. Povzdechne si, potom mě kopne do břicha. “Tentokrát neutečeš, ty malá svině.” sykne. “Budeš pykat.”

Bere muže okolo ramen a odcházejí. Já se propadám do zoufalého pláče.

Do prdele. Do prdele, do prdele. Já tady umřu. Musím utéct, musím se odsud dostat pryč... Jenže jak? Vždyť z Města nevede žádná cesta!

Zoufale nařikající vrávoravě vstávám a klopýtám na nejbližší stanici metra. Musím odsud pryč, říkám si. Musím utéct. Nějak jsem se dostala sem, tak musím najít cestu i ven.

Jak se sem Nella dostala?

Lidé v metru si ode mě odsedávají, ale tomu se nedivím. Ze rtu mi kape krev a z očí se mi řinou slzy, jsem na dně. Vystupuju na zastávce Západní nemocnice a v zoufalství běžím ke zdem. Jsou vysoké, chladné, z betonu. Začnu do nich v slzách bušit pěstmi. V hlavě mi víří tisíc vzpomínek na Nellu, tisíc představ o tom, co mi udělá.

Je upravená? Byl ten muž u ní Zlatověk?

Nahlas naříkám a mému tělu dochází síla. Přesto ale buším do zdí, kopu do tvrdého betonu. "PUSŤTE MĚ!!!" vzlykám. "PUSŤTE MĚ VEN!!!!"

Nahoře na zdi se najednou rozsvítí světlo. Můj nářek asi někdo zpozoroval. Měla bych se asi bát, ale je mi to všechno nějak jedno...

"TADY JSEM!!!" křiknu. "CHCI VEN!!! POTŘEBUJU ZA ZDI!!"

Světlo se pohne a pomalu se posouvá k místu, kde stojím. Jsem jako přikovaná, neodvažuju se pohnout. Paprsek už je skoro namířený na mě, když v tom se ke mě ze stínu někdo přiřítí, hrubě mě chytí za rameno a odvede mě za roh nejbližší budovy, kam světlo ze zdí nedosáhne.

Než se vzpamatuju a vůbec si onu osobu stihnu prohlédnout, schytávám pár facek na každou z tváří. Ty studené dlaně poznávám.

"CO si sakra myslíš, že děláš?" sykne Endell rozzlobeně. Pevně mě drží za ramena a z jeho očí jiskří adrenalin a zlost.

"Já... J-já..." klepu se. Nedokážu ze sebe vypravit kloudnou větu, je mi zle, jsem celá rozlámaná.

"Kriste, co se ti stalo?" hlesne najednou on, už ne tak naštvaně. Chytí mě lehce za bradu a otočí mě ke světlu z pouliční lampy, prohlíží si moje šrámy z dnešní noci. Po tvářích se mi pořád koulí slzy, Endell mi je studeným prstem stírá.

"Notak, ššš, to bude dobrý. Promiň, já na tebe nechtěl křičet, jen mi řekni, co tady prosímtě vyvádíš? Na hradbách jsou hlídky, byla bys v maléru, N."

"Musíš mě dostat z Města pryč," špitnu mezi vzlyky. "Prosím, jakkoliv, musím se dostat ven."

Endell se na mě soucitně podívá a znovu mi otře slzy, přičemž mě pohladí po tváři. "Vždyť víš, že to nejde. Ven už se nikdo z nás nedostane, nikdy. Proč bys chtěla ven, andílku?"

Řekl mi "andílku"? Asi jo, ale já jsem moc rozklepaná na to, abych na to něco namítala. Jen popotáhnu a trochu se napřímím.

"Je tu jeden člověk... Já, nemůžu tady být, chce mě zabít, víš..."

"Kdo by tě chtěl zabít, proč?" Nechápe on. Hbitě si sundá svou modrou šálu a obmotá mi ji kolem krku.

"Udělal jsem něco špatného, Endelle. Než jsem se objevila tady... udělala jsem něco moc zlého." Zuby mi cvakají o sebe. Je mi zima. Je mi zle. Na obličeji mi zasychá krev.

“Ale prosímtebe. Každý jsme v životě něco špatného udělali... Koukej, svítá.” Kývne ke zdem. Rozlévá se zpoza nich mdlé, oranžovo žluté světlo.

Neodpovím mu, jen vzlyknu. Potom si na něco vzpomenu a v tu ránu mi přeběhne mráz po zádech.

“Tvůj bratr,” špitnu. “Má zlatý, kudrnatý vlasy?”

Endell sebou trhne. “Jo, proč?”

“Viděla jsem ho, byl s tím člověkem, co se mi chce pomstít.” hlesnu.

On se zamračí, chvíli přemýšlí a potom mě bez varování popadne do náručí. “Pojď, vezmu tě do kostela, vydezinfikuji ti ty rány. Povíš mi o tom, až se trochu prospíš. Dám vědět Jayovi, že jsi v pořádku. Všechno se vyřeší, jo?” uklidňuje mě. Houpání jeho chůze mě najednou tak uklidňuje a vycházející slunce maluje nebe hezkýma barvama. Jsem vyčerpaná. Usínám.

/Kapitola 24/- Kdo? CO? PROČ?

“Tak, ptám se znovu, děvčata. Kdo rozbil to okno v přízemí?”

Všechny dívky ze sirotčince klečíme na koberci před sestrou Marií, která nazlobeně přechází sem a tam po místnosti.

“Děvčata, někdo z vás rozbil to okno, já to vím!”

Opatrně vzhlédnu k sestře Marii. Zhluboka se nadechnu a špitnu: “Byla to Nella, sestro. Rozbila ho míčem, dneska ráno.”

“Ty svině!” sykne Nella z druhého konce pokoje. Dívky si vzrušeně šeptají.

“Ticho!” okřikne je sestra. Potom si povzdechne. “Fajn. Neiro, děkuji ti. Jsi hodná. Nello, ty tady zůstaneš a budeš prosit Pána, aby ti odpustil! Zbytek děvčat má polední klid.” Řekne a dívky se pomalu začínou rozcházet do svých pokojů. Po cestě chodbou schytávám pár urážlivých komentářů a párkrát dostanu loktem, ale jsem už na to docela zvyklá. V pokoji vylezu na svou palandu a spím...

Nella mě vzbudí zhruba o hodinu později prásknutím dveřmi. “Ty podrazačko!” křikne na mě. Rozespale pootevřu oči a z horní palandy na ni shlédnu. Má kolena plná modřin a odřenin.

“Proč jsi mě práskla?” zeptá se nazlobeně. “Musela jsem kvůli tobě klečet na hrachu a hodinu se omlouvat Pánu Bohu, že jsem to okno trefila.”

“Protože jsi mi včera slíbila, že budeš ve skupince se mnou, ale byla jsi s Valerií.” zamračím se.

“A kvůli tomu jsi práskač?” zavrčí na mě.

“Jo!” založím si ruce na prsou. “Protože jsme kamarádky, nejlepší kamarádky a ty máš být se mnou a ne s Valerií!” Slyším, jak hloupě to zní. Ale nemůžu si pomoci, nemám tu jiné kamarádky než Nellu.

“Tak to zapomeň.” odfrkne si Nella. “My dvě NEJSME kamarádky, rozhodně ne nejlepší!” křikne na mě, odejde z pokoje a práskne za sebou dveřmi.

“Neiro!”

Je to jako deja-vu, probouzet se v Endellově měkké posteli s rozmláceným ciferníkem. Hlava mi tepe bolestí a já odmítám otevřít oči, ale někdo se mnou třese a budí mě.

“Neiro, vzbud se!”

Přimhouřím oči a zabručím. “Eh, jo, jsem vzhůru.”

Nad sebou vidím dva ustarané obličejy, Jaye a Valentina. O kus dál postává Endell, taky se na mě dívá.

“Neiro, co se kurva včera stalo?” vystřelí hned Jay.

Nechci si vzpomenout, ale hned se mi včerejšek vybavuje. Do očí se mi znova hrnou slzy a srdce mi začíná bít mnohem rychleji. Neodpovídám.

“Hej, mluv s náma!” houkne Valentin.

“Endell říkal, že po tobě šla nějaká Upravená,” pokračuje Jay. “Žes jí ublížila nebo co? A že jsi chtěla za Zdi?”

Výborně, pomyslí si. Hodím po Endellovi našťvaný pohled.

“Neiro, mluv!” ozve se znovu Valentin.

“Buďte chvíli zticha!” vyštěknu na ně. Oba překvapeně zamrkají. Já si zakryju obličej rukama a chvíli se jen snažím přemýšlet, co mám teď dělat. Nemůžu jim to říct. Nemůžu utéct. CO mám do prdele dělat?

“Fajn.” hlesnu, pořád s rukama přes oteklou tvář. “Jedný holce, Nelle, jsem v Korubonu hodně ublížila, potom jsem se objevila tady. A včera jsem ji potkala, byla se Zlatověkem. Netuším proč, netuším jak. Zlatověk ji ode mě odtáhl. Konec.” zavrčím neochotně.

“Kdo je ta holka?” ptá se Jay.

“Cos jí provedla?!” vyhrkne Valentin. “A proč po tobě jde?”

“Je Upravená?” pokračuje Jay.

Zhluboka vydechnu. “NEVÍM!” křiknu frustrovaně.

Oba se na mě starostlivě podívají. Jay chce něco říct, ale já ho nenechám.

“Nevím, dobře? Nevím nic, do háje!” rozhodím rukama. “Sama jsem si to podělala, sama si za to zaplatím. Nemusíte všechno vědět.”

Je mi zle. Možná ze včerejšího pití, možná z toho, že jsem prostě špatnej člověk.

“Fajn,” řekne Jay tišeji. Vezme mě kolem ramen. “Co jsi jí ale provedla, že ti chce ublížit?”

Zavrtím hlavou. “To nemusíš vědět.” řeknu rázně.

“Ale...” začne Jay, ale tentokrát mu skočí do řeči Endell.

“J, nech ji.” řekne. “Každý máme svoje tajemství, který nechcem sdílet. Stačí, že tu pro ni jste.”

Přikývnu a vděčně se na Endella pousměju. On jen mávne rukou.

“Dobře.” povzdechne si Jay.

“Pokud je ta holka Upravená, můžeš se bránit tak, že s ní budeš synchronizovat.” podotkne Valentin.

“To je pravda,” uvědomím si. “Ale neumím to.” dodám hořce.

Val se pousměje. “Neboj se, naučím tě to během pár dní.”

“To si věříš,” utrousím. Potom si znovu schovám obličej do dlaní a snažím se držet slzu. Nechci tady brečet před třema klukama. Hrozně bych teď chtěla být sama.

“Všechno zvládnem. Jsme tu s tebou.” dodá Jay a vtiskne mi malý polibek na tvář. “Teď musím do práce, ale večer se uvidíme, jo?” pohladí mě po rameni.

“Já taky musím jít,” omluví se Val. “Dneska si pořádně odpočiň, brzo se sejdeme a naučím tě to!”

Oba dva se loučí, potom odchází z kostela. Já zůstávám pořád v Endellově posteli, zírám tupě před sebe. Albín jen mlčky postává u dveří.

“Poslyš,” promluví po chvíli. “Kdes Antonia potkala?”

“Někde ve Východním, přesně nevím...” špitnu. “Byla jsem dost opilá.”

Endell přikývne a prohrábne si světlé vlasy. “Je to zvláštní, dřív nevycházel vůbec.” podotkne.

“Říkal Nelle něco o tom, že se ještě nemá ukazovat.” vzpomenu si. “Že bude čas.”

“Čas na co?”

Po obličeji mi steče slza. “Aby se mi pomstila.” vzlyknu a nechávám slanou vodu, aby mi stékala po tvářích a dopadala na bílou peřinu. V tu chvíli se nenávidím, tak strašně moc. Vím, že tohle si zasloužím. Vím to, ale přesto to nedokážu přijmout. A brečím tu před ním jak blbka.

Endell si sedne vedle mě a pohladí mě po hlavě. “Promiň, že jsem tě včera profackoval.” hlesne.

“Zasloužím si to,” škytnu. “Neomlouvej se.”

On zavrtí hlavou. “Nezasloužíš, N. Nejsi špatnej člověk.”

“Vždyť mě vůbec neznáš, prosím tě.” zamračím se. “Udělal jsem něco fakt špatného. Zničila jsem tý holce život. Má právo na to se mi chtít pomstít.”

“Já jsem pomohl vystavět Podsvětí.” řekne Endell. Zadívá se z okna. “A lituju toho víc, než čehokoliv jiného, ale nic s tím nenadělám. Musím žít i s těma špatnejma věcmama, co jsem provedl.” vysvětlí mi a věnuje mi drobný úsměv.

Chvilí přemýšlím, že se ho zeptám na jeho rozchod z Minervou. Potom ten nápad ale zahodím, namísto toho se s Endellem rozloučím a rychle padám z jeho bytu. V kapse mám ještě poloprázdnou krabičku cigaret, tak si jednu zapaluju a tupě zírám do řeky. Přísahala bych, že včera tekla na jinou stranu...

Vcházím do Bistra a Katarina s Allie hned samozřejmě sprásknou ruce nad tím, jak vypadám. Kdo by se jim taky divil, že.

“Božíčku, Neiro, co se ti zase stalo?!” zvolá Katarina vyděšeně.

“Ty ses zase poprala?” vykulí oči Allie. “A kde jsi byla v noci?”

Já to zase svádím na rvačku v baru. A ani jedna z nich mi to moc nevěří, ale kvůli mé špatné náladě se dál nevyptávají. Katarina mi dokonce napouští vanu a Allie mi připomíná, že jsme se dohodly, že dneska budeme koukat na horor...

Ten večer spí Allie v mé posteli, protože se po shlédnutí toho strašidelného filmu bojí. Já se ukládám ke spánku na koberci vedle ní a vůbec mi to vlastně nevadí. Já mám totiž taky strach, ale z něčeho docela jiného...

/Kapitola 25/- Synchron

Je nedělní poledne a já já sedím sama na střeše. Se šálkem kávy v ruce a s cigaretou v zubech přemítám o minulosti a budoucnosti. Je mi hrozně. A asi si to fakt zasloužím, že jsem teď vlastně v pasti, ale pořád to není něco, s čím bych se hodlala smířit...

“Tak tady jsi!” uslyším za sebou Jaya a otočím se na něj. On mě obejmě kolem ramen a přisedne si.

“Allie a Katarina tě volaly na oběd.” řekne.

“Nemám hlad.” zabručím.

“Jsi v pohodě?” zeptá se on a taky si zapálí. Krabičky cigaret už nějak přirozeně sdílíme.

“Vypadám tak?” zamračím se. “Ne, nejsem.”

On si povzdechne. “Víš, já bych ti rád pomohl, ale odmítáš o tom mluvit.”

“Dík,” fouknu na něj kouř. “Ale tady není jak mi pomoci.”

Jay se pousměje. "Tak tu pro tebe prostě budu a budu tě chránit."

Zčervenám. "Uh, tak jo." zamumlám. Chci mu dát pusou, ale oběma nám najednou zapípá mobil.

"Žeby Endell?" hádá Jay a loví mobil z kapsy, já to samé. Čtu nahlas.

VSICHNI DO VILY, SEJDEME SE VE CTYRI, NECHODTE POZDE! DULEZITY!
MINERVA. XXX

"Do háje," zabručí Jay. "Já měl mít dneska zakázku."

"Tak běž, omluvím tě." nabídnu se, ale on zavrtí hlavou.

"To tak. Musím jít s tebou, nechci, aby se ti zas něco stalo." mrkne na mě. "Vyprav se na třetí, zajdem si na kafe." dodá.

Usměju se na něj a přikývnu.

Sedím s Jayem v kavárně na nábřeží Východního města a dlouhu vidličkou do třesňového koláče. Je dobrý, ale ne tak dobrý, jako ho dělá Katarina. Jay má svůj sendvič s lososem a pokuřuje k tomu. Dívám se na řeku, která má zase zvláštní barvu. Takovou modro-fialovou, určitě jinou, než minule. Je to divný, dokonce bych přísahala, že minule tekla na opačnou stranu...

"Co je s tou řekou?" zeptám se Jaye s plnou pusou koláče.

"Co by s ní bylo?" nechápe on.

Zamračím se na řeku, ale tý je to asi jedno. "Každej den má jinou barvu. A taky teče jinam, než tekla minule." prohlásím.

Jay se zasměje. "To je dost možný." pokrčí rameny.

"Jak jako?" ptám se.

"V tomhle Městě už nikdo tu řeku ani nevnímá," vyfoukne kouř. "Pokud mění barvu, tak ať. Každý máme tolik starostí, že tohle přehlídíme."

"Hm," zamumlám a loknu si kafe. Natáhnu se po Jayově krabici cigaret, ale on ji sebere.

"Nekuř tolik," pokárá mě. Já si hlasitě povzdechnu a chci říct něco o tom, že on zrovna teď kouří, ale potom má dám za pravdu.

"Fajn," zamumlám. "Máš pravdu, kouřím, když jsem nervózní."

"Nebuď," řekne Jay. Chytí mě za ruku, kterou mám položenou na stole a já zrudnu.

Chvilku je ticho, potom on znova promluví.

"Neiro," řekne. Já jsem pořád červená jak ředkev a ruka, za kterou mě drží, se mi hrozně potí.

“Neiro, já tě mám rád.” pousměje se.

“Ehm, jo!” vyrazím ze sebe a v duchu si nadávám, že jsem neschopná. Jay se rozesměje a já zrudnu ještě víc, nejradši bych se zahrabala. Ach bože.

Nadechnu se. “Já tebe taky,” zamumlám a Jay mi vtiskne polibek na rty.

Potom vycházíme z kavárny a jdeme k Minervě, ruku v ruce.

A mám další deja-vu. V Minervině nádherném obývacím sedí stejná sebranka, jako minule- Apollo, Endell, Richard, Valentin a jeho pes Rusticus, samozřejmě Minerva a vedle ní se hrbí Krell. Já a Jay si sedáme vedle sebe, Valentin hned opouští svého tatku a sedá si k nám. Minerva si prohrábne vlnité vlasy, všechny nás přejede pohledem a hned přijde k věci.

“Tak,” začne. Oči všech účastníků schůze jsou na ni upřené. “Díky, že jste všichni přišli. Situace se má tak, že musíme začít jednat dřív, než jsme mysleli.” oznámí.

Slyším, že venku začalo pršet. Kapky bubnují na velká francouzská okna.

“Neiro,” osloví mě Minerva. “Slyšela jsem, že po tobě jde nějaká Upravená?”

Krell sebou trhne. Minerva ho hladí po zádech a dívá se na mě. Já držím Jaye za ruku a nechci nic říkat, ale asi musím.

“Jo,” hlesnu. “Holka, co se mnou má nevyřízený účty z Korubonu.”

“No, tak to není dobrý.” řekne Richard.

“Nicméně, Antonio se ještě nemíchá mezi lidi na povrchu.” promluví Endell. “Tu holku od Neiro odtáhl, že se ještě nemá ukazovat.”

“Fajn,” kývne Minerva. Ani se na Endella nedívá. “Apollo, co ty?” obrátí se na bratra.

“Snažím se zjistit, na čem pracujou.” zamumlá obtloustlý mladík od počítače.

“Znám pár zkratk v jejich systému, ukaž.” nabídne se Richard a popojede k němu. Apollo mu ukáže monitor a oba začnou tiše diskutovat o něčem, čemu nerozumím.

“Fajn,” tleskne Minerva a tím si znovu získá mou pozornost. “Ještě někdo tu rozumí počítačům? Pokud ne, jdeme do tělocvičny.” oznámí.

“Tělocvičny?” Jay pozvedne obočí.

Ona přikývne a šibalsky se usměje. “Jo, máme tu něco, jako malý sál. Neiro se musí naučit synchronizaci co nejdřív, aby se mohla bránit.”

Já jen přikývnu a zvednu se, stejně jako Jay a Val. Minerva vezme Krella za ruku a vede nás někam po chodbě. Zatočíme doprava a vcházíme do místnosti, která je skoro úplně prázdná, ale celá jedna stěna je pokrytá zrcadly. Připomíná mi to baletní sál, což se mi moc nelíbí...

"Tak, jde se na to!" usměje se Valentin a protáhne se. Minerva, Krell a Jay si sedají do rohu pokoje na žínětku.

"Co budeme dělat?" zabručím.

"Tančit, kotě." ušklíbne se Val. "Min, máte tu metronom?" obrátí se na Minervu.

"Eh, asi jo, ale nevím kde." pokrčí ona rameny. "Mám reproduktor na hudbu." dodá. Valentin přikývne a zapojí si svůj mobil do velké reprobedny, potom zapne rytmickou hudbu.

"Tak," obrátí se na mě. "Jednoduchý krok. Raz, dva, raz, dva." Řekne a začne předvádět. Vypadá to jako kdyby chodil na místě, trochu. Předkopává jednu nohu před druhou, do rytmu, vypadá to dobře.

"Říká se tomu shuffle," vysvětlí. "Je to jednoduchý. Až se sladíme, budeš se na mě moct napojit."

"Tak jo," přikývnu. Zkusím udělat to, co dělal on, ale vypadá to docela mizerně. Jay se z rohu pochechtává a já ho za to zpražím pohledem.

Valentin zavrtí hlavou. "Musíš tuhle nohu první, potom až touhle. Tuhle první podsuneš a pak až vykopneš." poučuje mě.

Ach jo, skoro, jako baletní lekce...

"Pomůžu," ozve se najednou Krell.

"He?" otáže se Val. "Umíš tancovat?"

"Neumím." odpoví on. Vstane ze žínětky a vyhrne si rukávy, čímž odhalí svoje hubené ruce. Přejde ke mě a trochu váhavě mě chytí za ramena. "Ale umím synchronizovat."

"Ehm," zamrkám překvapeně. "Co mám dělat?"

"Jen napoj svou mysl na mě," řekne Krell. Najednou vidím, že mu oči prosvěćují modře. Cítím brnění v konečcích prstů. V zrcadle zachytím svůj odraz- moje oči poblikávají, jako malá, modrá žárovka. Musím se pousmát.

"Cítíš?" ptá se Valentin zvědavě.

"Brní mi ruce," špitnu. Krell se usměje, potom mě pustí. Udělá krok do strany a moje tělo ho následuje. Do rytmu hudby zvedá ruku, já dělám identické pohyby. Cítím, že jsme spojení. Jak říkal Richard: Dvě těla, ovládané jednou myslí.

"Zkus se pohnout," řekne Krell.

"Nejde to," zabručím. Neovládám svoje svaly.

Konečky prstů mi znovu projede mravenčení a já vidím, že Valentinovy oči taky poblikávají. Stojíme tu takhle tři, v jakémsi trojúhelníku. Vypadá to magicky, kouzelně. Tři podivíni se svítícíma očima.

“Raz,” řekne Valentin. Kmitne rukou do vzduchu a já i Krell děláme to samé.

“Dva,” špitne Krell a zvedne tu druhou. Valentinova i moje levá ruka se taky vymršťuje do vzduchu. Předávají si mezi sebou kontrolu nad našimi těly.

Seberu všechnu sílu, kterou v sobě mám. Snažím se se soustředit. Valentin Erimez, Krell Witzen a já... Notak!

“Tři!” zvolám a vši silou strhávám naše ruce dolů. Pak najednou ztrácím kontrolu, škobrtnu a dopadnu na zadek. Oči mi doblikávají a já jen přerývaně oddechuju.

“Ty VOLE!” zvolá Valentin nadšeně a obejmě mě. “Nei-rou, tos udělala ty!”

“Jo,” pousměju se. “Asi jo, děkuju.”

Krell jen beze slov odejde zpátky k Minervě do rohu. Je to zvláštní týpek.

“Výborně!” zatleská Minerva a Jay ukáže zdvižené palce. “Dobrý!”

Musím se rozesmát. Já, Neiro Shimohira, mám fakt nějaký schopnosti?

“Tak teďka vidíš, jak se to dělá. Už to půjde lehce.” poplácá mě Val po zádech. “Teď jdem TANČIT!”

A tak se tomu poddávám a tančím.

O pár hodin později sedíme v plné osmičlenné sestavě u stolu a Minerva nám servíruje těstoviny. Mám hrozný hlad. Několik hodin jsem tančila, sice to vedl hlavně Valentin, ale tělo mám stejně unavené. Jaye to po chvíli přestalo bavit, tak šel ven kouřit, Minerva a Krell se dívali. Apollo a Richard pořád mluví o počítačích a Endell, ten netuším, kde celou dobu byl. Ale jsme tu všichni, na střechu bubnuje déšť a my popijíme víno. (Až na Apolla a Krella, ti mají limonádu.)

“Jak to šlo, N?” zeptá se Endell.

“Výborný!” usměju se. Srknu si vína a pak se soustředím na Valentina. Má v ruce zrovna vidličku se špagetami, takže s ním rychle synchronizuju a špagety i s omáčkou letí z vidličky na stěnu.

“NEI-ROU!” vykřikne naštvaně on, ale zbytek osazenstva se rozesměje. Až na Minervu, která má na zdi mastný flek.

“Dobrý,” ušklíbne se Endell. “Umíš to i se mnou?”

“Nevím,” pokrčím rameny.

“Je to stejné, jako u nás.” hlesne Krell. Já přikývnu a soustředím se na Endella, který na pokyn mojí ruky vstává od stolu. Pousměju se a Endell udělá otočku.

“Pěkně!” rozesměje se Jay a plácne si se mnou, zatímco ostatní se smějí. A já se taky směju, protože najednou mi přijde, že dokážu snad cokoliv.

“Dobrá práce,” pochválí mě Richard.

“To díky mě,” dodá Valentin samolibě a já ho pošťouchnu.

“Kdyby nebylo Krella, nikdy by mi to nešlo.” připomenu a usměju se na Krella, který ale zrovna nevnímá a hraje si s vidličkou.

“Měli bychom jít, Neiro.” ozve se Jay.

“A jo,” mrknu na hodiny. “Je pozdě.”

“Fakt chcete jít domů v tomhle?” zeptá se Minerva pochybovačně a kývne k oknu, za kterým přes déšť a kroupy skoro není vidět zahrada.

“Krucí,” zamračí se Valentin. “No, a mohli bychom tu přespat?”

“Jasně,” mrkne Minerva. “Místa dost pro všechny. Uděláme si mejdan.” zasměje se.

Chci se zeptat, jestli nemá náhodou deštník na půjčení, ale to po zmínění mejdanu zamítám.

“Kalba!” zavýskne Valentin. “Souhlasím!”

Richard se jen plácne do čela. Krell si i nadále hraje s vidličkou, která ho očividně zaujala, a zbytek osazenstva je nadšený z nadcházející kalby.

“Fajn,” zakoulím očima. “Napíšu o tom Katarině.”

/Kapitola 26/- Witzen

Venku lije jako z konve a vevnitř Minerva lije víno jako o závod. Všichni sedíme v obýváku- já, Jay, Val, Endell, Minerva, Apollo a dokonce i Krell. Jediný Richard po chvíli prohlásil, že je na to moc starý a že si jde lehnout. Minerva tu má opravdu spoustu volného místa, takže nám všem přidělila nějaké ložnice. Skoro každý má svoji, jen Jay a já jsme spolu, samozřejmě pro úsporu místa, žejo...

Zrovna hrajeme podnapilé “hádej, kdo jsem”. Každý má na čele papírek s nějakou věcí nebo osobou a hádá, kdo je. Já jsem byla Jay, uhodla jsem to hned, protože ostatní jsou trubky. Endell si o kus dál něco čte, nechce hrát, a Krell v rohu obýváku žmoulá rubikovu kostku.

“Jsem zvíře?” ptá se zvědavě Minerva, která má na čele na papírku nakreslenou píču. Ostatní se pochechtávají, a já jsem na sebe za to docela pyšná, je to moje dílo.

“Ne, na to už ses ptala!” rozhazuje rukama Valentin s nápisem “Minerviny kozy” na čele. “A co já, říkali jste, že jsem něco velkého, tak jsem... SLON?!” vyhrkne.

“Tak velký zas ne,” zamračí se Minerva. “Trochu menší.”

“Tak… nosorožec?” zkusí to Valentin a já vyprsknu smíchy.

“Kámo, nejsi zvíře,” rozesměju se.

Apollo má sice na čele nápis “brokolice”, ale hraje nějakou hru na počítači a očividně ho to nezajímá. A Jay usrkává víno s papírkem “tvoje máma” na hlavě a vypadá docela spokojeně.

Nenápadně se zvednu z pohovky a popojdu ke Krellovi. Vypadá osaměle, tak se ho rozhodnu oslovit.

“Krelle?” řeknu tiše a s úsměvem se k němu posadím. On se trochu lekne, ale když uvidí, že jsem to já, tak se uvolní.

“Neiro! Ahoj!” pozdraví a odloží rubikovku, která vypadá víc nesložene, než předtím.

“Jak je?” zeptám se.

“Dobrý,” přikývne. “Ale trochu se tu bojím.”

“Čeho?” zeptám se, a on kývne směrem k Endellovi s knihou v ruce.

“On je Upravený,” špitne Krell. “Cítím to v prstech. Cítíš to taky?”

“Je hodnej, neboj.” řeknu s úsměvem. “Endell je na naší straně. Bojuje proti Podsvětí.”

Krell se zatváří nedůvěřivě. “Cítíš ho? V rukách?” zeptá se a nadzvedne hubenou, třesoucí se ruku.

“To ještě neumím,” zavrtím hlavou. “Ale vážně se ho neboj. Mám ti ho představit?” nabídnu se, ale on začne horečně vrtět hlavou.

“Ne, ne.” odpoví. “Já se Upravených děším. Chtějí mě tam zas zamknout a vysávat mě, jako předtím.” zamračí se obejmeme si kolena u hrudi.

“Vysávat?” pozvednu obočí.

On pořád probodává Endella pohledem. “Jo. Vysávat. Mám v sobě něco, co chtějí. Nemůžou mě zabít. Pokud pro mě přijdou, zapálím se.” sykne, úplně vážně, což mě vyděsí.

“Nemluv takhle,” napomenu ho lehce. “Minerva tě ochrání, my tě ochráníme. A pokud v sobě máš něco, co nemůžou ztratit, tak na tebe ani nepřijdou, protože se budou bát, že by sis něco udělal.” konejším ho.

“Mám to v těle.” řekne. “I kdybych se třeba zastřelil, vezmou si to ze mě. Můžu jenom shořet.” zabručí.

“Nikdo nebude hořet.” řeknu rozhodně. “Budeš tady s náma a společně budeme v pohodě.”

On jen něco zabručí a znovu popadne rubikovu kostku. Já si povzdechnu.

“Co to vlastně máš v těle, že to potřebujou?” zeptám se.

Krell pokrčí kostnatými rameny. “Nevím,” odpoví prostě.

Já jen s vraštím obočí. “Hm, není to něco, co mají okřídlení?” zkusím to.

“Není,” odpoví. “Všechny, o kterých ví, kromě mě, tak střelili. Pif, paf.” udělá rukou pistolí. “Mámu s tátou, pif, paf. Pana Erimeze, pif, paf. Tvýho tátu,” podívá se na mě. “Pif, paf.” symbolicky mi přiloží prst k hlavě a předstírá výstřel. “Paf.”

“Nech toho,” zabručím a odtáhnou se. Nelíbí se mi, jak mluví. “Na mě žádný pif paf, o mě nikdo neví.” řeknu rozhodně.

“Ale brzo budou,” řekne Krell. “Přijdou si pro nás všechny. A bude pif, pif, paf, bum.” znovu vystřelí z imaginární pistolky a mě z toho běhá mráz po zádech. Zmateně a trochu rozhozeně se vracím k ostatním a s Krellem už ten večer nemluví.

/Kapitola 27/- Nikdo nespí dobře

Probouzím se do tichého rána, jen na okno lehce dopadají dešťové kapky. V Minervině měkké posteli je teplo a vedle mě chrápe Jay, nad čímž se musím pousmát. Mám Jaye ráda asi víc, než jsem si schopná vůbec připustit... A včera večer, než jsme šli spát, tak jsme se milovali. A bylo to mnohem krásnější, než jsem si vůbec kdy představovala. A narozdíl od té opilé noci v Bistru toho vůbec nelituju, ani trochu.

Scházím schody do obýváku a vidím Minervu, jak něco tvoří v kuchyni. U stolu sedí Endell a Apollo, popíjejí kávu. Cítím vůni vanilky.

“Dobrý ráno,” pozdravím s úsměvem a obejmu Minervu.

“Čau,” ona mi rozcuchá vlasy. “Jak se spalo?”

Pokrčím rameny. “Spala jsem, ale probouzela jsem se. Zdály se mi divné věci.” zamumlám.

Apollo zvedne oči od tabletu, na kterém něco kliká, a povídá: “V tomhle Městě nikdo nespí dobře.”

Zarazím se. “Jak to myslíš?” zeptám se.

Minerva se ušklíbne a na rozpálenou pánev nalije naběračkou těsto. “Je to tak. Pamatuješ si vůbec, kdy ses naposled dobře vyspala?”

Zamyslím se. A s hrůzou si uvědomím, že si nepamatuju ani jednu noc, kdy bych se nebudila nebo neměla zlý sny...

“A jo,” hlesnu užasle. “Vy taky nikdo nespíte dobře?”

“Jsme na to zvyklí.” odpoví Apollo nezaujatě. “Bude to asi vzduchem nebo tak.”

S vraštím obočí a naliju si do hrnečku kávu, kterou Minerva připravila.

“To je divné.” zamumlám.

“Já jsem zkoušela i prášky na spaní, nic nefunguje.” prohlásí Minerva. “Mám za to, že to je buď něčím ve vzduchu, nebo nějakým elektricko-magneticko-něco polem.”

“Nebo vodou, co pijem, nemyslíš?” ozve se Endell. Minerva ho ignoruje a dál smaží palačinky. On jen pokrčí rameny, já radši mlčím a jen tiše usrkuju kafe.

“Brý ranko!” uslyším a otočím se ke schodům, ze kterých schází usmívající se Valentin. Jeho kudrnaté vlasy jsou rozčuchané a jeho oči jsou... modré?!

“Brý ráno!” houkne Minerva od plotny.

“Proč máš modrý oči?” vyhrknu překvapeně. On se dá do smíchu a posadí se ke stolu vedle mě.

“Nei-rou,” řekne a kření se. “Já měl vždycky modrý oči, ale nosím černý čočky, víš? Maskování.”

“Aha,” zamračím se, že mi to nedošlo. “Jak se ti spalo?” zeptám se, v návaznosti na předchozí debatu.

“Eh,” protáhne se on. “Musel jsem vykouřit brko, než jsem vůbec usnul. Nespím dobře.” pokrčí rameny. Potom se ke mě nakloní, aby mi něco řekl.

“Poslyš, ty spíš s Jayem?” špitne.

“CO?!” vyhrknu a zrudnu. On se rozesměje na celé kolo a Endell na nás začne divně koukat.

“Jak to víš?!” syкну naštvaně.

“Ach jo,” směje se on. “Víš, naše těla jsou propojený. Cítil jsem to, i když jsem nechtěl...”

Já jsem úplně červená a je mi tak trapně, že ani nevím, co říct.

“Čemu se tam řehtáte?” ptá se Minerva. Nese nám z kuchyně voňavé palačinky.

“Nei-rou spí s-”

“PŠT!” umlčím ho. Na talíři mi přistane palačinka, ale já pořád probodávám Valentina pohledem.

“Tos mi nemohl říct, že tohle cítíš?” vrčím na něj. On jen pokrčí rameny s plnou pusou a povídá: “Já jsem fakt netušil, že máš tohle v plánu! Kdybych nebyl v pokoji vedle, tak bych to snad ani necítil...”

Endell, který nás asi poslouchal, vyprskne smíchy a poplácá mě po rameni. A já se jen červenám, v duchu si nadávám. Kruci fix, co všechno ten kluk umí...

“Jezte, dokud jsou teplý.” pobídne nás Minerva a taky si sedne ke stolu. Jediný Endell před sebou žádné jídlo nemá, tak si povzdechne a dojde si do kuchyně nasypat myslí. Ta situace mezi ním a Minervou je vážně podivná, ale nechci se v tom asi hrabat víc, než musím. A tak se radši pustím do snídáně.

O pár hodin později se všichni loučíme a pomalu se rozcházíme. Endell nás varuje, ať na sebe dáváme pozor a ať na sebe neupozorňujeme, potom mizí do mlhy. Minerva dodává, že se zase brzo sejdem. Krell se za ní vystrašeně krčí a Apollo nám mává. Jay stojí na dešti a snaží se si zapálit, jeho zrzavé vlasy jsou zplihlé vodou. Richard na vozíku čeká pod stříškou aby zbytečně nenastydl a já si nazouvám boty, v tom mě někdo poplácá po zádech.

“Nei-rou, zajdeš se mnou zítra na DDR?” zazubí se na mě Val. Popadne Richardův vozík a dá se pomalu do kroku, já hned za ním.

“Zítra pracuju,” zamračím se. “Můžu jen soboty a neděle, víceméně.” dodám. Hbitě vezmu Jayovi z ruky cigaretu a potáhnu si, on si otráveně odfrkne a vezme ji zpátky.

“Pokud ti tanec jde, měla by ses mu věnovat.” ozve se Richard. Poposune si brýle na nose a vzdychne, čímž se mu před tváří vytvoří obláček páry. “Já jsem se svým koníčkům nevěnoval dost a teď...”

“Nech toho, tati.” napomene ho s úsměvem Val. Pak se obrátí na mě. “Ale hele, vážně. Zítra je v klubu taneční turnaj. Můžem vyhrát s naší synchro,” mrkne na mě.

“To je podvádění,” podotkne Jay a vezme mě kolem pasu.

“Není,” oponuju. “To je jen malá výhoda. Já půjdu.” dodám s úsměvem.

“Jo!” ušklíbne se vítězně Valentin. “Jayi, jdeš taky?”

Jay se zatváří mrzutě. “Nejdu, někdo bude tu směnu muset vzít.” zabručí.

“Oplatím ti to,” políbím ho na tvář. On jen protočí panenky, ale já vím, že se nezlobí.

“Budu vám držet palce!” řekne Richard. A pak se všichni loučíme a odcházíme každý na svou stranu řeky, která se třpytí.

/Kapitola 28/- Dance Dance Revolution Duet Battle Ship

Já a Valentin sedíme na zemi v jeho pokoji a z reproduktorů hraje elektronická hudba. Rusticus blaženě pochrupuje, asi je na dunění zvyklý, a můj oblíbený kudrnatý sprejer-tanečník si před zrcadlem lepí na obličej neonové hvězdičky.

“Tak, teď ty.” ušklíbne se na mě a zamává třpytivým make-upem.

“Musím taky vypadat jak blyštivá koule?” zabručím, ale nechám ho nalepit mi na obličej třpytky a samolepky.

“Musíš,” říká Valentin. “Protože ten turnaj vyhrajem a pak si nás budou fotit, budeme mít zadarmo drinky v baru a nejlepší skóre na zdi.” usmívá se.

“Takže ty tancuješ, abys měl pití zadarmo, jo.” pošťouchnu ho.

“Ani nápad,” ohradí se. “Eric Richards tancuje, protože ho to baví. A ty, jeho nová taneční partnerka, si musíš vymyslet pseudonym.”

“Proč?” nakloním hlavu.

“Pokud někdo uvidí, že nám svítí oči, tak aby se náhodou nějak nedostalo slovo do Podsvětí.” vysvětlí Val a hodí po mě z jeho neuklizené skříně pár blyštivých černých kousků.

“Fajn,” zabručím. “Tak mi něco vymysli, jdu se převlíct.”

O pár desítek minut později stojíme já a Val- ne, Nana a Eric- před známým barem. Pokud jsem si minule myslela, že byl plný, tak teď je přeplněný k prasknutí. Prodíráme se davem až k baru, odkud vidím velký plakát na zdi, který hlásá:

DANCE DANCE REVOLUTION DUET BATTLESHIP!

Valentinův oblíbený barman se k nám hned přitočí a povídá: “Eriku, tak co, jdeš si pro první místo?”

Val se zazubí. “No jasně. Mám s sebou svoji novou partnerku- tohle je Nana!” představí mě a já se ušklíbnu.

“Je mi ctí,” usměje se barman. “Erik má nejvyšší příčky v single-playeru, ale v duetu pořád vedou Jin a Lowrider.”

“Nikdy jsem si nenašel dobrého partnera,” pokrčí Val rameny. “A Lowride s Jin jsou fakt sladěný. Jenže to já a Nana taky.” mrkne na mě.

“Si piš,” řeknu. “A dvě vodky s džusem, prosím!”

O chvíli později sedíme já a Val u stolku v rohu se slunečními brýlemi na nose a srkáme své drinky. U herních automatů je plno a nějaký chlapík s mikrofonem zrovna vykřikuje, že uvidíme taneční souboj párů, jaký jsme ještě neviděli.

“Budeš to celý tancovat ty a povedeš mě, žejo?” zeptám se.

“Ani náhodou,” zakření se Valentin. “Musíš taky tancovat. Vystřídáme se tak v půlce, co ty na to?”

Málem vyprsknu pití. “Blázníš? Chceš vyhrát, nebo se ztrapnit?”

“Vyhrát a naučit tě pořádně synchronizovat i ve stresu,” odpoví Val klidně.

“Já neumím tancovat.” zavrčím.

“Kecáš, Nei-rou.” šibalsky se usměje. “Viděl jsem tě.”

“Jdi do háje, je to NEI-RO.” syкну našťvaně. “Musíš to odtancovat ty, jinak...”

Jsem přehlušená šíleně hlasitou hudbou. Kouknu směrem k tanečnímu automatu a nestačím se divit- lidi okolo skandují a tleskají, zatímco dva kluci zuřivě dupou na šipky do rytmu hudby.

“Už to začíná,” usměje se Valentin. “To bude tanec!”

No, to bude, doslova.

Nervózně podupávám nohou a sleduju, jak se na “parketu” střídají různé taneční páry a podávají svoje nejlepší výkony. Jak tak koukám, tak myslím, že Valentin je lepší než všichni, co zatím tančili... Ale já? Nesahám nikomu ani po kotníky, a to je co říct. Jsem nesvá a mám největší chuť utéct, ale vím, že by to ode mě byl podraz.

“A nyní máme před sebou DVA poslední taneční páry!” hlásí najednou chlapík s mikrofonom. “JIN a LOWRIDER, duo které má obsazenou nejvyšší příčku v párovém DANCE-DANCE-REVOLUTION!!!” ze všech koutů se ozve bouřlivý potlesk a já se srdcem v krku sleduju, jak černovlasá dívka a blond chlapec vstupují na platformu automatu. Oba dva jsou oblečení do červené barvy a jejich tenisky blikají.

“Blikací boty,” utrousí Valentin. “To jim nepomůže.”

“Raz... Dva... Start!” křikne někdo.

Spouští se hudba a mistrovské duo začíná tancovat. Mají perfektní kroky, úžasnou sestavu, nedělají chyby... skoro. Jsou výborně sebraní, kroky mají naučené a vědí, co dělají. A já jsem si docela jistá, že jsme právě prohráli.

“Tak tohle byli neuvěřitelní Jin a Lowrider!!! Jak jsme očekávali, jejich skóre přebilo všechny předchozí páry, takže se posouvají na první místo!!!”

Bouřlivý potlesk.

“A jako poslední pár, který tohle může všechno zvrátit... Mistr v sólovém DANCE-DANCE-REVOLUTION Eric a jeho partnerka Nana!”

Tepe mi v uších a začínám se potit. Jako ve snu jdu za Valentinem směrem k automatu a klepou se mi kolena. Všichni na nás zírají a tleskají, Val mi tiskne ruku a špitne: “Hodně štěstí.”

“Tři, dva, jedna!”

Moje tělo se začíná samo od sebe pohybovat do rytmu dunivé hudby. Snažím se ignorovat všechno okolo a soustředit se jen na sebe a Valentina, na melodii, na kterou tancujeme. Naše dvě těla jsou ovládána jedním mozkem, jednou duší, tou Valentinovou. Jeho kroky, naše kroky, jsou perfektní a bez chyb, šipky na displeji svítí zeleně a dav jáás.

Po prvním refrénu na mě Val zpoza brýlí mrkne svítícíma očima a já se děším toho, co to znamená. Hned mi to ale dochází, protože беру zpátky kontrolu nad svým tělem, což znamená, že mám tancovat já...

Fajn, říkám si. Fajn, to nemůže být tak těžký, prostě sleduju šipky na displeji a tančím. Vždyť jsem tančila vlastně od malička, vždyť je to jednoduchý, vždyť i když prohrajem, tak to bude v pohodě...

A tak tančím.

Mezikapitola- Nella

V noci nás nevnímají, říkal Antonio. A ona je to asi pravda, oči všech lidí v tomhle baru jsou právě upřené na Neuro a jejího... kamaráda, asi... , kteří tancují na nějakou otravnou popovou melodii. Mě si nikdo ani nevšiml a musím se pousmát, je to ideální. Neuro není špatná, něco jí z toho baletu ještě asi zůstalo, i když myslím si, že já sama bych zvládla víc. Ale to asi není důležitý. Ona a ten kluk jsou úplně sladění, dělají pohyby jako přes kopírák, což asi museli hodně cvičit. Ta choreografie není tak dobrá, ale ta synchronizace jim dává hodně bodů- proto nejsem překvapená, když za bouřlivého potlesku vyhlašují tuhle dvojici za vítěznou.

Neuro i ten kluk si sundávají sluneční brýle a oba vypadají šíleně šťastně- zrovna vyhráli taneční soutěž. A i když nechci, probouzí se ve mě hrozná závist- to já jsem měla vyhrávat taneční soutěže, ne? Byla jsem jedna z nejlepších baletek, měla jsem nadějnou budoucnost... A pak mi ji tahle sobecká svině zničila. Není to fér.

Co to má vůbec s okem? Už jsem si toho všimla tu noc, co jsem ji opilou potkala, ale byla jsem moc rozhořčená. Teď, když si sundala ty sluneční brýle, tak je to vidět- jakási podivná jizva na pravé straně obličeje, oko si zakrývá vlasama, ale má ho zavřené a podivně zdeformované. Moje zvědavost mě pobízí to jít zjistit, ale já zůstávám sedět v davu. Nesmím být vidět, ještě ne. Až Antonio dokončí svůj plán, tak se dozvím odpovědi na všechno, co jsem kdy chtěla vědět.

Zvedám se z místa a jen letmo házím pohledem po své dávné kamarádce- obklopená lidmi, asi novými fanoušky, sedí u baru a směje se s tím klukem, oba popíjejí a vypadají, jakoby právě dosáhli životního úspěchu. Je šťastná? Možná.

Vycházím z baru a chvíli se divím, že mi není zima, potom mi to zase dochází a já se usmívám. Zimu už necítím. Hledám po kapsách cigaretu a pak si zapaluju- světýlko se mihotá ve tmě, jako tehdy tu noc, co jsem přišla o nohy. Taky jsem kouřila, možná, že kdybych si tehdy nezapálila, tak by bylo všechno úplně jinak...

Přemýšlím. Nohy mě automaticky vedou k jednomu z tajných vchodů do Podsvětí, kde zadávám několik kodů a otisk prstu, aby mě těžká vrata pustila dovnitř. Ve vzduchu visí pach dezinfekce a něčeho spáleného, nechci ani vědět, co to bylo. Potkávám pár známých tváří, kývám na pozdrav. Většina tu chodí v bílých laboratorních pláštích, ale děsí mě na nich ty tělesné modifikace, které tu jsou tak populární. Snad každý, kdo pracuje se Zlatověkem, má nějaké- špičaté uši, zlaté zuby, tetování na obličeji, obrovské piercingy. Abych nevypadla z party, nechala jsem si dát kroužek do nosu, ale víc nic. Nechci být výrazná. Chci zůstat sama sebou.

Vcházím do svého "pokoje", tedy celkem malé místnosti bez oken, kde jsem si zřídila zázemí, a zavírám za sebou těžké dveře. Mám chuť jen na jedinou věc, proto si zapínám rádio a pouštím si

kazetu s tou nejkrásnější klasickou hudbou. Dávám se do tance, najednou jsem volná a moje mysl odlétá daleko, daleko od tohoto Města.

/Kapitola 29/- Krysa

“Jayi!” usmívám se od ucha k uchu a klepu na dveře jeho pokoje. Je pozdě, už po půlnoci, tak doufám, že nespí. Bistro už je zavřené.

“Uh, co je?” ze dveří vykoukne rozčuchaný Jay s otráveným pohledem.

“My jsme VYHRÁLI!” vypísknu nadšeně a vrhnu se mu kolem krku.

“No to jasně, když jste podváděli.” Jay si unaveně povzdechne, ale já se nevzdávám. Vklouznu do jeho pokoje, který smrdí jako cigarety, a sednu si na jeho postel.

“Jayi, měl jsi nás vidět, to bylo něco!” usměju se. Pak si všimnu prázdné lahve od nějaké whiskey na jeho polštáři a maličko se zamračím. “Tys pil?”

“Eh, trochu.” zavrčí. “Každopádně, gratuluju k vítězství a tak.” řekne a plácne sebou na postel.

Nakloním zmateně hlavu. “Stalo se něco?”

“Ale ne,” odbyde mě. “Jen, že se mi nelíbí, když jsi takhle pozdě do noci někde venku.”

“Proč?” ptám se.

“Protože Valentin není úplně člověk, kterému bych věřil.” zabručí Jay. “A vypadáš jak diskokoule.”

Ignoruju jeho narážku na můj vzhled. “Proč bys Valovi nevěřil?” zamračím se.

“Protože bere drogy a kdo ví, jestli ti něco nehodí do pití.”

Založím si ruce na prsou. “Vždyť ty taky nejsi úplně svatej... A proč by mě chtěl zdrogovat?”

“Aby tě pak... zneužil, co já vím?” Jay našťvaně rozhodí rukama.

“Proč? Je to můj kamarád, a navíc, je na kluky.”

Jay si vyhrabe z kapsy cigaretu a nemotorně si zapálí. “CO když jen ŘÍKÁ, že je na kluky, aby ti mohl ublížit.”

Povzdechnu si. “Ale notak, to snad ne. Valentin je pravdomluvný a nikdy by mi neublížil. A mě ten tanec fakt baví víc...”

“Ještě před pár týdny jsi tanec nesnášela.” zavrčí Jay. “A hlavně, on tě ovládá, ty netancuješ.”

“To není pravda,” odvětim. “Já taky tancuju, ovládáme se na vzájem.”

“Ts,” odfrkne si Jay. “Mě se to tvý tancování nezdá. Neměla bys chodit ven s jinejma klukama.”

Já se pomalu v té konverzaci začínám orientovat. Jay se asi trochu opil, a celé tohle je o tom, že žárí, že jsem byla večer s někým jiným... Tak se rozhodnu, že to nebudu dál pokoušet.

“Chápu to,” usměju se a dám mu malou pusku na čelo. “Neboj, jsem jenom tvoje, Jayi. A měli bychom jít spát. Dobrou noc.”

Vidím, že se trochu uklidnil- jenom zabručí něco na dobrou noc a já tiše odcházím do své postele.

Budí mě vyzvánění mého cihlového telefonu. Rozespale máchám rukama okolo, dokud nenahmatám svou Nokii, potom si ji přikládám k uchu.

“Haló,” zamumlám.

“NEIRO,” vystřelí na mě Minervin hlas. “Já jsem omylem někoho postřelila!”

Překvapeně zamrkám a posadím se. “Co prosím?!”

“Jo, jo, nějakou holku v druhém podzemním distriktu-- asi civilistku, nehojí se to-- potřebuju pomoci-- Krell odmítá vylézt--- nemám číslo na Valentina-- co dělala ta holka v Podsvětí?--- Nevím, sakra!” chrlí na mě jednu informaci za druhou.

“Vezmu Jaye a Valentina, hned jsme na cestě.” ujistím ji. “A hlavně zavolej Endellovi!”

“Nechci mu volat o pomoc,” zavrčí Minerva. Já jen protočím panenky, když si uvědomím, jak se k sobě teďka vlastně chovají.

“Fajn, vezmu ho taky. Ty se jdi starat o tu holku,” řeknu rázně a zavěším. Házím na sebe nějaké oblečení a беру protestujícího Jaye, cestou do kostela volám Valentínovi, ať se taky vypraví. V kostele je odemčeno, tak vybíhám po schodech a buším na Endella. Ten po chvíli vykukne v ručníku s tváří pokrytou holící pěnou a já se musím držet, abych nezírala na jeho vyrýsované svaly.

“Uh, ahoj, N?” řekne zmateně.

“Minerva někoho postřelila,” vychrlím na něj mezi přerývanými nádechy.

“No to mě poser.” odpoví Endell. “Jsem dole za pět minut, vezmeme moje auto.” dodá a zabouchne za sebou dveře. Já sejdu schody dolů a prosím Jaye o cigaretu, mezi tím k nám přibíhá Valentin.

“Koho že to ta Minerva zabila?” ptá se zvědavě, jeho kudrnaté vlasy poskakují ve větru.

“Nikoho nezabila,” opravím ho. “Prej postřelila nějakou holku v druhém podzemním a nehojí se to, tím pádem to je asi civilistka.”

Val se zamračí. “Lidi nemají v druhém distriktu co dělat, ne?”

Jay zavrtí hlavou a vyfoukne kouř. “Právě, to je divný. Maximálně to může být dealerka, jako Minerva, ale těch je hrozně málo a dávají na sebe sakra pozor.”

“Tak Minerva možná střílila dealera,” ušklíbne se Val. Před námi zabliká černý bavorák a všichni i s Endellem nastupujeme, on a Jay dopředu a já a Valentin dozadu. Rozjíždíme se směrem k řece a já se trochu děším toho, co uvidím.

U Minerviny vily vystupujeme a Jay si jde ještě zakouřit, my tři ostatní vcházíme do odemčených dveří. Endell si to automaticky nasměruje do toho pokoje, kde mi Minerva kdysi odebírala krev, a má pravdu- vevnitř sedí Minerva na židli u lůžka, na kterém je položená štíhlá dívka se zeleným mikádem a obvázaným kotníkem. Překvapuje mě, že má ruce připoutané ze stran a jakýsi šátek v puse...

“Konečně!” vyhrkne Minerva. Má na sobě koženou sukni a vysoké boty, tváří se netrpělivě. Dívka na lůžku se zavrčí a něco zamumlá, ale přes roubík jí není rozumět.

“Co se stalo?” zeptá se Endell chladně.

Minerva si povzdechne. “Šla jsem pro léky do druhého distriktu, jen na okraj, jako vždycky. Nikdo tam nebývá, jen občas stráže- když je postřelím, hned se zahojí, o nic nejde. No ale vyběhla na mě tahle-” ukáže prstem na dívku. “Tahle holka, tak jsem vystřílila, ona padla na zem a začla kvílet, tak jsem ji popadla a vzala sem.”

“Proč je svázaná?” zamračím se.

“Možná je z Podsvětí, pak by byl průser, kdyby o Minervě věděla.” vysvětlí Val. “Ale roubík má proč?”

“Furt nadávala,” zabručí Minerva. “Bolela mě z toho hlava.”

“Mě bolí hlava z tebe,” řekne Endell sotva slyšitelně. Minerva to ignoruje, nakloní se k dívce a jemně jí vyndá šátek z úst.

“Kdo jste?!” vyhrkne podrážděně zelenovláska. “Co po mě chcete?! Rozvažte mě!”

Endell poslechne a začne jí rozvazovat ruce, Minerva si jen založí ruce na prsou. V tu chvíli přijde do místnosti i Jay a kouká na dívku dost překvapeně.

“Já jsem Minerva, dealerka, už jsem ti to říkala. A ty jsi kdo, proč se civilista jako ty pohybuje v druhým podzemním? Jak ses tam vůbec dostala?”

Dívka nakrčí nos a protáhne se, když má konečně volné ruce. Seskočí z lůžka. “Nejsem civilista,” zavrčí. “A nashle.”

Chce odejít, ale Endell ji chytí za rameno. “Kdo jsi, když ne civilista?” sykne.

V té samé vteřině se dívka napřáhne a dá Endellovi pěstí. My všichni okolo zalapáme po dechu, dokonce i Minerva, ale Endell reaguje mnohem rychleji- hbitě zkroutí slečně ruku za zády a položí ji na zem. Z její bundy se v tu ránu vysype několik malých lahviček a skleněných nádobek plných prášků a pilulí.

Všichni na to jen tiše zíráme, dokud Minerva neřekne: “Tohle není to, co dealuju já.”

Endell zvedne jednu z těch skleniček proti světlu, zatímco druhou rukou drží dívku u země. Zamračí se a zavrtí hlavou, jakože to nepoznává.

“Hele, co jsi zač?” zeptám se opatrně.

“Nechte mě už jít!” křikne dívka. “Někdo tyhle léky potřebuje, jasný?”

“Platí ti hodně?” zeptá se Minerva.

Dívka nakrčí nos. “Nikdo mi nic neplatí, pomáhám lidem.”

“Tak nám řekni, co víš, a můžeš pomáhat dál.” navrhně Valentin. Dívka zakouří očima, Endell ji zvedne do sedu, ale pořád ji drží, aby neutekla.

“Fajn,” odfrkne si ona. “Nemůžeš mě pustit?” obrátí se na Endella.

“Ne,” zní odpověď.

Dívka zavrčí, ale začne vyprávět. “Říkej mi Krysa. Byla jsem v nemocnici navštívit kamaráda s rakovinou a ten večer tam vtrhlo Podsvětí, aby si vzali pár děcek s rakovinou na pokusy... Vzali mě taky. Všem nám píchli něco, co má přeměňovat rakovinotvorné buňky na Upravené buňky, mě to nic neudělalo, protože žádný nemám, ale kamarád a pár dalších jsou teď šíleně silní, nemusí spát, necítí zimu... A vyléčilo je to.”

Endell se zamračí. “A ty jsi s nima proč?”

“Já dělám, že jsem taky Upravená, aby mě nechali brát si ty léky- pak je nosím do nemocnice ostatním, co jsou nemocní.” zabručí Krysa.

Endell vzdechne a prohrábne si vlasy. “Ani nevíš, co to je za svinstvo. Tvý kamarádi budou nadosmrti závislí na těchhle lécích.”

“A bylo by snad lepší je nechat umřít?” vyštěkne Krysa.

Minerva pokývne hlavou. “Máš asi pravdu.”

“Pokud na tebe někdo v Podsvětí přijde, tak tě zabijou.” řekne Endell.

“Ale ještě žiju,” odfrkne si Krysa. “A ostatní můžou žít taky.”

“Co víš o Podsvětí?” zeptá se Valentin.

“Eh?” Krysa pootočí hlavu.

“Jak se tam dostaneš? Jak to tam funguje? Čím odemýkáš dveře?”

Endell po Valovi hodí nechápavý pohled.

“No, vchody jsou utajené. Dostáváme se tam na otisk prstu... Lidi tam buď pracují na vývoji nových látek nebo se toulají okolo, ale nesmí být moc vidět, prej. Je tam šílený chaos. Pořád tam někdo

umírá, protože se třeba předávkuje nebo tak. Ale dávají nám najíst a mám kde spát," dívka pokrčí rameny.

"Fuj," utrousí Jay, který byl celou dobu zticha.

"Dáš nám otisk prstu?" zeptá se Endell.

"Co? NE!" zamračí se Krysa. "Pokud byste tam vůbec vešli, tak vás hnedka zabijou..."

"Já jsem Upravenej, holčičko." usadí ji Endell. Kývne na Minervu, která protočí panenky, ale podá Endellovi inkoustový polštářek- on ho dívce hbitě přitiskne na ukazováček a pak ho vymění za kousek kapesníku.

"Hej!" křikne ona naštvaně, ale Endell už má, co chtěl- její otisk prstu na papíře. Pustí její zkroutenou ruku a podá jí lahvičky.

"Můžeš jít," informuje ji Minerva. "Ztrať se."

Krysa na nás hodí ještě jeden nazlobený pohled, potom odhopká pryč. Minerva si povzdechne a svalí se do křesla, Jay si zapálí další cigaretu, Valentin zírá do země a Endell se otočí na podpatku a mizí.

/Kapitola 30/- Začátek konce

Říjnový dny nemám ráda, nikdy jsem neměla. Venku je hnusně a zima a já nemám moc teplého oblečení, tak pořád nosím Jayovy mikiny, který smrdí jako popelník... ale to mi nevadí. Vadí mi to, že se dřív stmívá a později rozednívá. Jsem z toho docela rozmrzelá a nutí mě to pít ještě víc kávy než obvykle.

Dneska je středa, ale dala jsem si volno, protože na mě leze nějaká rýma. Katarině to nevadí, protože má doma Allie, která má pozdimní prázdniny, tak pomáhá v bistro. Jay někde lítá s foťákem, pravděpodobně, a já sedím na baru a usrkuju kafe, který je skoro stejně černý jak naše řeka. Venku je zima a už se stmívá.

"Co jsi tak mrzutá, Neiro?" zeptá se Katarina s úsměvem. "Nechceš kousek koláče?"

"Nechci, děkuju." pousměju se nad její starostlivostí. "Nevím, mám nějaký blbej pocit."

"Blbej pocit z čeho?" zeptá se a pohladí mě po vlasech.

"Nevím," přiznám. "Nějak mi přijde, že je něco špatně."

"To bude ta změna počasí," houkne Francis, ten číšník, z kuchyně. Já se jen zamračím a dál srkám kávu. Ani si nevšimnu, že do bistra s cinknutím zvonku nade dveřmi vešel další zákazník a posadil se vedle mě.

“Prosím to, co pije slečna.” řekne Katarině a já se za tím chraplavým hlasem otočím- Endell. Jak jinak. Světlé vlasy má nagelované dozadu a jeho bílá pleť kontrastuje s černým rolákem. Pousměje se na mě.

“Co ty tady,” zabručím.

“Hledám Jaye, není tu?” zeptá se on a sundá si kabát, který ani nemusí nosit, protože necítí zimu.

Zavrtím hlavou. “Bral si foťák, asi pracuje.”

Endell pokývá hlavou. “Tak to si vezmu na práci tebe, N.”

“Ani nápad,” odfrknu si. “Dneska mám volno a pro tebe odmítám dělat.”

“Není to sviňárna.”

“To říkáš vždycky.”

“Fajn.” pokrčí rameny. Katarina mu přinese kávu a on zaplatí a poděkuje. “Tak v tom případě mě nevnímej, jen si vypiju kafe a půjdu.”

Chvilku je ticho, potom se konečně odhodlám zeptat na otázku, kterou jsem mu chtěla položit už dlouho.

“Hele, co ty a Minerva?”

Endellovi cukne obočí, ale jinak si zachová svou chladnou tvář. Elegantně si otře koutek úst kapesníčkem a pak se ušklíbne. “Co?”

“No, jako, co se stalo? Vidím, jak se k sobě chováte, a měli jste se tak rádi...”

On jen pokrčí rameny. “Rozešli jsme se, protože to nefungovalo. Ona je... neřízená střela, dalo by se říct. A taky mě-”

Najednou mu začne zvonit telefon. Koukne se na displej a vidí Minervino jméno, tak se zakření.

“My o vlku,” *(V ANGLIČTINĚ JE TO MNOHEM LEPŠÍ, SPEAK OF THE DEVIL, ACH JO)*

Stiskne zelené tlačítko a přiloží si mobil k uchu. Nerozumím přesně, co Minerva říká, ale dost určitě křičí. Endellův výraz se sice jen nepatrně změní, ale já hned poznám, že nejde o nic dobrého.

Položí sluchátko a podívá se na mě.

“Richard umírá.”

Nasedáme do Endellova auta a rychle se rozjíždíme k Minervě. On nic neříká, jen šlape na pedály a přejíždí křižovatky na červenou, já se snažím vytočit třesoucíma rukama Jayovo číslo, ale nezvedá to. Nevím, co se děje, nevím, co se Richardovi stalo, ani proč je u Minervy doma. Jen nějak tak doufám, že to není pravda, že ho můžeme ještě...

Už na chodníku před vilou jsou vidět kapky zaschlé krve. Endell běží přede mnou a já mu nestačím, ale vbíhám dovnitř hned po něm. Už ze vchodové haly vidím to, čeho se nejvíc bojím- zakrvácenou podlahu, Richardovo bezvládné tělo, jeho obvázaný krvácející hrudník. Vedle něj klečí Minerva a Apollo, oba na něj mluví, snaží se mu pomoci, sledují jeho tep. O kus dál na sedačce sedí Krell a kouše si nehty. Valentina nikde nevidím.

“Richarde,” hlesnu tiše a kleknu si vedle Minervy. “Pane bože…”

“Není to dobrý.” špitne ke mě Apollo. “Ztrácí puls, prostřelili mu plíci.”

“Kdo?” ptá se Endell, který Richardovi přikládá prsty na zápěstí.

“Zlatověk a jeho lidi, kdo jinej,” odskne Minerva.

“Jak…?” špitnu. “Vždyť o něm neměli vědět.”

“Prej šel nakoupit, po dlouhý době byl mimo byt, a asi ho viděli přes kamery… Nebo tak jsem tomu rozuměla já, Val je úplně mimo.” vzechne ona. Otře si studený pot z čela.

“Tak to je v háji,” komentuje to Endell. “Richarde, slyšíte?”

Žádná odpověď.

“Nemá puls.” škytne Apollo a utře si slzu.

Minerva zbledne a ověří si to, potom zhluboka vydechne a skloní hlavu. “Ať odpočívá v pokoji.”

Krell na gauči začíná usedavě plakat.

/Kapitola 31/- Jako domino

Všichni sedíme v tichu, Richardovo bezvládné tělo leží mezi námi a celý obývací pln jen tiché vzlyky a pach krve. Apollo posmrkává, Krell naplno pláče, Minerva si zakrývá obličej. Endell se tváří tak, jako vždycky, ale je na něm vidět, že je rozhozený. Já si nemotorně utírám slzy a snažím se se uklidnit. Asi nikdy předtím jsem neviděla člověka umřít. A tohle byl Richard Erimez, který znal moje rodiče, který několik desítek let úspěšně unikal Podsvětí…

“Kde je Valentin?” špitnu.

Minerva jen pokrčí rameny. Apollo promluví: “Nechtěl se na to koukat, myslím, že se zamkl v koupelně.”

Přikývnu a zvednu se na třesoucí nohy. Tichým domem procházím směrem k dolní koupelně, na kterou opatrně zaklepu.

Ticho.

“Valentine?” zavolám přes dveře.

“Jdi do prdele,” ozve se z druhé strany jeho hlas. Je slyšet, že brečí, a plete se mu jazyk.

“Prosím, odemkni.” špitnu. “Chci tě jenom... obejmout.”

K mému úžasu po chvilce ticha slyším kroky a cvaknutí zámku. Opatrně otevřu dveře a vidím Valentinu sedícího na zemi, v ruce drží lahev rumu a mezi prsty má zapáleného jointa. Má červené a napuchlé oči, rozmazaný makeup po celém obličeji a po bradě se mu koulí slzy. Dívá se do země.

“Je mi to hrozně líto,” zamumlám a sednu si vedle něj.

“Rum?” zeptá se on a nabídne mi svou lahev. Já jen přikývnu a napiju se ze skoro prázdné lahve, tekutina mě pálí v krku.

“Táta posledních pár let nevylezl z bytu,” škytne Val a potáhne si trávy. “Protože se bál, že by ho na kamerách poznali. No a teďka se konečně odvážil- chtěl mi koupit dort k narozeninám- asi...” znovu se rozpláče a já ho vezmu kolem ramen.

“Valentine...” špitnu. Nevím, co víc říct, abych mu ještě nepřitížila.

On si znovu lokne rumu a pokračuje. “No a neřekl mi, že někam jde, žejo... Byl jsem venku s kámošema k-když v tom mi volá- že ho někdo postřelil- ať přijedu... A bylo to kus odsud, někde u zdí, v nemocnici by nepomohli- tak jsem ho vzal sem, ale doprdele... poslal jsem to... moc pomalu..”

“Není to tvoje chyba,” řeknu. “Nikdo jsme nemohli nic dělat, ani ty.”

Valentin se pořádně napije rumu, potom vykřikne. “SVINĚ JEDNY ZKURVENÝ!!” a mrští skleněnou lahev o zeď. Střepy se rozletí do všech stran a já si instinktivně zakryju obličej.

“Zabili mi TÁTU!! KURVA!!” křičí Val v slzách. Stoupá si na nohy a vychází z koupelny, já běžím za ním, protože se o něj v týhle situaci bojím.

“Vale, kam běžíš?” volám na něj. On ale neodpovídá, jen uhání ke vchodovým dveřím. Nemám z toho dobrý pocit. Bere si kabát a odchází do tmy, já dělám to samé. Venku už je šílená zima, před ústy se mi tvoří obláčky páry.

“Zastav!!” křiknu na Valentina. “Kam jdeš?!”

“Jdu se POMSTÍT!” odsekne on, aniž by se na mě podíval. Pořád jde dál, přes Minervinu velkou zahradu.

“Neblázni, zabijou tě!” zvolám zoufale. “Valentine!” rozběhnu se za ním a chci ho chytit za ruku, ale on se v tu ránu otočí a oči mu zablikají modře. Docela jednoduše přebírá kontrolu a odhazuje moje tělo na studenou zem. Je to jako deja-vu. V kostrči cítím bolest a vykřiknu.

“Nech mě jít!” zahuláká na mě Valentin, který už má docela velký náskok, probíhá brankou ze zahrady a zamyká za sebou zvenčí. Já se roztřeseně zvedám, polykám slzy a běžím za ním. Nemám čas na branku. Začnu přelézat plot, jde to docela ztuhla, ale vím, že nesmím přijít i o Valentina. Běží směrem ke zdem, snažím se ho ovládnout, ale nejde mi to. Nedávám dobrý pozor na své ruce a podklouznou mi, ostrý drát v plotě mi projede dlaní a já upadnu na zem. “Kurva,” zanadávám. Z ruky mi vytéká potůček krve, třísni mi bundu a kalhoty a dopadá na zem. Nemám na to teď ale čas, tisknu si dlaň k tělu a běžím za Valentinem.

K mému štěstí se rozhodl si ještě před nájezdem do Podsvětí zapálit další joint. Celá udýchaná a krvácející ho dobíhám, když kousek od zdi stojí opřený o budovu, pláče a kouří.

“VALENTINE,” křiknu na něj mezi přerývanými nádechy. “UŽ. STŮJ. PROSÍM!”

“Ty krvácíš?” podívá se na mě přivřenýma, rudýma očima. Zapotáčí se a nakloní hlavu.

“To je fuk,” syкну. Pár kapek krve dopadne na chodník pode mnou. “Prosím, nechoď tam, Vale.”

“Zabili mi tátu, jdu se pomstít.” zopakuje.

Zatnu zuby. “CHCEŠ UMŘÍT JAKO ON?!” vykřiknu našťavaně. Přejdu k němu a vrazím mu malou, symbolickou facku tou rukou, která nekrvácí.

Chvilí na mě jen tupě zírá, potom sklopí oči. “Asi máš pravdu, Nei-rou.”

Zaplaví mě úleva. Pousměju se. “Pojď, půjdem spát,” řeknu mu. On přikývne a podá mi jointa, tak si potáhnu a vezmu Valentina za ramena. Třese se. To já taky, ale to není důležitý.

“Tak jo.” špitne.

Jdeme pomalu a tiše zpátky do vily nočním městem. Občas projede auto, tu a tam, jinak nic. V téhle části Města je docela ticho, říkám si. Hvězdy nejsou vidět, je zima, tma. Bolí mě dlaň a ztrácím celkem dost krve, je mi slabo. Ale snažím se vydržet, jako opora pro Valentina.

Přicházíme do Vily a hned vidím, že dorazil i Jay. Richardovo tělo už neleží v obýváku.

“Neiro, Vale!” vyhrkne Minerva. “Kde jste byli?! Báli jsme se!”

“Chci jít spát,” zamumlá Valentin a Minerva si ho převeze, já na ni kývnu se zdviženým palcem, jakože souhlasím.

“Neiro, co se kurva děje?” sykne Jay a vezme si mě stranou. O kousek dál Krell pořád pláče a Endell tak nějak prázdňě zírá do stolu, Apollo se věnuje svému počítači a nevnímá.

“Eh, Richard umřel.” zamumlám a všimnu si, že mi odkapává krev na podlahu. No, to Minerva nebude spokojená. Jay si toho všimne a vyděsí se.

“Ty krvácíš!” vyhrkne.

“Uh, jo.” zamumlám. “Jsem se řízla o plot. To nic není. Jsem ospalá.”

“Prosímtě, pojď, musíš si to vydezinfiko-”

Nevím přesně proč, možná únavou, ztrátou krve nebo tím adrenalinem, co ze mě opadl- ale pohlcuje mě tma a já bezvládně padám na podlahu.

Budím se v měkké, pohodlné posteli a vůbec se mi z ní nechce. Mám obvázanou dlaň a už tolik nebolí, ani si nepřijdu tak slabá, což mě těší. Na místě vedle mě asi spal Jay, ale teď je prázdné a budík na nočním stolku ukazuje skoro poledne. Po chvilce převalování tedy vstávám a jdu po schodech dolů.

“Brý ranko!” pozdraví mě Minerva. “Už je ti líp?”

Sednu si na volné místo mezi Jayem a Krellem, dám Jayovi pusu na tvář a on se usměje. Chci si nalít kávu z konvičky, ale Krell mě najednou chytí za zápěstí té poraněné ruky. Zmateně se na něj podívám.

“Bolí?” zeptá se mě. Dívá se na ten obvaz.

“Uh…” zmateně se podívám po všech u stolu, ale všichni nás buď zvědavě sledují nebo nevnímají, tak to nechám být. “Jo, trochu to bolí.”

Poslechnu ho a odmotám pryč obvaz a gázu, čímž odhalím zhruba pět cm dlouhou ránu, není moc hluboká, ale není hezká. Tázavě se na Krella podívám.

V tu chvíli mu zablikají oči modře. Upře je na mou dlaň a já cítím, že ji ovládá, nedělá ale žádný pohyb. A pak se to stane.

Úplně fascinovaně zírám na to, jak se rána na mé ruce zaceluje. Zaschlá krev mizí, poškozenou kůži nahrazuje úplně nová, zdravá. Dívám se na to jak ve snu. Když po říznutí už není ani stopa, Krell zamrká a jakoby nic se vrátí zpátky ke své snídani.

V místnosti je ticho.

“Cože?!” prolomí to Jay. “Cos to právě kurva udělal?”

Krell, jakoby o vůbec nic nešlo, jen pokrčí hubenými rameny a s plnou pusou povídá: “Umím pomoci, když někoho něco bolí, když mu teče krev, když je mu špatně, když se mu krátí život. Jsem jako elixír věčného života, jak říkal pan Zlatověk.”

Minerva si zakryje obličej dlaní a Endell si hlasitě povzdechne. Apollo jen zmateně kouká okolo, Jay zkoumá mou ruku a Valentin... Valentin probodává Krella nenávistným pohledem. A já tak nějak tuším, na co asi myslí, a hádám, že tohle nebude nic hezkého.

Valentin se vymrští od stolu, zmodrají mu oči, sesynchronizuje se s Krellem a silně jeho tělo mrští o protější zeď. Endell ho chce chytit za rameno, ale Valentin ho taky ovládne a zkroutí mu ruku za zády.

“TY HAJZLE,” zařve na Krella. Přijde k němu a klekne si nad něj. Krellovi se zalívají oči slzami, je mnohem slabší než Valentin. “TYS MI MOHL UZDRAVIT TÁTU A NIC JSI NEŘEKL?!”

“Přestaň!” křiknu na něj. “Nech ho, Vale!”

Žádná odpověď. Endell ho znovu zkusí popadnout, ale znovu se mu to nepovede. Minerva to celé jen vyděšeně pozoruje.

“Kvůli TOBĚ je teď mrtvej!” procedí Valentin skrz zuby a popadne Krella za límec. Napřáhne ruku, aby mu dal pěstí, ale v tom mu do rány skočí Apollo a místo Krella schytává ránu on. Jeho brýle se tříští na kousky a z jeho nosu začíná téct krev.

“KRISTE PANE, VALE!” vykřikne Minerva naštvaně a vloží se do celé scény, strhne Valentina z Krella a vrazí mu facku, vytáhne Krella do sedu a opře ho o zeď a přidrží Apollovi kapesník u nosu. Všichni na ni jen obdivně zíráme. Ona si zhluboka povzdechne a ujme se slova.

“Můžete prosím VŠICHNI přestat ječet a uklidnit se?!” smaží nás pohledem. “Apollo NIKOMU NIC NEUDEĽAL, tak proč je teď jedinej, kdo krvácí?!”

“Promiň, to jsem nechtěl.” hlesne Val.

“Valentine, já chápu, že se zlobíš, ale tohle nic nevyřeší.” řekne Minerva rázně. “Krelle, tohle tvoje léčení je asi ta schopnost, proč tě Zlatověk nemůže zabít, nemyslíš?”

Krell jenom popotáhne a přikývne. “Asi jó.”

“A jestli SE JEŠTĚ NĚKDO ZAČNE S NĚKÝM PRÁT, tak přísahám, že vás všechny vykopnu z domu. Nemám na to náladu.” oznámí nám Minerva. Založí si ruce na prsou a kývne, jakože domluvila.

večer Minerva navrhne že na odlehčení situace si zahrajou nikdy jsem. všichni jsou docela namol takže jakoby jo proč ne, ale začnou na sebe všichni házet hrozně moc špíny- že val je teplej, že endell pomáhal antoniovi, že minerva je fetka, že neuro je alkáč(???), že jay je děvkař, prostě hrozně se u toho pohádají a pak usnou.

- val říká nikdy jsem neměl pod 170 cm, Neuro pije a říká mu ať jde do háje
- Neuro říká nikdy jsem nebyla závislá na drogách, Minerva pije, Endell říká definuj drogy já беру léky, val prohlašuje že TO JE JEN REKRAČNÍ

- Jay říká nikdy jsem se nelíbal se stejným pohlavím, pije Val a Minerva a Jay jakože FUJ a neuro jakože nebuď kokos jay
- Endell říká nikdy jsem nikoho nepodvedl a čumí na Minervu která nasraně pije, nenápadně pije i Jay ale říká že TO BYLO MEGA DÁVNO A TA HOLKA SI TO MEGA ZASLOUŽILA
- Minerva říká nikdy jsem nepomáhala svému bratrovi zničit Město a endell jakože achjo dopíči proč
- neuro pije jen tak protože ji to sere
- apollo odmítá hrát
- val říká nikdy jsem nechtěl přestat hrát tuhle zasranou hru a pijou úplně všichni

ráno Endell (jedinej bez kocoviny) varuje, že když teď Podsvětí ví o Okřídlených, moc času jim asi nezbývá, že by měli rychle najít Podsvětí, než si Podsvětí najde je. Minerva sdělí svůj plán ohledně toho, že Neuro půjde jako návnada a pak ji ostatní najdou s pomocí Valentina. (best friend much?) já bych taky použila svojí nejlepší kámošku jako návnadu :-))) díky minervo velmi hezké!

ŠMAPITOLA vpád 1

“Minervo, já... ty si asi neuvědomuješ, ke komu tu mluvíš.” přeruším konečně to ticho, které v místnosti vládne. “Vymýšlíš pro nás tady nějaký hrdinský činy, záchranu Města, ale my nejsme žádný hrdinové!” Rozhlédnu se po místnosti. “Jay je informátor z prvního podzemního distriktu. Valentin je zhulenec a vandal.” Val po mě hodí uražený pohled, ale já pokračuju. “Endell je bratr Zlatověrka, pomohl vystavět hradby... a ty, Minervo, ty jsi nejproslulejší drogová dealerka v celém Městě. A ještě k tomu máš místo domu bojovej arsenál. Tvůj bratr je internetovej zločinec. A Krell... Je prostě Krell. Nejsme hrdinové, a nikdy nebudem. A to, že tohle město, který každej den sami ničíme, teď najednou zachráníme, si snad nikdo nemůže ani představit.”

“Ale notak,” ušklíbne se Minerva. “A sama sebe nepošpiníš? Taky nejsi úplněj svatoušek, ne?”

Naprázdnou polknu. “No, jsem tady ve Městě ilegálně...”

“Ne, to ne,” řekne Jay. “Spíš, proč po tobě jde ta Upravená holka? Říkalas, že jí zničila život...”

Do hlavy mi stoupá krev. O tomhle nechci mluvit.

“No, to bylo dávno...” slyším se říkat. “To asi není důležitý.”

“No tak, přiznej se.” zabručí Valentin. “Všechny jsi nás nazvala antagonistama, tak co ty?”

“Já... nechci o tom mluvit...”

“Neiro, cos tý holce udělala? Měla bys nám to říct.” ptá se Jay.

Všichni na mě upírají oči, a já se najednou strašně nenávidím.

“Byla to nehoda,” hlesnu. “Byla jsem strašně naštvaná a smutná a...”

“No?!” skočí mi do řeči Val. Bouchne pěstí do stolu.

Vydechnu. “Shodila jsem ji z okna. Přišla o obě dvě nohy.”

nějakej totální piáno sólo by to chtělo, prostřih nelly jak tancuje, ale tohle není film :(

// co se tady děje teď? nevím? mezikapitola z pohledu minervy? já fakt nevím, prosím pomoc

Asi si to zasloužím, že jsem poslaná k hradbám. Patří mi to, že mě Nella teď pravděpodobně zmlátí do bezvědomí, možná přizabije. A jasně, že se potom na mě budou všichni koukat jinak, dokonce i Jay, to vím moc dobře. Ale na druhou stranu je to docela ulevující- že konečně vědí, co jsem zač. Celou pravdu i s nákladákem asi nikdo nepotřebuje, protože by to ničemu nepomohlo. Hlavní je asi to, že já NEJSEM kladná hrdinka. Jsem hnusná a zkažená, a kdybych mohla, tak uteču z tohoto prokletého Města a nesnažím se o žádnou záchrannou akci, nebo co tohle má vlastně být. Jenže jsem tady asi zavřená na věky- no, tak za to asi nic nedám.

Zatáčím do nejbližší večeřky a za pár peněz si kupuju lahev levného vína. Venku ji otevírám a hltám tmavě červenou tekutinu, jakoby to byla voda. Při tomhle zážitku nechci být střízlivá. Odmítám si to pamatovat, docela dobře tuším, že to nebude pěkný. Směřuju k hradbám a v jedné ruce tisknu lahev, v druhé plechovku se sprejovou barvou. Je sytě červená. A já už vím, co budu kreslit.

To víno není dobrý, ale kopu ho do sebe enormní rychlostí. Protřepávám sprej, a potom započínám své mistrovské dílo přímo pod jednou z kamer. Zeď je tady úplně čistá, protože jakýkoliv sprej je natolik chytrý, aby se kamerám vyhnul. Ha, ha! Zato já, s vínem v žilách a sebevražednou misí v hlavě, si to tady užiju. Nasrat, Podsvětí! Nasrat, Město!!!

//nějakej banger od die antwoord

Na zdi se objevuje první varle. Usmívám se nad svým výkonem a přihýbám si z lahve, poté pokračuji samotným mužským údem. Nahlas si u toho zpívám. Ani mi není zima, a je mi to vlastně fuk. Vlastně je mi to úplně jedno, a ten penis je hrozně nakřivo, ale ono to asi nevadí.

Čas domalovat druhé varle bohužel nemám. Cítím brnění v prstech, a hned potom mě někdo strhává k zemi. Lahev se třísť o zem, a mě je toho vína docela líto, ještě bych si ho dopila. Mám nutkání hned začít s oním útočником synchronizovat, ale vím, že nesmím. Musím se nechat.

“Ty malá svině,” slyším u svého levého ucha. Po zádech mi přeběhne mráz. “Jsi úplně vypatlaná, a ještě k tomu budeš mrtvá.”

Mám chuť něco namítnout, ale v hlavě mám jenom víno, tak jen řeknu: “Nedodělala jsem penis.”

Nella mi vráží facku. “Ty pitomá krávo, jseš fakt tak mimo, že si ani neuvědomuješ, že jsi v prdeli?”

Já jen naprázdno polknu. Schyátávám další facku.

“Jen si počkej, až vystřízlivíš, tak to bude bolet dvakrát tolik.”

Po tváři mi steče pár slz, ale nic neříkám. Ona mi zatím svazuje ruce a nohy, velmi pevně. Nechávám si zavázat oči- klíčová chvíle- potom cítím, jak mě Nella přehazuje přes své rameno a odchází.

Ve svém ne-úplně-střízlivém stavu začínám synchronizovat. Ovšem ne s Nellou, ale s Valentinem. Netuším, kam mě ona nese, ale snad to Val dokáže nějak odhadnout. Snad mě najdou. Snad mě ještě po tom všem budou chtít najít.

“Víš vůbec, jaká je to bezmoc, když najednou nemáš nohy?” řekne z ničeho nic Nella. Její hlas se rozléhá po prostoru a slyším ozvěnu, z čehož usuzuju, že jsme v nějaké chodbě nebo tunelu. Sestupujeme níž a v nose mě dráždí pach chemikálií.

“Můj život se kvůli tobě rozpadl. Musela jsem jezdit na vozíku, a potom, když mi řekli, že se ANI JEDNA z těch nohou nezahojila dobře, víš, jaké to byl pocit?”

Je mi najednou strašně zle. Nevím, jestli z vína, nebo z pocitu viny. Nejspíš z obojího.

“Neiro, ty mi na to vážně nic neřekneš?”

A já nevím, co mám říct. Cítím, že vcházíme do jiného prostoru. Slyším vzdálené kroky a hlasy. Vzduch je tu těžký.

“Jseš zkažená a zlá,” sykne Nella po chvilce ticha. “A tohle si zasloužíš.”

“Já vím, že jo. Ale ty nejsi o nic lepší, pokud pomáháš Antoniovi.” hlesnu tiše.

Najednou Nella odhazuje moje tělo na zem. Tvrdě dopadám na lokty a kolena, potom mi ona sama šlape podrážkou na tvář a přitlačuje mě k zemi.

“ANTONIO MI VRÁTIL ŽIVOT,” křikne na mě. “Dal mi tyhle nohy, který TY jsi mi vzala.” přišlapuje mi obličej silněji, a já začínám křičet bolestí.

“Víš, jaký to kurva je, nemoct chodit? Nemoct tančit, nemoct běhat, nemoct NIC udělat sama? Nevíš, víd? Antonio tohle všechno pro mě udělal, a já mu věřím.”

Nella přestává šlapat na mou tvář. V dalším momentě mi ale dává kopanec do hlavy a já za obrovské vlny bolesti ztrácím vědomí.

šmapitola vpád 2

Probouzím se. Mám zavázané oči, do zápěstí a kotníků mě tlačí provazy. Nemůžu se hnout. Ruce mám spoutané za zády a tlačí mě do nich něco studeného, možná trubka nebo sloup. Na obličejích cítím zaschlou krev a v ústech mám sucho. Okamžitě zkouším synchronizovat s Valentinem, ale nejde to, je moc daleko. Jsem už asi v Podsvětí.

Slyším kroky. Přibližují se ke mě s jemným metalickým vrzáním, takže poznám, komu patří. Zkusím sebou škubnout, jestli provazy nepovolí, ale marně.

Nella se zastaví pár kroků ode mě a škodolibě se zasměje. Krev mi tepe ve spáncích a cítím zápach dezinfekce.

“Tak jsme tu zas spolu, co?” promluví ona po chvíli. Slyším cvaknutí zapalovače a cítím kouř. Taky bych si dala cigaretu.

Nella mi strhává šátek z očí, dívá se na mě svýma šedýma očima. Nedokážu vyčíst, co si myslí. Bolí mě temeno hlavy a v puse cítím krev a sucho. Jsme v malém, dlaždičkováném pokoji. Je tu umyvadlo, pojízdná skříňka s nějakými lékařskými věcmi a nemocniční lehátko. Dveře vedoucí sem jsou železné a těžké.

“Docela mě překvapilo, že jsem na tobě nic nenašla,” ušklíbne se Nella.

“Cože?” zabručím.

Pokrčí rameny. “GPS, štěnice, zbraně. Nic nemáš. Myslela jsem, že jde o nějaký plán... Ale ty jsi asi jen vážně mimo.” pousměje se.

“Jdi do háje,” odvětim.

“Víš, trochu jsem se bála, že mi zas utečeš.” řekne.

Já se hořce zasměju. Snažím se zůstat v klidu. “Prosímtě, existuje vůbec cesta z Města?”

Ona pokrčí rameny a potáhne si z cigarety. “Údajně ne, ale cesta *sem* by taky existovat neměla a přesto sis ji našla.”

“Já ji ale ani nehledala.” zamračím se. “Dostala jsem se sem náhodou.”

Nella zbystří. “Cože? Jak to myslíš?”

“Srazil mě kamion,” povzdechnu si. “Utekla jsem z děcáku, pak mě srazil rezident na silnici a přivezl mě do nemocnice na Západě.”

Ona se zatváří zmateně. “Rezident, co dováží z Korubonu?”

Já jen pokrčím rameny.

“Tam máme rezidentů hodně málo, dováží nám jen z nemocnice a z farmaceutickýho ústavu. Na tý silnici jezdí třeba dvě auta za den, maximálně.” podezřavě se na mě podívá.

“No, to jsem měla asi štěstí.” ušklíbnu se ironicky.

Nelle se to ale asi nezdá. Není tak hloupá. Chvíli se na mě zkoumavě dívá, potom vidím, že jí to asi došlo...

“Neiro, že tys pod to auto skočila?”

Ve spáncích mi najednou pulsuje krev a je mi trochu horko.

Bingo, říkám si.

“Cože? Ne, proč bych to dělala? Nedávala jsem pozor, srazil mě...” vyhrknu až moc nápadně.

“Lhářko.” sykne Nella a udělá krok ke mě. “Chtěla ses zabít, ale nepovedlo se to, skončila jsi jenom bez oka. Žejo?”

“Ne, fakt ne! Neskočila jsem pod ně-”

“LŽEŠ!” křikne Nella a tím mě umlčí. Zacuká jí koutek a ona se ušklíbne. “Já si pamatuju ty tvoje sebeustrukční sklony v pubertě. A hlavně, nikdy jsi neuměla lhát. Vždycky zrudneš.”

Naprázdnou polknu a zabodnu pohled do země. Zalévají se mi oči, ale snažím se nebrečet.

“Řekni mi, ti tvoji kamarádi z Města to ví?”

Neodpovídám.

“Víš o tobě vůbec něco? Asi ne, víš? Protože pak by s tebou neztráceli čas,” utrousí Nella jedovatě.

“Drž už hubu,” syknu na ni.

“Nebo co?” posmívá se mi. “Co mi uděláš, Neiro? Co? Zavoláš na mě sestru Marii?”

“Sestro Marie!! Sestro Marie!!!” volám a utíkám bosá po parketách. Z velkých, otevřených oken vane čerstvý, letní vzduch a ze zahrady se ozývá smích děvčat.

“Neiro, kolikrát ti mám říkat, že nemáš běhat bosá?!” ozve se nazlobeně Marie, ale potom uvidí, že pláču. Sehne se ke mě. “Copak je?”

“Nella a Valerie mi přilepily na vlasy žvejkačku,” popotáhnu a ukážu sestře růžovou lepkavou hmotu, kterou mám nalepenou na pramínku vlasů hned na temeni.

Sestra si povzdechne a jen tak letmo vzhledne ke stropu, snad aby poprosila Pána, aby už ji tolik netrestal. “Ach jo, Neiro. Přines mi nůžky, zkusím to odstříhnout, dobře? A s holkama si to vyřídím později...”

“Dáš mi napít, prosím?” hlesnu směrem k Nelle. Mám sucho v hrdle.

Ona beze slov dojde k umyvadlu a do kelímku napustí trochu vody. “Na, tady.” Klekne si ke mě a vychrstne mi vodu do obličeje. Já zalapám po dechu, ale pokusím se si alespoň svlažit rty. Rána na mém čele nepříjemně pálí. Nella se rozesměje.

“Kundo,” hlesnu.

“Teďka jseš stejně bezmocná, jako jsem byla já. A bude tě to bolet možná ještě o něco víc,” řekne a potáhne si z cigarety. “Je to osud, že jsme se střetly.”

“Co se mnou hodláš dělat?” zavrčím. Snažím se působit drsně, ale pravda je ta, že mám hrozně nahnáno. Víím, že s ní nesmím teď začít synchronizovat, protože by mě hned zabila. Musím hrát o čas, než mě Valentin a ostatní najdou. Musím doufat, že mě najdou.

Nella pokrčí rameny a vyfoukne kouř. "Co já vím. Chci, aby sis prožila to samý, co já. Abys přišla o všechno, co tě naplňuje, co miluješ, co máš." Pohrdavě se na mě podívá. "Máš ty vůbec ještě něco? Dvě voči už ne, teda."

Cítím, jak mi znovu rudnou tváře, tentokrát vztekem. Nella si ke mě kleká na zem a bere mě za bradu. Prstem mi odhrne vlasy z tváře a dívá se na moje slepé oko. "Lituješ toho?"

Nevydržím to a zlostně jí plivnu do tváře.

Nella překvapeně zamrká, otře si tvář o rukáv. Pobaveně se na mě podívá. "Tak ty takhle?"

"Nešahej na mě." ucedím zkrz zaťaté zuby.

Ona chvíli stojí na místě, asi neví, co dál. Potom jí hlavou bleskne nápad a ona se ušklíbne. Vezme cigaretu mezi dva prsty, odhrne mi vlasy ze strany krku a než vůbec stíhám reagovat, cítím šilnou, palčivou bolest.

"Au! Přestaň!" vykřiknu a z očí mi vytrysknou slzy. Cloumám sebou, ale provazy se mi jen zarývají do těla. Nella stáhne ruku zpátky a nedopalek odhodí stranou. Rána na krku pulsuje bolestí.

"Mám je taky, koukni. Sestra Marie mi to dělala, když jsem ji štvála." řekne ona a ukáže mi místo na svém krku, těsně pod uchem. Je tam několik malých, kulatých, růžových jizev. Já odvrátím zrak a popotáhnu.

"Lhářko." zabručím. "Tohle by sestra nikdy nikomu neudělala."

"Tobě ne, vid'. Tebe měla ráda. Ale když já jsem něco provedla, spálila mě." ušklíbne se Nella.

"Proč jsi mi to nikdy neřekla?" zeptám se nechápavě. "Byly jsme přece... no, kamarádky." hlesnu.

"Protože ty jsi byla ta, co na mě praskala. To si nepamatuješ?" pozdvihne obočí. Vyndá si z kapsy další cigaretu a zapálí si.

"Protože ty a holky jste mi pořád ubližovaly." pípnu ublíženě. V hlavě se mi rojí nepříjemné vzpomínky.

Nella se uchechtne. "To teda přeháníš. Jen jsme tě škádlily, ty sis o to sama říkala."

"Dělaly jste mi ze života peklo, Nello!" zavrčím. "Nedělej, že si to nepamatuješ."

"I kdyby," Nella udělá krok ke mě. "Bylo to tak hrozný, že jsi mě kvůli tomu připravila o nohy a utekla z Korubonu?"

Na to neodpovídám. Zírám do země. Držím slzy.

"A teď se na sebe koukni. Jsi troska, máš jen jedno voko, dvě tlustoučké tvářičky a problém s alkoholem. Bude tě někdo vůbec postrádat?" řekne Nella. Dívá se na mě shora, potupně. Jako vítěz.

"Bude," vzlyknu. Zní to naivně a pateticky. "A ty nejsi o nic lepší, pomáháš Antonioví zabíjet nevinny lidi a vyrábět drogy." dodám.

“Už zase tohle?” zavrčí Nella. Tohle téma ji vytáčí, je to vidět. “Neiro, Zlatověk mi dal nový život. Dal mi zpátky moje nohy, dal mi domov a naději. Budujeme Nebe na zemi, chápeš to? Stavíme úplně nový, lepší svět. Bez lidí, jako jseš ty.” sykne.

“Lžeš sama sobě,” ušklíbnu se skrz těch pár slz, co se mi i přes snahu koulí po tváři. “Antonio je nemocnej, ty budeš brzo taky. Žádný nebe neexistuje.”

Nella mě praští do obličeje a já slabě písknu bolestí.

“Poslouchej, ty malá svině,” zasyčí mi do ucha. “Zlatověk je nesmrtelný. Já jsem nesmrtelná. A Nebe existuje, a já ho pomáhám stvořit.”

Z nosu mi začíná kapat krev. Stéká mi po bradě a dopadá na pruhovaný svetr, který jsem si kdysi koupila s Allie v obchodním domě. Cítím se bezmocná. Malá, bezmocná a ubohá.

“Ty i Zlatověk jste nemocný a prohaný smažky,” špitnu.

To je asi poslední pošťouchnutí, které Nella potřebuje, aby se rozzlobila. Chytá mě pod krkem a obrovskou silou mi tiskne hrdlo. Nemůžu dýchat. Cukám sebou, ale nepomáhá to, jen cítím, jak mě její oči spalují na popel.

“Už jsi mi zničila jeden život, nenechám tě mi zničit i druhý.” zavrčí. Z kapsy si vytáhne injekční stříkačku s modrou tekutinou, která se ve světle zaleskne. Dostávám strach. Cítím bolest v předloktí, Nella stiskne injekci a všechna modrá tekutina se mi rozlévá do žíly. Potom pouští můj krk a já se sípavě nadechnu.

“Cos... Cos mi píchla?” vyrazím ze sebe mezi přerývanými nádechy.

“Uvidíš.” usměje se. “Klidně tě teď i rozvážu. Můžeš jít.” v jejích očích vidím zlomyslný úšklebek.

Po těle se mi rozlévá příjemné teplo. Přestává mě bolet hlava, je to hezký pocit. Cítím se najednou trochu opilá, ale snažím se zůstat při smyslech. Nella mi sundává provazy ze zápěstí, z kotníků. “Tak běž, hrdinko.” kopne do mě.

Chci se zvednout, ale tělo mě nějak přestává poslouchat. Ruka, kterou se podepírám, vypovídá službu a já nemotorně dopadám na obličej. Nella se mi směje. Zkousím to znovu, ale jediné, čeho jsem schopná, je pomalu se plazit ke dveřím. Tělo mi nefunguje. Točí se mi hlava.

“Co-- co-.... co... to... je?” vysoukám ze sebe s námahou. I mluvit je těžké. Jazyk ani ústa nechtějí spolupracovat, stejně jako všechny ostatní svaly. Přitom je mi ale tak hezky, příjemně teplo. Chce se mi spát.

Nella mě odkopne stranou a já ležím na zádech. Odplivne si a odklepne na mě popel z cigarety.

“Jsi ubohá, Neiro. Koukni se na sebe. Jsi jen malej kus bahna v mé cestě.”

“Hh-hhh.” vypravím ze sebe jen zasténání.

“No jo, jasně.” přikývne Nella sarkasticky. “Počkáš tady jako hodná holka, než se vrátím.” Potupně mě poplácá po tváři. Pak slyším kroky a bouchnutí těžkých dveří.

Chci se zvednout, ale vím, že to nedokážu. S námahou se přetočím na bok, ale dál už moje tělo neposlouchá. Z očí mi vytrysknou slzy a z čela se mi sesype popel z Nelliny cigarety. Klíží se mi víčka. Usínám.

“Nazdar!” uslyším Nellu ode dveří. Hodí svou cvičební tašku na zem a s unaveným povzdechem dosedne na spodní palandu. “Uf, dneska byl balet fakt dřina!”

Já z horní palandy neodpovídám. Mračím se a vybarvuju omalovánky.

Moje spolubydlící vstane a podívá se na mě. “Ty se mnou nemluvíš nebo co, prcku?”

“Ne říkej mi prcku,” zamračím se. “Jsem uražená.”

“Proč zase?” povzdechne si Nella. Sundá si gumičku z drdolu a její dlouhé, hnědé vlasy se jí rozprostřou po zádech.

“Dneska na obědě se mi Valerie posmívala a ty ses smála s ní! Vůbec jsi mi nepomohla.” vyčtu jí.

Nella si povzdechne. “Ale notak! Byla to jen sranda. Vypadalo to fakt vtipně, jak sis na sebe vylila ten džus.” ušklíbne se.

“To teda nene!” zaprotestuju. “A já jsem tvoje kamarádka, měla by ses mě zastat!”

“Ale Vali je taky moje kamarádka, víš? A je se mnou ve třídě, narodíl od tebe. Jen jsme si z tebe dělaly legraci.” Nella do mě dloubne prstem. “Nebud’ mrzutá.”

Povzdechnu si. “Tak fajn. Odpustím ti, ale musíš si se mnou zahrát na schovku!”

Nella se usměje. “No jasně, že jo!!”

Scéna, kde se Neuro probudí na pokoji s nějakou Ženskou, Ženská se jmenuje Rosie a nemá jedno oko, ptá se Neuro, jestli je tu taky na operaci- neuro jakože WUT??? što??? co??? NANI???

rosie vysvětlí, že milá doktorka (nella) jí nabídla že jí zadarmo udělá nový funkční oko, že o něj přišla při lukostřelbě nebo co a že se hrozně těší, že je ráda, že Nebe pod Městem existuje. že jí odvezli z nemocnice (tam jí oko dát nemůžou) a že jí tady pomohou, zadarmo, a ještě jí vyléčí revma neboco

Neuro jí nechce brát iluze tak jenom mlčí

Pak Nella odveze Rosie pryč, je na ni hrozně hodná. po chvíli se vrátí k neuro.

Neuro: vy jí nedáte nový oko

Nella: jasněže dáme, co si myslíš?

Neuro: jste vrazi

Nella: nejsme, pomáháme lidem. rosie bude mít voko a nadlidský síly

Neiro: to ona ale nechce

Nella: chce, ještě to neví

Neiro: jste všichni nemocný a brzo umřete. endell je příkladem

Nella: endell nemá to co máme my... to říkáš jenom protože bys taky chtěla voko co? my bysme ti to voko mohli dokonce udělat

Neiro: ... fááákt? voko?

Nella: SIKE, neuděláme ti ho protože jsi píča!! NEIRO SI PÍČA HROZNĚ TĚ NESNÁŠÍM NEDOSTANEŠ VOKO!

KRysa: čus hej neuro wtf

Neiro: kryso!!!

nella: vy se znáte?

krysa: jj byly jsme kamarádky než měě sem vzali

neiro: jjj

nella: aha no lol hustý

krysa: co tu děláš?

neiro: ehrrrrrr

Antonio: BEEP BEEP ALARM, NĚKDO NÁM VLEZL DO BARÁKU:(aaaaa code red, code red, máme v baráku nějaký lidi, aaaaa!!!

Nella: dokundyyyyyyyyy Neiro na tady ti píchnu znovu tu drogu abys nedělala mrtky, počkej tady na mě prosím čus

Neiro: néééé... áááááááááá, drogaaaaa.

-nějakej memory sen zase- -je jich moc-

TADY JE TA VZPOMUNKA JAK NELLA LETI DOLU Z VOKNA!

Neiro probudí Val, kterej jí odpoutá a pobídne jí, ale Neiro zase spadne na držku, je úplně zdrogovaná. Val ji popadne a běží k ostatním. Potkaj Zeix, Val jí řekne PĚKNÝ NOHY KOČKO a pak ji zavře v nějaký cele. Ostatní zatím drží Krella v kruhu a útočí na Podsvětí. Neiro je jak mrtvola, jen kouká okolo a sedí u zdi.

Minerva a Endell řvou na Antonia, že je blbej a ať zhebne

Endell do něj střílí, ale Antonio zarůstá zpátky, nic mu není. mele něco o nebi a o tom, jak ho poslal bůh nebo coooooo? aby udělal nebe na zemi a byl jeho bůh

Minerva ze zlosti vezme granát, řekne že jim to aspoň opepří, hodí granát a zdrhají. live fast die young bad girls do it well!

“TUHLE ZIMU VŠICHNI ZEMŘETE, TO VÁM PŘÍSAHÁM. V NEBESKÉM KRÁLOVSTVÍ PRO VÁS NENÍ MÍSTO!!!” antonio: due to reasons purely personal i will become god

Výbuch!!!! bum bum!!! ratatatata! minerva má ráda fire fire firearms

Apollo, kterej jedinej zůstal doma a hackoval podsvětí, tak je mrtvej, protože ho upravení zabili zatímco byl v Podsvětí ten rambajs. má propíchnutou hlavu z obou stran přes sluchátka a je tam nějaký vzkaz jako “nebe bez vás”

Minerva se složí, Jay upustí Neuro na zem, Neuro usíná mega zdrogovaná.

Probouzí se doma v Bistru. Jay říká, že Minerva chtěla být sama. Val někam odešel, Endell šel domů, všichni jsou smutný a neví co dál. Jay říká, že NENÍ CO DÁL DĚLAT, Neuro sice máš schopnosti ale vidíš co se ti děje, nech toho, buď normální holka, pojďme žít fajn život dokud můžem. prosim!

Neuro se nechce vzdát, zajde za Endellem (tajně) a baví se s ním o Podsvětí. Minerva ani Val nezvedají mobily. Endell se přiznává, jak pomáhal Antoniovi vystavět zdi, jak sháněli lidi který do toho půjdou a jak on pak onemocněl a došlo mu že je úplně nahrazen, než potkal Minervu, dealerku která pro něj kradla prášky a prodávala mu je. neuro mu zas říká, jak vyrůstala v sirotčinci a o nelle.

// cut scéna s Minervou, která si pod práškama holí obočí a koupelna se okolo ní otáčí- come together, come together, come together protože minerva to psychicky moc nedává

Neuro a Endell jdou spolu do baru, kam chodí Neuro a Val tančit- Val tam není, nikdo o něm nic neví, tak si Neuro aspoň zatancuje, pije s Endellem, pak u něj přespí.

Jay se na ni ráno hrozně zlobí, kde zas byla, ať přestane chodit voko jak kokos

V noci si Neuro dopisuje s Endellem, Jay to vidí a začnou se hrozně hádat

Neuro ho nějak urazí, Jay ji ve vzteku vlepí facana!! (abuse alert)

Neuro zdrhne za Endellem.

šmapitola jay 1

“KRISTE PANE!” vykřikne Endell.

Asi mě tu nečekal. Jak by taky mohl? Jsou tři v noci, já jsem se mu vloupala do bytu a sedím na jeho kuchyňské lince.

Hluboce si oddechne a rozsvítí žárovku. Celou kuchyň zalije bledé žluté světlo.

“Neiro?” osloví mě, napůl naštvane, napůl překvapeně.

“Promiň.” hlesnu. “Nechala jsem mobil doma.”

“Jak ses sem dostala? Proč jsi tady? A... Co máš s obličejem?” Zní podrážděně. Nechtěla jsem ho naštvat, možná to nebyl dobrý nápad.

“Promiň mi to, klidně půjdu pryč, já a Jay... víš, pohádali jsme se a...”

Endell mě přeruší gestem ruky. Pak se na mě podívá s kamennou tváří. “Jay tě praštil?”

Sklopím zrak do podlahy. “Hodně jsem ho naštvála...”

“Neiro, praštil tě?”

“Jo.” hlesnu. Do očí se mi znova derou slzy.

Endell se otočí na podpatku směrem ke dveřím. “V horní poličce je lahev vína, dej si, pokud chceš. Napuť si vanu a pak si klidně lehni do mé postele. Do rána se vrátím.”

A než stihnu cokoliv říct, mizí po schodech dolů a bouchá dveřmi.

//

Ráno Neiro má monokla, Endell říká, že s Jayem mluvil a že ten si očividně něco šlehnul. Ptá se Neiro, jestli ji uškolil poprvé- ne, už to párkrát udělal, blablabla. A Neiro jakože “ale on mi dal jen facku” a Endell jakože “kámo prostě ne to je abuse”

S Endellem jde ven, do Valentinova bytu, kde nikdo není a je tam plesnivý jídlo. Jdou domů, u kostela stojí Jay, má zlomený nos (Endy??) a v ruce rudou kytici. Řekne ahoj, Neiro s monoklem neví, co na to říct. Endell začne být hnusnej, Neiro ho zadrží, Jay jí chce dát kytky, Neiro je odmítne a řekne Jayovi, že se omlouvá ale že nemůže být s klukem co jí takhle ubližuje. Jay říká, že byl jen naštvanej a že už se to nestane, ať se vrátí- Neiro odchází. Líbá se s Endym, je to hrozně klišé. Depthford Goth-Feel Real

INSERT: Kapitola z pohledu Minervy- Krysa přijde k ní domů, že jí upravili a že jí je hrozně zle- Minervo pomůc prosím pěkně.

Mezikapitola- Minerva

Minerva se droguje v koupelně, Krell je zavřenej někde ve svém pokoji, najednou někdo klepe.

“Endelle jdi pryč”- “Ne, prosím, prosím, já jinak umřu”- wtf?

Minerva jde votevřít, má rudý oči, stojí tam Krysa- po tvářích se jí koulí slzy a drží se za hlavu, víceméně jí spadne do baráku

Minerva je jako kurva dopíči co

Krysa říká že Antonio přišel na to že není upravená a upravil ji, ona utekla, ale má hroznej absták, že se omlouvá a že nemá prachy a že prosím

Minerva jí dá léky a uloží ji do své postele.

Krysa mele něco jako: “jsi hrozně hezká, krásně voníš, děkuju”

Minerva: kde máš rodiče?

krysa: myslí si že jsem umřela na zápal plic v nemocnici, takhle se jim nemůžu ukázat

Minerva: budou rádi že žiješ, až ti bude líp, běž za nima

krysa: takjooooo když to říkáš ty, bejby

Minerva se jí zeptá, jak se fakt jmenuje

Krysa říká že Fira Angelica. ale že by se chtěla menovat céres a pak usne.

N a E jdou na procházku, vidí “ZLATOVĚK NENÍ NAVĚKY” a “ZLATOVĚK- ZLÝ ČLOVĚK” podepsaný V.E.. Hledají Vala, ale nikde není.

netekla ta řeka včera na druhou stranu? možná tekla, co ty víš, nikdo už to tady neřeší

a nebyla včera černá? i kdyby byla, co to změní? teď je modrá, jako tvý očička uwu

Přijdou za Minervou do Villy, kde je KRYSA a min není.

Jdou do bistra, kde nikdo není. Nahoře ve dveřích je Jay oběšenej. Není to explicitně řečený- “Tělo, několik centimetrů nad zemí. Je nehybné, statické a chladné. Všechny svaly jsou povolené, jen jakýsi provaz ho drží ve vzduchu. Také ho vzduchu zbavuje. V plicích má místo toho najednou snad všechny černou vodu, která Městem protéká. Teče mi z očí, černá, jako tma, a dopadá na červený koberec v Jayově pokoji. Vylévá se mi z očí, z nosu a z koutků úst. Zaplavuje pokoj do tmy, zaplavuje Jaye, zaplavuje Endella. Zaplavuje celé bistro a odnáší mě pryč, odnáší mě daleko, daleko odsud. Zalévá celé město a přetéká přes Hradby, a já odplouvám pryč, a už se nevracím.”

neiro doslova přestává fungovat.

“Je mi to líto, Neiro.”

Odmítám slyšet.

“Já vím, že tě to bolí, ale musíš jíst, nebo alespoň se napij.”

Odmítám slyšet.

“Neiro, prosím.” Endell mi přikládá k ústům sklenici s vodou, ale já ji nechávám stékat po tvářích. Je stejně černá, jako ta v řece.

Scéna s Neiro a Zeix, Neiro blije, Zeix říká, že je připravená umřít, že udělala chybu. A že do konce svého života chce jen dělat to, co chtěla vždycky. Odchází do Východního. Prozrazuje, že Antonio umírá, ale že do zimy to asi vydrží. CO JE KURVA ZA ROČNÍ OBDOBÍ, JÁ NE MÁM PÁ RU

šmapitola jay 2 nella neiro

Jak tak sedím u řeky, najednou mi to opravdu začíná docházet.

Jay se zabil. Jay, moje první láska, můj nejlepší kamarád. Je mrtvej. Oběsil se. Kriste pane! Naříkám, třesu se. Jsem zoufalá. Je mi na umření. A nenapadá mě nic lepšího, než se napít, alespoň trochu... ať na to alespoň na chvíli zapomenu.

Típám cigaretu a v nejbližším obchodě si kupuju lahev jahodové vodky. Je to hnus, ale co, má to 30%, to by mělo splnit účel. Sedám si na lavičku, na které jsem spala, tehdy, když jsem potkala Jaye... Piju. Pálí mě to v krku, ale piju, abych z mysli vyhnala ty tváře lidí. Minervu, Endella, Katarinu a Allie, Valentina, Jaye... Chudáka Jaye... Všechny je vidím. Vodka je ale odplavuje dál a dál...

Najednou ucítím brnění v konečcích prstů. Sakra, jsem trochu... Trochu přiopilá. Ale tohle ještě poznám. Upravený. Blízko.

Rozhlédnu se okolo sebe, ale nikdo nikde. Co to? Asi mám tou opilostí poblázněné smysly.

Najednou ji uvidím. Nella, kurva jedna, stojí za mnou o pár metrů dál. Má na sobě kožený kabát a v ruce kufr.

„Jdi vode mě pryč!“ zahulákám a postavím se. Chci ji synchronizovat, ale nějak mi to nevyjde a místo toho trochu škobrtnu. Loknu si vodky a zamračím se. Nějak se už ani nebojím.

„Ty jsi opilá?“ zeptá se Nella.

„No a CO?! Vypadni, mrcho z Podsvětí!“ křiknu.

„Uklidni se.“ Řekne. „Už nejsem s Podsvětím.“

„No jasně, ti tak budu věřit.“ Napiju se. Lahev je skoro prázdná. Mlží se mi všechno okolo.

„Nemusíš, jen ti to říkám.“ vytáhne si cigaretu z kapsy a zapálí si ji. Dívá se na mě.

„Mě je to jedno, jdi do hajzlu.“ Zavrávám. „Nesnáším tě.“

„Sama sis docela podělala život, jak vidím.“ Ušklíbne se ona. „Ještě je z tebe k tomu všemu alkoholička?“

„Vlez mi na záda,“ škytnu.

Pokrčí rameny.

„Co po mě chceš?!“ vyjedu na ni. „A proč jsi vlastně utekla od toho… jaksemenuje… doprčic.“ Škobrtnu a dosednu na lavičku.

„Lhal mi. Věřila jsem tomu, že budu silnější a zdravější a všechno, ale on lhal. Je upravenej pět let, už to ale moc dlouho nevydrží, musí brát spoustu prášků a pořád slábne. Už to na sobě taky cítím, brzo umřu a Antonio je parchant.“ Vysvětlí mi a sedne si na okraj lavičky.

Proč se mnou sedí Nella na lavičce? Chce mě zabít? Lže mi? Nechápu, a je mi to upřímně jedno, jsem opilá, smutná, bezmocná, je mi to jedno.

„No tak dobrý. A co chceš vode mě?“ plete se mi jazyk.

„Od tebe? Asi nic.“ Pousměje se, úplně malinko.. „Náhodou jsem tě potkala.“

„Hm.“ Zamumlám.

„Víš, že po tobě jdou? Po tobě, po tom černochovi a po všech.“

„Hm.“ Odpovím znovu. Je mi zle.

„Někdo tě tady najde, odveče tě k Zlatověkovi a on tě zabije.“

„A co tobě je do toho, hm?“ zamračím se.

„Asi nic.“ Ona típne cigaretu. „Máš pravdu.“

„Tak vidíš. Vypadni, Nello, běž pryč! Nesnáším tě!!!! Jdi do hajzlu!“ vypustím to ze sebe. Je mi tak hrozně špatně.

Nella se zvedne z lavičky, věnuje mi pohrdavý pohled a odejde. Já si lehnu, snažím se, aby se svět přestal točit. Proč je všechno tak… Hnusný… Nelíbí se mi to… Břicho… Špatně…

Další věc, co si uvědomuju, je Nella, která mi drží vlasy za hlavou. A já zvracím. Je mi tak blbě.

„Jsi pitomá, ještě se zabiješ sama, než tě najde Podsvětí.“ Říká mi. „Každou noc chodí po Městě a berou si lidi, co najdou, na experimenty. Nemůžeš tady zůstat!“

Nedokážu odpovědět. Jen se dávím, pláču a třesu.

„Jsi ubohá, ach jo.“ vzdechne Nella a popadne mě do náručí. Je silná. Její vůně mi připomene sirotčinec a já se rozpláču ještě víc.

„Pro-promiň,“ škytnu.

„Jdi s tím do háje, jsi opilá.“ odbyje mě. „Kde bydlíš?“

To je ale těžší otázka, než si ona myslí. Snažím se přemýšlet. Kde bydlím? V Bistru už ne, tam… Tam teď nemůžu. Kde bydlím? V kostele. U Endella. Asi tam…

„Kostel,“ pípnu. „Západní kostel u řeky, tam.“

Nella mi to nezpochybňuje, dává se do kroku. Její mechanické nohy trochu skřípou, ale jsou pevné a rychlé. Ona sama se na mě nedívá, nemluví. Studený vítr mě zebe na tvářích a v ústech cítím zvratky.

“Tak,” říká najednou. “Kostel. Vystupovat,” a s tím mě pokládá na kamenné schody před budovou. Nahoře se svítí.

“Děkuju, Nello.” pípnu. “Vážně se... omlouvám.”

Ona si odfrkne. Podívá se na mě pohledem, který nedokážu identifikovat. Chvilí mlčí, potom řekne: “Měj hezkej život, Neuro.”

Vyjde ke dveřím kostela, hlasitě na ně zabuší a potom rychle odchází do tmy, neotáčí se. A já, troška, sedící na kamenných schodech znovu propukám do pláče. Dveře nade mnou se otevírají a vystupuje z nich Endell, který se tváří naštvaně, překvapeně, smutně, rozhozeně a udiveně.

“Neiro...?”

Endell je jako NEIRO PROČ FURT CHLASTÁŠ ŠMARJA PANO

Neiro je jako KÁMO PÁČ VŠICHNI UMÍRAJI :(rip zip

Val se objevuje v polovině noci u Minervy, která volá Neuro- má hnisající ránu místo levý ruky, pravou rukou sprejuje, je vysílenej- s undergroundovým týmem umělců z prvního podzemního sbírali info o podsvětí- Zlatověk plánuje útok na prvního prosince (čas nedává smysl), nezbyvá mu moc času, umírá. Endellovi je taky mega blbě, ale toho léčí Krell. Krell taky vyléčí Valentinovi tu ruku, všichni se připravují na nejhorší, Neuro píše dopis Katarině a Allie, že je ráda poznala a že jim je vděčná. Posílá ho na adresu bistra, kdyby se tam holky někdy objevily. Že Jay umřel. Krysa chodí s Minervou.

Krell má pocit že ho někdo sleduje a furt s sebou nosí zapalovač protože se bojí

minerva bere prášky, angelica se o všechny jaksi stará, endell chrání brečící neuro a valentin dělá bůhví co, asi si povídá se svým psem

první proccinec: přichází Antonio s armádou, ať mu Minerva vydá Krella, nebo že budou všichni trpět. A že pokud ho vydá, tak budou mít místo v nebeském království. Je vidět, že už má mega málo času, kašle krev a tak- Krell říká Endellovi, že se mu omlouvá, a dává mu povídku malou skumavku s jeho ZUBEM (?????) potom se poleje benzínem a zapálí se.

bojová scéna. neuro a valentin hází okolo armádu, Minerva chrání Krysu a střílí okolo sebe, Endell se pere se svým bráškou, okolo hoří věci protože Krell je kokot.

Antonio škrtí Endella, něco mu povídá-

Zlatověka zabíjí Zeix zezadu nožem.

“Zlatověk skončil,” řekne. “Bůh je mrtev, Nebe padlo.” pak začne agresivně dabovat.

///

Než uhasili oheň, byl to týden. Hradby padly za dalších několik dní, většina obyvatel se rozutekla pryč z toho pekla. Východ zůstal skoro v celku, Západ už skoro nestojí, stejně nikdo nemá zájem tam žít. Lidi z distriktů vylezli na povrch, je tam nebezpečno a anarchie, všichni tam dělají co chtějí. (Asi i Val a Zeix)Katarina a Allie jsou nezvěstní.

Rok poté:

Neiro s Endellem se vrátili do Korubonu, kde spolu žijou. Neiro má furt docela problém s alkoholem, občas je navštěvuje Val, Minerva a Krysa. Poslední scéna je ta, kdy všichni tihle sedí v domě Neiro a Endella a přijde Val, že nějaký dopis má pro Neiro.

Je to dopis od Allie a Katariny, že jsou v pořádku, že žijou KDE? asi v Yatoru to nevím. že neiro dopis našly až teď, když se katarina odhodlala se vrátit do bistra pro nějaký věci- je to tam zničený, hrozný. a že jim trvalo dlouho než našly, kde neiro teď bydlí, ale že našli Valentina, kterej se potloukal po Městě. A že se mají obě dobře, že jsou rády, že všechno je vpořádku.

(Možná, že Allie se začla věnovat baletu a že má učitelku, která říkala, že Neiro zná- má mechanický nožky)

Neiro pláče, její "černá voda" zalejvá dopis, konec zvonec prdel.

RIP Antonio, Jay, Apollo. Ale buďte rádi že jsem nezabila Minervu a Vala jako v minulý verzi xoxoxo.

ČASOVÁ OSA

- v příběhu NEJSOU ROKY, neexistují prostě, nebo zatím nevím
- předpokládanej rok... tyvole, 1990? fakt nevím. protože neiro má furt cihličkovéj mobil, ale na druhou stranu jsou tam jiný technický věci který jsou dál.
- je to jakoby "alt vývoj světa"- řekněme po 3. světový která byla v 60kách, teďka jsou jen malý kusy země osídlený a město a okolí je někde v oblasti ameriky/kanady (podnebí)
- mimo osídlený města (yatoru, korubon, město) jsou RUINY (ty víc rozvíjí ReBoot!)
- neiro přijde do města v červnu, je jí dvacet, nelle je 22, jayovi je 23, endell 25 antonio 22 minerva 19 allie 12 valentin 21 asi asi asi
- první podzemní mrtka a tak- červenec
- minerva- srpen
- sprejer- začátek září
- vpád do podsvětí- cca říjen, nevím
- jay a všecho se posere- listopad
- antonio útočí- nějaký prosinec, třeba pátej, nevím
- prosinec \2rok poté- epilog, dopis katariny

INFO K POSTAVÁM ABYCH NEPSALA kraviny

- Neiro Shimohira, 155 cm, modré oči tmavé vlasy, je trochu při těle ale nic extra, pihovatá, jedno funkční oko, jizva přes druhý, který je slepý. rychle si vytvoří závislosti, je trochu nablblá. combat skills: skoro žádný, maximálně pistole schopnosti: okřídlená, umí manipulovat upravený, tancuje hiphop

- Minerva Céres, 174 cm, hnědý oči červený vlasy, CURVY AF, má zlatej zub. je hodně svůůdnáááá
combat skills: jakýkoliv střelný zbraně, granáty a výbušniny
schopnosti: dobrá doktorka/chirurgka, farmaceut, dealerka, pole-dance
- Endell Gildner- 187 cm, světle blond vlasy modrý oči, tetování jinjang na krku zezadu, asi trochu namakanej ale ne moc
combat: malej samopal škorpion, občas dva jako Dante Sparda žejo
schopnosti: je upravenej, má sílu, nemusí moc spát, není mu zima, hojí se rychle. jinak se dobře vyzná ve městě jako takovým, umí obcházet pravidla
- Jay Manukian- 193 cm, zrzavej kokot, zelený oči, strniště, je to takovej dlouhán, hubenej
combat: švýcarskej nožík, boxer brass (ta kovová věc na klouby), kapesní pistole
schopnosti: fotograf, informátor, kokot
- Valentin Erimez- 180 cm, černý vlasy, modrý oči ale nosí černý čočky. tmavý pleť, chodí zahalenej
combat: jakási přihlouplá dýka, kterou nosí s sebou všude a jeho agresivní pes
schopnosti: nejlepší tanečník ever, dobrej sprejer, je okřídlenej
- Nella Eizenberg- 170 cm, tmavě zelený krátký vlasy, šedý oči, má kroužek v nose myslím, má trochu androgynní tělo
combat: flip knife, pěstičky a nohy žejo
schopnosti: upravená, baletka, docela dobrá chemička???
- Antonio Gildner- 175 cm, kudrnatý světle blond vlasy, modrý oči, nosí furt laboratorní plášť
combat: asi nic moc, žejo
schopnosti: upravenej, geniální neurolog
- Krell Witzen- 174 cm, hnědý vlasy hnědý oči, hodně se za vlasama schovává, chodí shrbenej
combat: žádněj
schopnosti: okřídlenej, umí léčit lidi, dodává sílu Upravenejm

POTŘEBA JE

- TENHLE DOKUMENT NĚJAK PROČISTIT
- dopsat příběh celej bez mezer almo MAKEJ
- titulní strana, ilustrace
- chci to vydat nebo ne

pointa příběh?

- celý se to odehrává na malým místě s malým množstvím postav
- Žádná postava není 100 dobrá ani 100 zlá
- všichni maj důvod proč dělaj špatný věci
- lidi ničeť lidi, lidi ničeť lidi, všechno jsou jen LIDI není tam žádný "zlo"
- rozvoj typovejch postav- bad boy, flirty girl, mad scientist, friendly mom figure...
- ella tu není, ella je v jiným alt vesmíru, ella ella ella ella
- Žánr nevím, asi dystopie? yung adult ??? heeeeeeeeeee?
- řeka mění barvu a směr, hmmm to bude asi metafora pro nevím co asi pro muj penis díky

DÍRY V PŘÍBĚHU- pište sem

- když byla neuro malá, co bylo s jejíma rodičema??-> jeden z nich byl okřídlený, santorin je asi zabil a prcek šel do sirotčince
- jak se Nella dostala do Města?-> antonio poslal rezidenty pro nemocný lidi co by on mohl "léčit" nebo používat na pokusy
- jak Valentin našel Neuro?-> řek mu to richard kterej to cejtí protože je původní okřídlený
- Proč je Nella taková kunda?-> Protože přišla o obě nohy, to bych asi taky byla našťvaná

REFERENCE POSTAV- JAK VYPADAJ

- z h r u b a

- Neuro: - nemá ofinu, ale má takovejhle pihatej euro-asijskej kukuč, a je asi trochu víc chubby

- Jay: - smrdí jak ciga

- Endell:

- ale je oholenej a chodí v černým

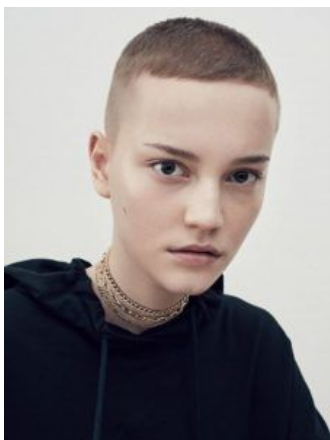
- Minerva:
dennings

- má červený vlasy s ofinou, ale jinak mega moc kat

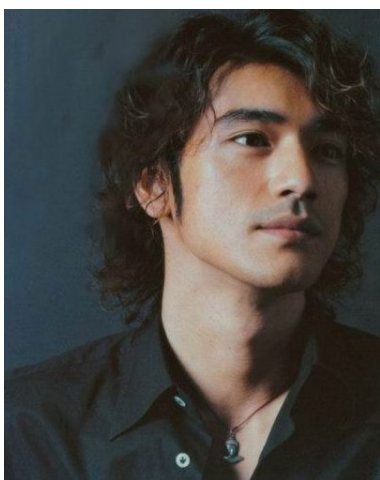

- Valentin:

- je hot a je gej

- Nella: - vlasy jsou tmavě zelený

- Krell: -ale hodně narušenej
- Na Antonia nemám dobrou fotku, ale je hodně podobnej Endellovi, má kudrnatější vlasy a je menší
- Apollo je trochu tlustej chlápek s brýlema, není hot jako Minerva

V ČEM JE TOHLE JINÝ NEŽ DOGS A OC UW

- dogs byla hlavně fanfiction, o tom asi nemusim mluvit neee :D
- ocuwko je vlastně původní verze tohohle
- neuro je reálnější, víc se vyvíjí, není “overpowered”
- minerva není randomly butthurt z toho že endell chodí s někým jiným
- nella má důvod, proč nesnášet neuro a proč být s podsvětím
- endell je asi stejnej jak byl, jen míň nereálnej
- antonio má náboženský motivy
- jay má lepší vývoj, nemění se z jedný vteřiny na druhou
- krell MÁ BACKSTORY a ví se proč je divnej
- valentin je mnohem lepší postava- není “dokonalejší”
- v příběhu větší důraz na nellu a neuro, menší důraz na kamery a sledování lidí
- chybí Raven, Estelle, Calyster, Kayu, Eric, Caryl
- větší důraz na vztahy mezi hlavníma postavama a psychiku
- d r o g y dávaj smysl protože už vim že po trávě člověka nebolí hlava ups
- ocuw byly asi dva roky, tohle je 6 měsíců, dogs fakt nevím ani
- neuro NEMÁ DÍTĚ, DÍKY ZA POZORNOST, MIDORI NEEXISTUJE!
- jo samirall je něco úplně jinýho ale s tím se to netluče, samirall je alt. universe

- ohledně rebootu si nejsem jistá, řekněme že to je taky alt. uni

ALTERNATIVNÍ PŘÍBĚHY, JINÝ VESMÍRY

- **DOGS**- původní nápad, cca začátek roku 2014, fanfiction na mangu Shirow Miwa. Link nedám, je to mooc špatný. tím to ale všechno začlo- postava Neuro, postava Zeix/Nelly, atd.
- **OCUW**- zrození všech postav, zima 2014, původní příběh na kterým všechno staví- hodně děr v příběhu, trochu blbost, ale je to úplněj start. má to několik možných konců, nejsem si jistá, kterej tam je teď.
https://docs.google.com/document/d/13xlkEYZmOfG4gg5vpKI3pIC_gR0uEUjPOg2cr86gwhk/edit?usp=sharing
- **OCUW ReBOOT!** (jedno město, jeden osud 2016)- zkrácená alternativní verze OCUW, psáno do školy, Minerva je zlá a Neuro je hrozně overpowered, ale je to docela dobře napsaný, jsou tam rozvinutý RUINY okolo
https://drive.google.com/file/d/1X_COjdLHbi-Fzc5jjkGCu7miTc3vKTrU/view?usp=sharing
- **OCUW Samirall**- alternativní vesmír k OCUWku 2017, je tady Ella (sestra Neuro, nová zápletko), je to hodně temný, Trigger warning- domácí násilí, PTSD, není to dokončený
https://drive.google.com/file/d/1q7RxGg0VBTHdLGdfPSv4laymkfXcxy_9/view?usp=sharing
- **Samirall- The Confession**- Alternativní začátek Samirallu, 2019, jména Neuro a Elly jsou změněný, protože tohle jsem psala pro jeden podcast, kde to nakonec nevyšlo. Je to anglicky. Trigger warning- domácí násilí, PTSD. Je to fakt hodně, hodně smutný. Není tady nikdo jiný z postav, jen Ella a Neuro, do Města se vůbec nedostanou.
https://docs.google.com/document/d/1y2cHARKGze_KRXM_vm_Flz8kQIDpwYOtOEBmu1gkcqw/edit?usp=sharing
- **Nebe pod Městem (The Heaven Underground)**- To, co čtete teď. Pořád v procesu, 2020, zdokonalená verze původního OCUW, bez Elly. Trochu psaná jako film, trochu jako muzikál. Uvidíme, co s tím bude. Můj blbej tajnej sen je to jednou vydat, haha, zahrabu se.

SHRNUTÍ KAPITOL

prolog- neuro utíká

1. neuro potkává jaye a spí na lavičce
2. jay neuro posílá do bistra, kde jsou allie a katarina
3. jay bere neuro aby s ním pracovala
4. zvrtně se to a oni musí zdrhat, vyzvedne je endell
5. endell se prořekne o upravených, vypráví neuro o podsvětí
6. neuro mu to nevěří, tak skočí ze střeby
7. endell jí to dovysvětlí a pak si z ní dělá srandu
8. neuro si dá s jayem víno a povídaj si

9. endell přijde do bistra aby pro něj jay i neuro pracovali
10. v prvním podzemním distriktu neuro musí lézt do šachty
11. přestřelka s upravenými o nějaké léky co endell chce, neuro se pak zařekne že už nikdy nebude pro endella pracovat
12. neuro někdo ovládá pohyby- ona to nechápe, vyděsí jí to
13. povídá si o tom s jayem, jay se ji snaží uklidnit

mezikapitola- nella- monolog o tom jak je krásná

14. jay plánuje obří párty v bistru když tam allie a katarina nejsou, neuro nesouhlasí, jde ven a potká endella se kterým jde na večeři
15. endellovi řekne o tom co se jí stalo s tím týpkem co jí ovládal pohyby, endell řekne ať si neuro zajde nechat odebrat krev k jeho holce minervě. neuro jde zpátky do bistra, kde se taky opije a pak se vyspí s jayem a pozvrací
16. neuro se probudí, bolí jí hlava. endell jim oběma pomůže uklidit bistro a pak se neuro ptá, co měla s jayem a proč má cucáka na krku lol
17. neuro jde za minervou která jí odebere krev a pijou spolu proseco
18. endell bere neuro za sprejerem, kterej jí ovládal pohyby aaa
19. jay a neuro spolu maj nějaký muck muck, minerva v bistru, nadává na endyho
20. minerva a její podivnej sněm
21. valentin v bistru

mezikapitola- nella a antonio

22. jsou v baru, jay je zhulenej a val a neuro tancujou, neuro potka minervu
23. neuro jde domu opila A potka nellu

Q & A

Kdy máte narozeniny?

- Neuro: 1.12.
- Minerva: 27.4.
- Endell: 18.1.
- Jay: 10.10.
- Valentine: 7.6.

Vaše oblíbený jídlo?

- Neuro: Mám ráda palačinky... a eh... kafe?
- Minerva: Olivy, těstoviny, pizza
- Endell: Roastbeeeeef
- Jay: cígo
- Valentine: sušenky s trávou vevnitř

